

Limited edition not intended for sale

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

ISBN: 9788899908331

G-BOOK

G-BOOK

**Diversity empowers / La diversità rende forti
La diversité nous renforce / La diversidad empodera
V raznolikosti je moč / Разнообразието е сила**

In loving memory of Sue Miller

Il sostegno della Commissione europea alla produzione di questa pubblicazione non costituisce un'approvazione del contenuto, che riflette esclusivamente il punto di vista degli autori, e la Commissione non può essere ritenuta responsabile per l'uso che può essere fatto delle informazioni ivi contenute.

Proprietà letteraria riservata
Copyright 2022
Matilda Editrice
www.matildaeditrice.it
matildaeditrice@gmail.com

Il quadro in copertina e le illustrazioni interne sono di Vieri Sorrentino
IG: [vieri_sorrentino](https://www.instagram.com/vieri_sorrentino)

ISBN:9788899908331

G-BOOK

DIVERSITY EMPOWERS

LA DIVERSITÀ RENDE FORTI

LA DIVERSITÉ NOUS RENFORCE

LA DIVERSIDAD EMPODERA

V RAZNOLIKOSTI JE MOČ

РАЗНООБРАЗИЕТО Е СИЛА

EDS.

RAFFAELLA BACCOLINI, JERNEJA ČERNOLOGAR,
MATHILDE LÉVÊQUE, KEITH O'SULLIVAN,
ROBERTA PEDERZOLI, ANA PEREIRA RODRÍGUEZ,
MARTINA YANKOVA

8	English
28	Italiano
50	Français
72	Español
92	Slovenščina
114	български

Table of contents

Introduction	8
Untitled short story	10
There once was a strong girl	13
Hannah dreams of going to school	15
Through a screen	18
Sunflowers	21
Together forever	23

Untitled Short Story

Introduction

The project G-BOOK 2, “European Teens as Readers and Creators in Gender-positive Narratives” (2020-2023), second edition of the project G-BOOK, “Gender Identity: Child Readers and Library Collections” (2017-2019), aims to promote gender positive children’s and Young Adult literature in terms of roles and models – a literature that is open-minded, free from stereotypes, and encourages respect and diversity.

G-BOOK 2 is one of the winning projects funded under the Creative Europe program. It involves 6 European partners: lead partner is Centro MeTRa (Interdisciplinary Research Centre on Mediation and Translation by and for Children and Young Adults), Department of Interpretation and Translation of the University of Bologna – Forlì Campus (Italy). The other partners are the University Library “Livres au Trésor” and the Research Centre “Pléiade” of the University Sorbonne Paris Nord (France); the Research Centre Anilij (National Association for Research in Children and Youth Literature) of the University of Vigo (Spain); the Centre for Research in Children’s and Young Adult Literature – Dublin City University (Ireland); the Regional Public Library “Petko Rachev Slaveikov” (Bulgaria); and the Ljubljana City Library (Slovenia).

On the project website (www.g-book.eu) – available in English, Italian, French, Spanish, Bulgarian, Slovenian, Bosnian, and German – the first European bibliography of original and translated books (in all project languages) for 3–14-year-old children and YA can be found. Other materials are also available on the site, including an overview and glossary on gender issues and children’s and YA literature. These are intended also for teachers, families, and librarians.

A creative writing contest involving several secondary school classes in the six partner countries was also held as part of G-BOOK 2. The contest was organized in two parts. Using the new G-BOOK 2 bibliography for 11–14-year-olds as a starting point, the classes involved were offered two introductory meetings on the project, bibliography, gender issues, and sexist stereotypes, followed by three creative writing workshops with professional children’s / YA literature writers. Following these meetings, the students wrote a short narrative text of about 800 words, individually, in pairs, or in small groups, on the themes of equality, equal opportunity, and respect for diversity. The entries were evaluated in each country by a technical and a popular jury. The winning stories were then translated into all project languages and are collected in this volume, while all the other stories are published on the project website. In addition, during autumn 2022, the winning stories were illustrated by adopting various artistic and multimedia forms by students from the other partner countries, thus promoting the transnational circulation of the stories and themes covered by the project. The results of the art workshops are published on the project website.

This volume therefore seeks to collect the winning stories of the writing contest, available in all project partner languages, to showcase not only the creativity and talent of the girls and boys involved, but also the possibility of exploring gender issues and themes in many different ways. The transnational competition was very successful: more than 260 students participated in the six countries.

Given the success of the project, our wish for the future is that gender issues will be addressed more often in schools in the hope of educating younger generations about equality, respect for and appreciation of diversity and well-being, in the context of an increasingly cohesive, inclusive, and supportive Europe.

Information about the writing contest in Ireland. The following participated:

Donabate Community College	Bray Educate Together Secondary School
James Coulter Clara Crone Roslyn Deering Aoife Dorgan Dunne Josh Aron Gazmen Chelsea Amaka Gozie Vincent Guan Anna Herlihy Holly Kavanagh Conor Kellard Alex Kelly Isabelle Kilcoyne Sadhbh Lundberg Aoife Mac Aree Isabelle Malone Ewan Martin Jack Mullen Ryan Patrick Noctor Jack Nolan Liam John O’Leary Darragh Ryan Jack Scott Lee Nicole Thornton Sophie Tighe Catriona Walsh	20 students who produced four stories in group workshops

Winning story:

Untitled Short Story – Sadhbh Lundberg – Donabate Community College

Translation into English of the Italian story: Dallas James Hopkins.

Translation into English of the French story: Ariel Klinghoffer.

Translation into English of the Spanish story: Sara Penas Bello.

Translation into English of the Bulgarian story: Marina Stoykova and Martina Yankova.

Translation into English of the Slovenian story: Jean McCollister.

Untitled Short Story

Sadhbh Lundberg – Donabate Community College (Dublin, Ireland)

Avery

She watched from the shade of a great oak as Allison laughed and twirled barefoot through the meadow's wildflowers, arms outstretched. Fallen flowers seemed to rise at her touch. Poppies withered from the scorching summer sun lay at her feet. A golden hairpin held her wild black curls in place. She was wearing the same yellow sundress she wore on their first date. The hem was now wet and covered in mud from running through a brook moments before. Avery closed her eyes, trying to capture the moment, hold onto it for as long as possible and when she was certain she could remember everything down to the last detail, she gently picked up the watercolours that lay on the blanket beside her.

Thirty minutes had passed and the vibrant blue sky had faded into a dusty pink colour before Avery finally set the notepad down. The paint was still wet on the page and the poppies looked too dark and the grass wasn't the right shade of green but, in the centre of the ruined meadow, there was a girl, with a golden butterfly hairpin hidden behind a sea of black curls and a sunshine yellow dress spread out around her, a constellation of freckles dusted the bridge of her nose. Avery had always told her that yellow complemented her beautiful dark skin.

Beautiful.

Avery felt like she had been punched in the gut. Her cheeks flushed and all she could do was stare at the ground in shock as all the sappy love songs they made fun of for years together made sense. Allison was the sun on her dark days that were more frequent than she cared to admit, she had a smile that could light up any room and was the only person who Avery didn't feel the need to apologise to for simply being herself.

Avery laughed and took a deep shaky breath. She hasn't realised how dark the sky had gotten. A small drop of water landed on the page making the colours run. Then another. And another. Avery was hit with the warm smell of summer rain. The sudden sunshower caught her off guard as she ran after Allison who was standing in the tall grass, eyes closed and head thrown back.

"Hey." She laughed and threw her arms around her.

"Hey." Allison smiled, resting her head on Avery's shoulder.

They began to move in slow circles through the rain that was now thundering down in heavy sheets. Allison lifted their entwined hands above them and gently twirled Avery underneath. The meadow and heavy summer air faded away and all that was left was Allison's loud laugh and warm smile. Avery wished she could capture this moment with all the emotions that came with it and hold it close to her forever.

But right now it was only the two of them underneath a beautiful dark sky, in a once beautiful field, hair plastered to their faces and shivering with the cold but neither wanting to let go of the other.

They were drenched.

They were freezing.

But they were happy and they were in love.

Second Draft

Allison

"It hurts... It hurts a lot." Allison thought, lying in a meadow filled with dead flowers, underneath a blossom pink sky.

She couldn't stand how Avery looked at her. She didn't want Avery to love her. Allison's stomach dropped everytime Avery held her hand, held the door for her or even glanced in her direction. She could see that Avery was slowly falling for her more and more everyday. And Allison? Allison was quickly falling out of love. Was it ever even love in the first place?

She didn't want to be alone again. Not telling Avery how she really felt was cruel but she was supposed to be the light guiding Avery out of the dark but sometime over the past few months she had lost herself to that darkness with no light of her own to guide her. She wanted to tell Avery. She wanted to tell her how she doesn't feel the same way about her anymore. Allison felt like it was too late to tell her. It would crush her completely. She'd stumble back into an even darker place than before.

She couldn't do it. She couldn't take this anymore.

It felt like everything came crashing down all at once. She couldn't breathe.

She felt too hot. Her mind was racing. Avery was finally happy, how could she do this to her? How could she be so selfish? She could grin and bear it for a few more months. But it would hurt Avery even more if Allison left it for too long. She could learn to love her, couldn't she?

Allison thought, "I mean, there's nothing wrong with Avery, she is beautiful, she is smart, she is funny. So, there must be something wrong with me. Right? Why else can't I love her? I was so sure she was *'the one'* a month ago. What changed?" Allison placed a hand to her mouth to stifle a sob. She turned her back to Avery, praying she couldn't hear her.

Allison felt a small drop of rain slide down her tear streaked face. Out of the corner of her eye, she could see Avery running over to her. She quickly stood up, dusted herself off and forced a laugh and smile that didn't quite reach her eyes. She was thankful for the rain sliding down her cheeks as it hid her tears well.

Avery threw her arms around Allison. She smiled and whispered "hey." She leaned into Allison's right shoulder. There it was. *The* smile. The one Allison admired for years before they were even together. She once thought that she would do anything to be with Avery, anything to wake up every morning to that smile. But she was young, naïve and too in love to realise that they were completely different people, with nothing in common.

Avery was wearing black shorts and a matching oversized t-shirt with a small embroidered white tick on the right sleeve. Her cropped brown hair curled around her ears. Her emerald green eyes were filled with golden flecks. Avery's porcelain white skin seemed to glow against Allison's dark brown.

Avery held Allison's hand and pulled her down onto the meadow's floor. There, under the heavy rainfall, Avery leaned over and whispered the words Allison dreaded hearing.

"I love you."

Her stomach dropped and her heart grew heavy. Allison quickly blinked away the tears.

"I – "

There once was a strong girl

Letizia Assorti – class 3A, Caterina Sforza middle school (Forlì, Italy)

My name is Charlotte and I'm fourteen years old, my mom says I'm a "strong" girl, she tells me every day before I leave for school, she says that if I had been born ten years later maybe I'd have had less problems tied to the colour of my skin, but I'm not so sure.

She says that people like us have to have endless courage to make it through life with our heads held high and we need to be... strong, like me.

I remember the first time she said it, I'll never forget it.

I was just seven years old, it was October 16th, 1969, and after hours of travelling we'd stopped in a city in Kenya, I don't remember the name, my dad promised that we'd visit my grandparents who lived nearby, we'd stopped just to take a break before arriving at our destination.

My dad had picked a bunch of daisies and used them to make a bracelet for my tiny, child's wrist. He told me it was a gift, because I turned each of his days into a better one, and he ended with a "thank you" and a gentle kiss on my cheek, the last thing he did before he left me and mom.

In complete silence, after this loving gesture, his heart stopped, just like mine did when I saw what was happening.

You might think he died from a heart attack or some disease my mom and I didn't know about, and well, if you ask me, it would have been better that way.

A shot rang through the air, my dad had tears in his eyes and my mom was screaming, desperate and afraid, I couldn't breathe or speak, I was blind to everything around me, all I could see was the blood trickling down my father's chest, the chest of an innocent man... a person who deserved to live his life in peace with his family.

A group of guards came running toward us and took me and my mother away, I cast one last glance full of love and sadness at my father before everything went black.

I don't remember what happened after that, I only remember that a few days later mom told me that I needed to be strong, because there were going to be a lot of obstacles in my path, a lot of injustice and a lot of sacrifices, but I needed to live each day with a smile because that's what my father would have wanted, and if that's what my father would have wanted, I would have done anything to make him proud of me.

My name is Charlotte and I'm twenty-three years old, I'm a strong woman, I tell myself everyday before I leave for work.

I had to work hard to find a job, I'm a woman and my skin is a couple shades darker than other people, I'm sure you can imagine how difficult it was to find a job: it took me years, and I'm still not treated like everyone else, but I'm not alone.

There are other women like me, with a similar past, with a life that's double the difficulty of everyone else's, but still they are forced to survive with the rights they've been given, though I wouldn't call them rights... bathrooms created specifically for us women of colour, work weeks clearly hours longer than everyone else's but a paycheck that's half of theirs, that's not a life.

My mother is sick and I have to pay for her medical care, it's not serious, but she still needs my help.

My paycheck doesn't even pay the rent and the prices in the pharmacy double when it's a woman of colour who's buying, if racism doesn't start to let up soon I'll do everything I can to fix it myself, with the help of a few trusted people.

My name is Charlotte and I'm forty years old, I'm a strong woman, I say it to myself everyday before I leave the house, to go to work or to simply take a walk.

After a few years, my colleagues and I managed to get Sundays off, even though we worked endless hours the rest of the week and our paychecks didn't go up even a cent, but either way we made some incredible progress.

The world is full of obstacles and injustice, and sometimes we've got to make sacrifices, but it's a part of life and I've understood that over the years.

I'd never thought I'd make it to such a point, not even in my wildest dreams, but after everything it does seem that the world is full of surprises.

I've discovered that some people are different from others, not because of their appearance but because of the way they think.

My name is Charlotte, I'm black and I'm almost sixty-five years old, I've been a strong woman and I know my dad is proud of me.

Hannah dreams of going to school ***Students from 5eB – Collège Roger-Martin-du-Gard (*** ***Epinay-sur-Seine – Paris, France)***

1.

Hannah lives in the countryside. She is 10 years old and the youngest of three girls in the family. Every day, while her father and three brothers work, she and her sisters take care of the house. It's a beautiful house but it requires a lot of work. Every day after breakfast, she gets started on the cleaning with her sisters. She sweeps all the rooms with a broom that is too big for her: the three bedrooms upstairs, the bathroom, then the first floor. In the kitchen, she has to be careful to not leave crumbs on the big wooden table because in the countryside, ants easily get in.

Then she goes out into the yard and uses a stick to knock the dust off the rugs that are hanging on the clothesline. She hits the rugs with force. Finally, she begins preparation of the large loaf of bread.

2.

It is 4:30 in the morning. It is still nighttime.

"Oh, it's already time!" A big day is coming.

The donkey brays, the horse neighs, the rooster crows, and the dogs bark.

Hurry up, you do not want to be late. Hannah hurries to get dressed, put on her boots, and look for seeds. Her mother loads up the donkey.

"So my little rascal, did you sleep well?"

While caressing him, she promises him a stroll.

The night is dark; the cold makes her head hurt. Her brain is going to explode. She keeps going with difficulty; her stomach gurgles. Mother and daughter cross the woods without the shadow of a living being. A branch falls on the donkey. Out of fear, he starts to run and everything is turned upside down.

They arrive at the market after ten kilometers and two long hours. The customers are there, the merchandise is dirty. Hannah cleans with rags. Tears of fatigue run down her cheeks. Customers are approaching.

3.

Hannah goes to the stables to take care of Little White, her favorite horse. She thinks he's wonderful with his white coat and his long black mane that she loves

to brush. Hannah walks to his stall; he hears her and pokes his head through the stall. She hands him an apple which he swallows quickly. She takes the time to clean his hooves and talk to him.

She equips him with his saddle and finally rides him. The two of them go out and head towards the forest. Hannah feels free and happy. She follows a new path. She looks around her at nature and the birds singing. She continues and hears children's laughter. Very curious, she follows the direction of the voices and finds herself in front of a school playground. She watches the children play. There are girls and boys. Some play soccer, others jump rope. A bell rings, the children line up. The teachers come to get the students and the courtyard empties. She feels sad and hurt because she would like to be in school and have lots of friends. Hannah decides to gallop home to clear her head. The wind whips her in the face. She has a knot in her stomach.

4.

Hannah comes across Rafael who is riding a horse along a path.

"Hello! Are you doing well?"

"Yes, and you?"

She rides closer to him and gets off the horse.

"Yes, I'm fine, but I have a lesson to review for my quiz tomorrow."

"Quiz? What is that?"

"You don't know what a quiz is? It's a set of questions to check if you have understood the material."

"I don't know anything about it," Hannah says sadly.

"Explain to me all of the school subjects you have."

He counts six in his head.

"I have six subjects. It's really interesting, but my favorite is art because I can express my emotions in my drawing. "

"You are lucky, while I have to help my mother. Are there girls in your school?"

"There are four, and it's hard because few boys play with them."

She imagines herself in the company of these girls.

Hannah had lots of questions, but mostly she wanted to know what happens during recess.

"You can run around, chat with your friends, go to the library."

Hannah really wants to find out for real what her friend is telling her.

5.

Hannah is going to see her father who is on his tractor in the field.

She offers him some help.

"No, thank you."

He realizes that she has something to ask him.

"There are girls at school."

"You must have confused them with boys."

"I am sure they were girls because they had different uniforms."

"Let me work!"

Father, with his head down, says:

"I'm sorry, I lied to you. I am ashamed of being poor... I cannot pay for your schooling."

"I don't blame you. I can sell my toys and go with mother to work at the market on Sundays."

"You're right, I'm going to work a little harder so that you can go to school."

Hannah gallops on her horse. In the distance, she can already catch a glimpse of school.

Through a screen

*Uxía Lameiro Fernández – 2.º de ESO, IES Auga da Laxe & Martín Rey
Álvarez – 3.º de ESO, IES Val Miñor (Vigo, Spain)*

I reinstalled Zinder, the app which puts together the highest number of idiots in the world. Well, I'm not the appropriate girl to talk because here I am again...

A little bit of Photoshop doesn't hurt anybody... And who hasn't lied about their curriculum? "Angy, 24, loves horse-riding and animals, a chronically curious girl, and a fan of the absurd." Ugh, that's cringy... I have to get off of Pinterest. What am I, Mr Wonderful?

Preferences? Phew... whatever the tide brings. Save changes, accept. Let's see what we can find.

Roberto, 24. A lot of muscle but little brain.

Mireia, 22. "I watch anime more than I see my dad." Wow, very straightforward. Well okay, she could be interesting.

Marta, 26. She studies Psychology, likes museums, animals, and cooking. And she also lives here... Hmm, I wonder if someone can be that perfect, but what do I have to lose?

A match! Marta? What a surprise.

"Hello! I saw your profile and it seems we have very similar interests. What's up?"

What do I say now? Hmm...

"Nice to meet you, I'm doing fine. And you?"

This is how it started, and we kept on talking for hours. There was something about her that kept me glued to the screen and made me continue texting.

The following day, I had promised to meet my lifelong friend Aldara at the park beside the church. My parents don't like Aldara, but I can't blame them; she is... special. Her hair in a bun, her hoop earrings, and her red crop-top; she doesn't leave a good impression on parents. But beauty is only skin deep.

We greeted each other, and I told her about my adventure on Zinder. It didn't take long for her to laugh at me.

"Shut up! Anyone could hear you!" I told her.

"It's not my fault that you are lonelier than an orphan on Father's Day!"

After lots of laughter I got back home and talked to Marta again. We were in the middle of a very deep conversation on penguins' sexual dimorphism when I received a call from my tiresome mom. She told me that her friend's son had studied Biology and could help me with my BA in Veterinary Medicine.

"Perfect! I could use a little help with my dissertation."

"Oliver? It's Angy, I've been told you could help me."

"Of course! Do you want to meet up someday?"

"Yes, how about this Saturday?"

We agreed to meet up at a coffee shop on Saturday to get to know each other. Oliver was around my age, maybe one or two years older.

When I went in through the door, Oliver was already there. He was sitting at a table for two besides a window. The place was very bright and calm; it didn't seem like a bad place to catch up or get homework done before class. I must say that it also looked like a hipster hideout, full of plants and milk coffee. I went up to the table and, as soon as he saw me, Oliver got up and greeted me. We kissed each other twice, and when we were done introducing ourselves, I ordered a milk coffee. We went on chatting about the degree, the workload and the possible career opportunities other than being a vet.

After a lot of talking, Oliver said: "There is a very interesting exhibition at the Natural Sciences Museum, do you want to go? You can bring a friend, boy or girl, I bet they will like it too."

It was perfect timing! I had been wanting to ask Marta to meet up, and since none of us knew each other that well, it would not be as awkward. Oliver seemed to be very similar to Marta, very sociable and open minded. Now the only thing left was for Marta to accept, of course.

When I got home, I quickly told Marta about the plan and she accepted as soon as she saw my message. We were finally going to meet up! I was bouncing with happiness just like my grandma when she wins at bingo. I let Aldara know, and it didn't take long for her to make fun of me.

"You make me feel amazed with your nonsense every day! What is this Oliver guy going to do? Crochet while you two kiss? Poor thing!"

"I don't care about whatever Oliver does, he is the least of my problems."

The day had arrived. I dressed up a bit and watched a makeup tutorial online. I got in my car and parked near the street of the museum. It was better to get there by foot than driving. From afar, I saw Oliver, who was as timely as last time. Marta hadn't arrived yet; at least that's what I thought.

"Hi!" I said. "Let's wait for Marta and then we'll go inside, okay?"

"Marta is not coming, Angy."

"What do you mean?" The room got quiet. "Are you gonna stay there in silence?"

"The truth is, I am Marta."

"What are you saying?" I didn't understand anything, had he gone crazy? We sat down on a bench and he explained why he had created that account.

"I'm going through a very confusing time. You may think it's silly, but I created that profile to show my truest side. I really had a great time talking to you; that doesn't mean that I don't have feelings for you."

I was speechless, but I remembered how comfortable I felt with Oliver; it was the same feeling I had when I spent hours talking with Marta.

"I understand."

We hugged each other, and before entering the museum I asked Marta how she would like to be called.

Sunflowers

Brina Osolnik – 7.a / Osnovna šola Stranje (Ljubljana, Slovenija)

I woke up in a white bed in a white room that smelled of disinfectant and vanilla-scented candles. Two sunflowers were beside my bed. I knew they were from my mother. She was always there for me. I sat in bed listening to the sound of my heartbeat. I knew she'd come and cheer me up. I heard a soft knock and knew it was her. She came in and hugged me, smelling of coffee and makeup.

"How are you, Iris? Do you feel all right?" she said.

"Yes Mum, I'm all right," I replied.

She had brought me some candles, knowing that vanilla is my favorite. My father left years ago when he found out about the cancer, he didn't want to deal with so many problems.

The nurse brought breakfast and Mum left. I was alone in silence once again. When I finished eating I gazed out the window and watched the kids as they played outside.

I never had many friends since I didn't know how to start a conversation, I was always alone, but it wasn't hard for me because I was used to it. I always hated hospitals, they were too quiet, clean and institutional. But I had no choice but to stay there. The doctors said my cancer was progressing and I wouldn't be going home for a while. I looked at the sunflowers. They were pretty and soothing, and reminded me of my mother. They reminded me of her smile, her green eyes and blonde hair. I loved her a lot. I saw she'd brought me a radio and a few CDs. I listened to them and fell asleep to the music. My mother woke me up and we went for a walk around the hospital. She told me that she had a new boyfriend and I had to meet him. I was happy for her because it was dull for her at home without me there. I ate rice, salad and steak for lunch. The food there was not good. I really wished I could eat my mum's cooking because hers was the best.

walked through the corridors, where I met an elderly man who smiled and greeted me.

"Hello there, girl!" he said cheerfully.

"Hello!" I responded with a smile.

How are you?" he asked.

"I'm fine, and you?" I said.

He told me that he was not feeling his best since he missed his cat as cats are not allowed in hospital. He told me his room number in case I got bored. I wished him a nice day and went to my room, lit a candle, added fresh water to the flowers and drew. I didn't think it was a good idea to go visit the old man, but I really was bored, so I went anyway. I knocked and entered. I noticed a lot of flowers.

"Oh, hello, I thought you wouldn't come! How are you?" he asked.

"I'm okay. How about you?" I asked.

"I'm all right," he said, adding "But I still miss my cat."

We talked about plants, music and many other things. A fortnight passed and I came every day to chat. Once the old man told me that his time was near and that I shouldn't get too attached to him. I went into my room and stared at the sunflowers, which had already withered. I remembered that today I was meeting my mother's boyfriend, Damjan. My mother and Damjan came into the room and Damjan introduced himself. I didn't much care for him but I was happy that my mother would no longer be lonely. The next day my mother told me that the old man had died. I felt very sad. The same day, the nurse came with flowers and said they were for me, from the old man. They were sunflowers, my favourite.

I was allowed to go home the following month. I could hardly wait. On the day of my return, I asked my mother if I could go visit the old man's grave. Of course you can, she said. I placed his favourite flowers, and mine too, on his grave. Sunflowers.

Together forever

***Victoria Vladimirova Lyubenova – 6th grade, Georgi Izmirliiev School,
Gorna Oryahovitsa (Veliko Tarnovo, Bulgaria)***

Anna was a child who lived in the "Children's Dream" Orphanage because she had lost her parents at an early age. She lived in a modest, small room with her friend Lily, who had arrived a little later. The years were difficult for Anna before she met her sister by fate.

At school, at first everyone thought she was weird. She was always alone, without a companion to talk to. One day she came across girls at school who were constantly making fun of her. I don't know how they heard Anna was an orphan.

"Hey, look who's here, Orphan Anna!" Zoe said, laughing.

Everyone at the school, as soon as they heard this, started pointing fingers at Anna and making fun of her. She was more than unhappy. Every day, Anna had to watch the other students' parents send them off with a kiss and take them home from school with a hug, while they were keenly interested in how their school day went. No matter how much Anna hoped, no one came for her. She felt sad, but her hope of feeling her mother's caress one day did not want to be silenced. She dreamed of family, friends and many people who would love her so that she could feel calm and significant.

One day at school, Anna stumbled upon a girl who offered her a helping hand. The two immediately became friends and shared their secrets, fears and dreams throughout the day. Anna did not say she was from an orphanage, just as Lily did not mention that she had been transferred from another orphanage to "Children's Dreams." In the late afternoon they parted. Anna walked dejectedly to the shelter. As she stood in her room, a shift worker called her to her office. Upon entering, Anna saw Lily and was surprised.

"Lily, what are you doing here?" Anna asked in surprise.

"What about you?" Lily replied.

"Girls, do you know each other?" The clerk asked.

"Yes, I fell today and she helped me to my feet." Anna replied enthusiastically.

"I didn't know you were an orphan like me." Lily shined.

"Yes, I didn't know about you either. You must have thought I wouldn't take you well". Anna replied modestly.

So the girls talked, and Lily settled into the room.

Anna's life turned upside down, the girl began to look at everything positively, and Lily inspired her to smile more and not pay attention to anxious thoughts. Outwardly, they looked very happy and satisfied. Now, inside a very small part of their souls, there was a sadness that did not prevent the girls from continuing to enjoy life, despite the lack of their loved ones to love them.

Over the years, they kept playing and going crazy. Summer was fun, enjoying the beautiful sunny days while picnicking and braiding. In the autumn they jumped into the puddles, sang in the rain, forgetting that the cold weather was approaching, and when it was not raining they collected heaps from fallen leaves and jumped into them. In the winter, they enjoyed the fluffy big blanket of snow, making snow angels and humans. In the spring, they watched as nature opened its eyes and everything blossomed.

They spent the various holidays as one family, although they did not know much about the traditions. At Baba Marta, the two had made bracelets, carefully packed with the materials they had and given with much love and joy. When they saw the first flowering tree together, they hung their handmade martenitsas next to each other on the branches of the fruit tree in the yard of the orphanage. They celebrated Easter by knocking on eggs painted in different colors, together with the other children from the home, but they kept the most beautiful ones for themselves. When it came time for summer vacation, in addition to learning a lot about the tests, they looked forward to graduating like the other children. The two dropped the textbooks and, at the beginning of their long vacation, embarked on long adventures together.

They started school worried about what awaited them, but on the other hand they could not wait to gain new knowledge, make more friends and play fun in the yard together. When it came time for winter vacation, Anna and Lily couldn't wait for the warm and bright holidays. Christmas Eve was spent at a large table, although not with many dishes. Christmas was their favorite holiday, because many good people gave them gifts that made them feel respected, and they had big smiles on their faces. Anna

and Lily sat at the table, and as soon as it was time for the surprises under the Christmas tree, their hearts leaped with joy, and they ran quickly and unpacked them. New Year was a good holiday for them, because different things happened to them from the past year. They thought about the adventures, surprises and moments that awaited them. They knew their birthdays and always made modest but heartfelt gifts. They made it difficult because they were always together, but that didn't stop them. They gave each other happiness and love, from which they felt significant, calm and sharing, both in the good and in the not so good moments.

They had notebooks in which they wrote about their days, how they spent them and what they did. When they read from them, they either laughed to tears or just remembered. They always took the time to do so because it brightened their day. They loved to reminisce about the fun events and adventures they spent together.

Here came the moment when Lily was adopted and this made Anna feel like the end of her happy days. Nothing was done to her, and again in her soul the sadness and the thought of mockery and endless loneliness prevailed. With tears in her eyes, Anna recalled the fun and games she had with Lily. The sad thing was that the girl did nothing to fill the void. Anna had lost her family.

Indice

Introduzione	28
Racconto senza titolo	31
Storia di una ragazza forte	34
Hannah sogna di andare a scuola	37
Attraverso uno schermo	40
Girasoli	43
Insieme per sempre	45

Storia di una ragazza forte

Introduzione

Il progetto G-BOOK 2, “European Teens as Readers and Creators in Gender-positive Narratives” (2020-2023), seconda edizione del progetto G-BOOK, “Gender Identity: Child Readers and Library Collections” (2017-2019), è volto a promuovere una letteratura per l’infanzia e per ragazzi e ragazze “positiva” dal punto di vista dei ruoli e modelli di genere, ovvero aperta, plurale, varia, priva di stereotipi, improntata al rispetto e alla valorizzazione delle diversità. Il progetto è stato finanziato nell’ambito del programma Europa creativa e coinvolge sei partner europei: capofila è il Centro MeTRa (Centro di Studi Interdisciplinari sulla Mediazione e la Traduzione a opera di e per Ragazze/i), Dipartimento di Interpretazione e Traduzione dell’Università di Bologna (Italia), la Biblioteca Universitaria “Livres au Trésor” e il Centro di ricerca “Pléiade” dell’Université Sorbonne Paris Nord (Francia), il Centro di Studi Anilij (Asociación Nacional de Investigación en Literatura Infantil y Juvenil) dell’Universidad de Vigo (Spagna), il Centre for Children’s Literature and Culture Studies (Dublin City University), la Regional Public Library “Petko Rachev Slaveikov” (Bulgaria) e infine la Ljubljana City Library (Slovenia).

Sul sito del progetto (www.g-book.eu), disponibile in inglese, italiano, francese, spagnolo, bulgaro, sloveno, bosniaco e tedesco, è possibile trovare la prima bibliografia europea di libri in tutte le lingue del progetto, originali e tradotti, per bambine e bambini, ragazze e ragazzi dai 3 ai 14 anni. Sul sito sono disponibili inoltre altri materiali, tra i quali un approfondimento e un glossario sulle questioni di genere e la letteratura per ragazze e ragazzi, pensati anche per insegnanti, famiglie, bibliotecari e bibliotecarie.

Nell’ambito di G-BOOK 2 è stato inoltre realizzato un concorso di scrittura creativa che ha coinvolto alcune classi di scuole secondarie di primo grado nei sei paesi partner. Il concorso si è svolto in due fasi. In particolare alle classi coinvolte sono stati offerti, partendo dalla nuova bibliografia G-BOOK 2 per gli 11-14 anni, due incontri di introduzione alla bibliografia del progetto, alle tematiche di genere e agli stereotipi sessisti, seguiti da tre laboratori con scrittrici professioniste di letteratura per ragazzi/e sulla scrittura creativa. In seguito a questi incontri, le studentesse e gli studenti hanno scritto un breve testo narrativo di circa 800 parole, singolarmente, a coppie o in piccoli gruppi, sui temi della parità, delle pari opportunità e del rispetto delle diversità. Gli elaborati sono stati valutati in ciascun paese da una giuria tecnica e da una popolare. I racconti vincitori di ciascun paese sono poi stati tradotti in tutte le lingue del progetto e sono raccolti nel presente volume, mentre tutti gli altri racconti sono stati pubblicati sul sito del progetto. Inoltre, durante l’autunno 2022, i racconti vincitori sono stati illustrati adottando diverse forme artistiche e multimediali da studentesse e studenti degli altri paesi partner, favorendo così la circolazione transnazionale delle storie e delle tematiche oggetto del progetto. I risultati dei laboratori artistici sono stati pubblicati sul sito del progetto.

Il presente volume intende dunque raccogliere i racconti vincitori del concorso di scrittura tradotti in tutte le lingue del progetto, al fine di mostrare non soltanto la creatività e il talento delle ragazze e dei ragazzi coinvolti, ma anche la possibilità di declinare le tematiche e le questioni di genere in molti modi diversi. Il concorso transnazionale ha riscontrato un notevole successo: nei sei paesi hanno partecipato oltre 260 ragazze e ragazzi.

Data la buona riuscita del progetto, l’auspicio per il futuro è che le tematiche di genere siano trattate molto più spesso nelle scuole nella speranza di educare le giovani generazioni alla parità, al rispetto e alla valorizzazione delle diversità e all’affettività, nel contesto di un’Europa sempre più coesa, inclusiva e solidale.

Alcune informazioni sul concorso di scrittura creativa svoltosi in Italia:

Hanno partecipato:

Scuola secondaria di primo grado Caterina Sforza (Istituto comprensivo n.1 «Tecla Baldoni», Forlì) 2D (prof. Alba Corzani)	Scuola secondaria di primo grado Caterina Sforza (Istituto comprensivo n.1 «Tecla Baldoni», Forlì) 3A (prof. Enrica Malerba)	Scuola secondaria di primo grado Pietro Zangheri (Istituto comprensivo statale n. 7 «Carmen Silvestroni», Forlì) 2C (prof. Romina Sommadossi)
Ali Khomeini Angelini Vittoria Barlotti Matteo Barrea Matilde Boafo Esther Chahidi Marwan Cornalba Martina Cortesi Federico De Rosa Marco Dong Ye Bei Dridi Moemen Forte Nicole Gilbo Lucrezia Gorgu Davide Gualterotti Lucia Liu Jingxin Maltoni Luca Mandolesi Marco Mpela Isaac Santilli Samuele Tassinari Edoardo Ye Jia Hao	Aguzzi Alessia Ali Latifah Assorti Letizia Baccini Arianna Benyaich Zakaria Carigi Caterina Chiadini Teresa Derra Habila Ferrari Giada Gargiulo Luca Jin Qiaofeng Mambelli Giorgia Nolé Giovanni Partisani Elisa Pascale Salvatore Privitera Asia Romualdi Davide Rosetti Arianna Rossi Lucia Valdinoci Anita Venzi Bryan Zoli Elia	Annunziata Diego Banini Tommaso Castiglioni Nicolò Chen Hao Damassa Viola Di Bari Aurora Diana Nicola Esposito Adriana Farkas Valentina Kondaogo Mohamalam Laghi Nicolò Leone Martina Mami Filippo Martina Nina Nisi Alessio Olivi Vittoria Pontillo Dumitriu Federico A. Rinaldo Gaia Romaili Islam Selmani Genta Signani Lorenzo Tedesco Lucrezia

I laboratori di scrittura creativa sono stati tenuti da Alice Keller e Giuliana Facchini. Giuria tecnica: 1 editrice - Donatella Caione; 2 scrittrici e uno scrittore - Alice Keller, Giuliana Facchini, Anselmo Roveda; componenti del Centro MeTRa - Raffaella Baccolini, Roberta Pederzoli, Valeria Illuminati, Beatrice Spallaccia, Chiara Elefante, Fabiana Rubino, Elena Mezzetti.

Giuria popolare: studentesse e studenti del corso in Antropologia, genere e processi comunicativi del terzo anno del corso di laurea triennale in Mediazione Linguistica Interculturale.

Storie vincitrici:

1. Storia di una ragazza forte (Letizia Assorti, 3A)
2. Un violinista in scarpette da calcio (2D)
3. Un salto per l'uguaglianza (Nina Martini, 2C)

Le altre storie partecipanti:

Profumo di felicità (Anita Valdonici, 3A)
Nostalgia di tornare bambina (Alessia Auzzi 3A)
Ad un passo dalla nuova me (Adriana Esposito 2C)
Tutta colpa del diario (Gaia Rinaldo, Aurora Di Bari, Lucrezia Tedesco 2C)
L'allievo supera il maestro (Hao Chen, 2C)
Con le gambe del cuore (Lorenzo Signani, Nicolò Castiglioni 2C)
Abad alla conquista del mondo (Filippo Mami, Alessio Nisi 2C)
Anch'io sono come voi (Martina Leone 2C)
Mattia appeso ai muri (Nicola Diana, Tommaso Bansini, Mohamalam Kondaogo 2C)
Anna tra le stelle (Nicolò Laghi 2C)
Speranza (Vittoria Olivi 2C)
La vendetta sa di vernice (Viola Damassa, Valentina Farkas 2C)
Amica del mio nemico (Teresa Chiadini 3A)
Differenze sociali (Elisa Partisani, Giada Ferrari, Latifah Ali, Caterina Carigi 3A)
La diversità (Arianna Rosetti 3A)
Parità (Giorgia Mambelli, Arianna Baccini, Lucia Rossi 3A)

Traduzione dall'inglese in italiano dei racconti vincitori dei paesi partner di Arianna Cavedine.

Traduzione dall'italiano in inglese del racconto vincitore italiano di Dallas James Hopkins.

Racconto senza titolo

Sadhbh Lundberg – Donabate Community College (Dublin, Ireland)

Avery

All'ombra di una grande quercia guardava Allison che rideva e faceva piroette tra i fiori di campo, scalza e con le braccia spalancate. I fiori caduti sembravano risollevarsi al suo tocco. I papaveri appassiti per il cocente sole estivo giacevano ai suoi piedi. Una forcina dorata le teneva fermi i riccioli neri e ribelli. Indossava lo stesso vestitino giallo che aveva messo il giorno del loro primo appuntamento. L'orlo era bagnato e coperto di fango, perché poco prima Allison aveva attraversato un ruscello di corsa. Avery chiuse gli occhi, cercando di immortalare quel momento, di conservarlo il più a lungo possibile, e quando ebbe la certezza di riuscire a ricordare ogni cosa fino al minimo dettaglio, prese delicatamente gli acquerelli appoggiati sulla coperta vicino a lei.

Era passata mezz'ora e il cielo, prima di un azzurro vivace, era sbiadito in un rosa opaco, quando Avery posò definitivamente l'album da disegno. Il colore sulla pagina non si era ancora asciugato, i papaveri erano troppo scuri e l'erba non era della giusta tonalità di verde, ma al centro di quel prato rovinato c'era una ragazza con una forcina dorata a forma di farfalla nascosta sotto un mare di riccioli neri, un vestito giallo oro che le volteggiava tutto intorno e una costellazione di lentiggini sparse sul naso. Avery le aveva sempre detto che il giallo si abbinava perfettamente alla sua bella carnagione scura.

Bella.

Avery si sentiva come se le avessero tirato un pugno allo stomaco. Arrossì e non poté fare a meno di fissare lo sguardo a terra in stato di shock, mentre tutte quelle canzoni d'amore sdolciate di cui avevano riso per anni acquisivano un senso. Allison era il suo sole nelle giornate buie, più frequenti di quanto Avery volesse ammettere; il suo sorriso era in grado di illuminare qualsiasi luogo e Allison era l'unica persona con cui lei non sentiva il bisogno di scusarsi per essere semplicemente quella che era.

Avery scoppiò a ridere ed emise un profondo respiro tremante. Non si era resa conto di quanto il cielo si fosse annerito. Una gocciolina d'acqua piombò sulla pagina mischiando i colori fra loro. Poi un'altra. E un'altra ancora. Avery venne travolta dal caldo odore della pioggia estiva. L'improvvisa pioggia a cielo sereno la colse alla sprovvista mentre inseguiva Allison, ferma in mezzo all'erba alta con gli occhi chiusi e la testa buttata all'indietro.

«Ehi». Rise e le gettò le braccia intorno al collo.

«Ehi». Allison le rispose con un sorriso, appoggiando la testa sulla spalla di Avery.

Cominciarono a muoversi lentamente su sé stesse, sotto la pioggia che scendeva giù con pesanti scrosci. Allison sollevò le loro mani intrecciate e fece girare Avery con grazia. Il prato e l'afosa aria estiva scomparvero e rimasero soltanto la risata chiassosa e il sorriso dolce di Allison. Avery sperava di riuscire a immortalare quel momento con tutte le emozioni che provava, portando con sé quel ricordo per sempre.

Eppure, lì ora c'erano solo loro due sotto un bel cielo scuro, in un campo che ormai aveva perso tutta la sua bellezza e nonostante i capelli appiccicati al viso e i brividi per il freddo, erano entrambe decise a non lasciarsi andare.

Erano bagnate fradice.

Stavano congelando.

Ma erano felici e innamorate.

Seconda bozza

Allison

«Fa male... Fa molto male», pensò Allison, stesa su un prato pieno di fiori appassiti, sotto un cielo rosato.

Non riusciva a sopportare il modo in cui la guardava Avery. Non voleva che l'amasse. Si sentiva una stretta allo stomaco ogni volta che Avery le prendeva la mano, le teneva la porta o semplicemente si voltava a guardarla. Avvertiva che il sentimento di Avery stava crescendo piano piano, giorno dopo giorno. E quello di Allison? Stava rapidamente svanendo. Ma poi era mai stato vero amore quello che provava per Avery?

Non voleva rimanere di nuovo da sola. Ed era crudele non dire ad Avery come si sentisse realmente, ma Allison doveva essere la luce che l'avrebbe portata fuori dalle tenebre, anche se qualche volta, negli ultimi mesi, si era persa anche lei in quell'oscurità senza una luce propria in grado di guidarla. Voleva dirlo ad Avery. Voleva dirle che non provava più lo stesso sentimento per lei. Allison sentiva che ormai era troppo tardi. L'avrebbe completamente distrutta. Sarebbe precipitata in un abisso ancora più profondo di prima.

Non ci riusciva. Non riusciva più a sopportarlo.

Sembrava che tutto stesse crollando all'improvviso. Faceva fatica a

respirare. Sentiva troppo caldo. Aveva mille cose per la testa. Avery era finalmente felice, come poteva farle questo? Come poteva essere così egoista? Avrebbe potuto fare buon viso a cattivo gioco per qualche altro mese. Ma se Allison avesse continuato a fingere per troppo tempo, questo avrebbe ferito Avery ancora di più. Forse poteva imparare ad amarla?

Allison pensò: «Insomma, Avery non ha nulla che non va. È bella, intelligente, divertente. Quindi devo essere io ad avere qualche problema, no? Altrimenti perché non riesco ad amarla? Un mese fa ero così certa che fosse "quella giusta". Che cosa è cambiato?» Allison si portò una mano alle labbra per trattenere un singhiozzo. Volse le spalle ad Avery, sperando che lei non potesse sentirla.

Allison percepì una gocciolina di pioggia scivolarle lungo il volto segnato dalle lacrime. Con la coda dell'occhio poteva vedere Avery che correva verso di lei. Si alzò subito, si sistemò e si sforzò di ridere e di fare un sorriso che però non passava anche dagli occhi. Era grata alla pioggia che le scivolava sulle guance nascondendole le lacrime.

Avery le gettò le braccia intorno al collo. Sorrise e sussurrò «Ehi». Si appoggiò sulla sua spalla destra. Eccolo lì. Quel sorriso. Quello che Allison aveva ammirato per anni ancora prima di mettersi con Avery. Una volta pensava che sarebbe stata disposta a tutto pur di stare con lei, pur di svegliarsi ogni giorno di fronte a quel sorriso. Ma allora era più piccola, ingenua e troppo innamorata per rendersi conto che erano due persone completamente diverse e che non avevano nulla in comune.

Avery indossava dei pantaloncini neri e una maglietta abbinata, troppo grande per lei, con un piccolo segno di spunta bianco ricamato sulla manica destra. Aveva i capelli castani corti dietro le orecchie. I suoi occhi verde smeraldo erano pieni di macchioline dorate. La sua pelle bianca come porcellana sembrava brillare in contrasto con quella scura di Allison.

Avery le strinse la mano e la trascinò giù sull'erba. Lì, sotto la forte pioggia, Avery si chinò e le sussurrò le parole che Allison era terrorizzata di sentire.

«Ti amo».

Allison avvertì una stretta allo stomaco e le si spezzò il cuore. Sbatté rapidamente le palpebre per frenare le lacrime.

«Io...»

Storia di una ragazza forte

*Letizia Assorti - class 3A, Caterina Sforza middle school
(Forlì, Italy)*

Mi chiamo Charlotte ed ho quattordici anni, mia mamma mi descrive come una ragazza "forte", me lo dice ogni giorno prima di andare a scuola, dice che se fossi nata qualche decina di anni più tardi forse avrei avuto meno problemi riguardanti il colore della mia pelle, ma io non ne sono così sicura.

Dice che per quelle come noi per affrontare la vita con la testa alta bisogna avere un coraggio incalcolabile e bisogna essere... forti, come me.

Ricordo la prima volta che me lo disse, non me la scorderò mai.

Avevo solo sette anni, era il 16 ottobre del 1969, eravamo fermi dopo ore di viaggio in una città in Kenya, non ricordo il nome, mio papà mi aveva promesso di far visita ai nonni che abitavano proprio lì vicino, ci fermammo solo per fare una pausa prima di raggiungere la meta.

Mio papà aveva raccolto tante margherite e ci aveva fatto un braccialetto per il mio piccolo polso da bambina. Mi disse che era un regalo perché trasformavo in meglio le sue giornate e concluse la frase con un "grazie" e un bacio leggero sulla mia guancia, questa fu l'ultima cosa che fece prima di lasciare me e mamma.

Nel silenzio più totale, dopo quel gesto d'amore, il suo battito si fermò, così come il mio vedendo la scena.

Voi penserete che morì d'infarto o qualche malattia di cui io e mamma non eravamo a conoscenza, beh, per come la vedo io, sarebbe stato meglio.

Uno sparo rimbombò nell'aria, mio papà con le lacrime agli occhi e mia mamma che urlava disperata e spaventata, io senza né fiato né parole, diventando cieca di tutto ciò che mi circondava, riuscivo a vedere solo e soltanto il sangue che colava dal petto di mio padre, di quello che era un innocente... Era una persona che meritava di vivere la sua vita tranquillamente e con la sua famiglia.

Una decina di guardie corse verso di noi e prese sia me che mia madre, lanciai a mio padre un ultimo sguardo di amore e tristezza, prima di vedere tutto nero.

Non ricordo cosa sia successo successivamente, so solo che qualche giorno dopo mamma mi spiegò che dovevo essere forte, perché ci sarebbero stati tanti ostacoli nel mio percorso, tante ingiustizie e tanti sacrifici, ma dovevo vivere ogni giorno con il sorriso perché mio padre avrebbe voluto così, e se era quello che mio padre avrebbe voluto, avrei fatto di tutto per farlo felice e per renderlo orgoglioso di me.

Mi chiamo Charlotte ed ho ventitré anni, sono una donna forte, me lo dico ogni giorno prima di andare al lavoro.

Ho dovuto faticare per guadagnare un posto di lavoro, sono una donna ed ho il colore della pelle leggermente più scuro di quello degli altri, vi lascio solo immaginare come sia stato difficile riuscire a trovare un lavoro: ci ho messo anni e ancora non vengo trattata come gli altri, ma non sono sola.

Ci sono altre donne come me, con un passato simile, con una vita che è il doppio più difficile di quella che hanno tutti gli altri, ma che sono comunque costrette a vivere con diritti che non si possono neanche chiamare così... Bagni creati appositamente per noi donne di colore, ore di lavoro nettamente maggiori di quelle degli altri e lo stipendio rimane sempre la metà, questo non è vivere.

Mia madre è malata e devo pagarle le cure, non è grave ma ha comunque bisogno del mio aiuto.

Lo stipendio non basta nemmeno per pagare l'affitto e in farmacia i costi diventano il doppio quando si parla di vendere un medicinale ad una donna di colore, se la situazione del razzismo non cambia in fretta farò di tutto per cambiarla io stessa con l'aiuto di poche e fidate persone.

Mi chiamo Charlotte ed ho quarant'anni, sono una donna forte, me lo dico ogni giorno prima di uscire di casa, che sia per lavoro o solo per andare a fare una passeggiata.

Io e le mie colleghe siamo riuscite, in qualche anno, ad avere la domenica libera, anche se continuiamo a lavorare moltissimo il resto della settimana e lo stipendio continua ad essere bassissimo, siamo comunque arrivate ad un traguardo incredibile.

Il mondo è pieno di ostacoli, ingiustizie, e dobbiamo fare qualche

sacrificio a volte, ma è indispensabile e l'ho capito negli anni.

Non avrei mai pensato di raggiungere un traguardo del genere, nemmeno nei miei sogni più felici, ma da quel che sembra il mondo è sempre una sorpresa.

Ho scoperto che alcune persone sono diverse da altre, non per quanto riguarda l'aspetto ma il modo di pensare.

Mi chiamo Charlotte, sono nera ed ho quasi sessantacinque anni, sono stata una donna forte e so che mio papà è fiero di me.

Hannah sogna di andare a scuola

*Students from 5eB – Collège Roger-Martin-du-Gard
(Epinay-sur-Seine – Paris, France)*

Hannah vive in campagna. Ha dieci anni ed è la più piccola di tre sorelle. Ogni giorno, mentre suo padre e i suoi tre fratelli sono al lavoro, lei e le sorelle si occupano della casa. La casa è bella, ma richiede molto lavoro. Tutte le mattine, dopo colazione, Hannah comincia a pulire con loro. Spazza le varie stanze con una scopa troppo grande per lei: le tre camere da letto al piano di sopra, il bagno e il piano terra. In cucina deve stare attenta a non lasciare briciole sul grosso tavolo di legno, perché in campagna le formiche entrano in casa con facilità.

Poi esce nel cortile e con l'aiuto di un bastone scuote via la polvere dai tappeti appesi sul filo da bucato. Li batte con forza. Infine, inizia a preparare una grossa pagnotta.

2.

Sono le 4:30 di mattina. È ancora buio.

«Ah, è già ora!» Un grande giorno sta arrivando.

L'asino raglia, il cavallo nitrisce, il gallo canta e i cani abbaiano.

Forza, non vorrai fare tardi. Hannah si affretta a vestirsi, infilarsi gli stivali e cercare i semi. Intanto sua madre issa il carico sull'asino.

«Allora birbantello, hai dormito bene?» gli sussurra.

Mentre lo accarezza, gli promette di portarlo a fare un giro.

La notte è buia; il freddo fa venire l'emicrania. Hannah si sente scoppiare la testa. Prosegue a fatica; il suo stomaco borbotta. Madre e figlia attraversano il bosco senza incontrare anima viva. Un ramo cade sull'asino, che comincia a correre per la paura e fa ribaltare tutto il carico.

Arrivano al mercato dopo dieci chilometri e due lunghe ore di cammino. Chi deve fare acquisti è già lì. La merce è sporca. Hannah la pulisce con degli stracci. Sulle guance le scorrono lacrime di fatica. La gente si avvicina per comprare.

3.

Hannah va nella stalla per prendersi cura di Bianchino, il suo cavallo preferito. Pensa che sia stupendo con il suo manto bianco e la lunga criniera nera, che adora spazzolare. Si dirige verso il posto che gli è assegnato; il

cavallo la sente e sporge la testa all'infuori. Hannah gli dà una mela che lui inghiotte velocemente. La bambina si prende del tempo per pulirgli gli zoccoli e parlare con lui.

Gli monta la sella e finalmente sale in groppa. I due escono dalla stalla e si avviano verso la foresta. Hannah si sente libera e felice. Percorre un sentiero diverso oggi. Osserva la natura che la circonda e sente gli uccelli che cinguettano. Poi prosegue e sente la risata di alcuni bambini. Incuriosita, segue le voci e si ritrova di fronte al cortile di una scuola. Si ferma a guardare i bambini che giocano. Ci sono sia maschi che femmine. Alcuni giocano a calcio, altri saltano la corda. Suona una campanella e tutti si mettono in fila. Le maestre vengono a prendere gli alunni e il cortile si svuota. Hannah è triste e abbattuta, perché le piacerebbe andare a scuola e avere molti amici. Decide di galoppare verso casa per schiarirsi le idee. Il vento le sferza il viso. Si sente una stretta allo stomaco.

4.

Hannah incontra l'amico Rafael, anche lui a cavallo lungo il sentiero.

«Ciao! Tutto bene?»

«Sì, e tu?»

Gli si avvicina e scende da Bianchino.

«Tutto bene, però devo ripassare una lezione per la verifica di domani».

«Verifica? Che cos'è?»

«Non sai che cos'è una verifica? È una serie di domande per vedere se hai capito quello che si è fatto in classe».

«Non ne so nulla», risponde Hannah con tono triste. «Spiegami tutte le materie che studi a scuola».

Rafael ne conta mentalmente sei.

«Ho sei materie. Sono molto interessanti, ma la mia preferita è arte, perché attraverso i miei disegni posso esprimere ciò che provo».

«Sei fortunato, io invece devo aiutare mia madre. Ci sono delle femmine nella tua scuola?»

«Ce ne sono quattro, ma è dura per loro, perché i bambini che vogliono giocarci insieme sono pochi».

Hannah prova a immaginarsi in compagnia di quelle bambine.

Avrebbe molte domande, ma soprattutto vuole sapere cosa si fa durante l'intervallo.

«Puoi correre in cortile, chiacchierare con i tuoi amici e andare in biblioteca».

La bambina vorrebbe davvero vivere in prima persona quello che le racconta Rafael.

5.

Hannah va da suo padre, al lavoro nel campo sul suo trattore.

Gli chiede se ha bisogno di aiuto.

«No, grazie».

L'uomo si rende conto che la figlia gli vuole chiedere qualcosa.

«Ci sono delle bambine a scuola».

«Devi aver scambiato i maschi per femmine».

«Sono sicura che erano delle bambine perché avevano le divise diverse».

«Lasciami lavorare!»

Poi a capo chino il padre ammette: «Mi dispiace, ti ho mentito. Mi vergogno di essere povero... Non posso permettermi di mandarti a scuola».

«Non è colpa tua. Posso vendere i miei giocattoli e continuare ad andare a lavorare con la mamma al mercato della domenica».

«Hai ragione. Lavorerò un po' di più per riuscire a mandarti a scuola».

Hannah galoppa sul suo cavallo. In lontananza riesce già a intravedere la scuola.

Attraverso uno schermo

*Uxía Lameiro Fernández – 2.º de ESO, IES Auga da Laxe & Martín Rey
Álvarez – 3.º de ESO, IES Val Miñor (Vigo, Spain)*

Ho reinstallato Zinder, l'applicazione che riunisce il maggior numero di idioti al mondo. Be', io non sono proprio una che dovrebbe criticare, visto che mi trovo ancora qui...

Un po' di Photoshop non farà del male a nessuno... E poi chi non ha mai mentito su di sé? «Angy, 24, adora gli animali e andare a cavallo, ragazza perennemente curiosa e fan dell'assurdo». Puah, quanto è cringe... Dovrei smetterla di usare Pinterest. Ma chi sono, Mr. Meraviglia?

Preferenze? Uff... Quello che arriva. Salva le modifiche, accetta. Vediamo cosa mi propone l'app.

Roberto, 24. Tutto muscoli ma niente cervello.

Mireia, 22. «Passo più tempo davanti agli anime che in compagnia di mio padre». Wow, molto diretta. Va bene, potrebbe essere interessante.

Marta, 26. Studia Psicologia, le piacciono i musei, gli animali e la cucina. E vive pure qui... Uhm, mi chiedo se qualcuno possa davvero essere così perfetto, ma in fondo non ho nulla da perdere.

Un match! Marta? Che sorpresa.

«Ciao! Ho visto il tuo profilo e sembra che abbiamo interessi molto simili. Come va?»

E adesso cosa le rispondo? Uhm...

«Piacere di conoscerti. Tutto bene, tu?»

È così che è cominciato tutto e abbiamo continuato a parlare per ore. Aveva qualcosa che mi teneva incollata allo schermo e per cui non potevo fare a meno di scriverle.

Il giorno dopo avevo promesso ad Aldara, la mia amica di una vita, di vederci nel parco accanto alla chiesa. Ai miei Aldara non piace, ma non posso biasimarli; è... speciale. I capelli raccolti in una crocchia, gli orecchini a cerchio, il crop top rosso: ai genitori non fa certo una buona impressione. Ma la bellezza è oltre l'apparenza.

Ci siamo salutate e le ho raccontato la mia avventura su Zinder. Lei ha subito cominciato a prendermi in giro.

«Zitta! Qualcuno potrebbe sentirti!», le ho detto. «Non è colpa mia se sei più sola di un orfano il giorno della Festa del papà!»

Dopo un sacco di risate sono tornata a casa e ho parlato di nuovo con Marta. Eravamo nel bel mezzo di una conversazione molto profonda sul dimorfismo sessuale dei pinguini, quando ho ricevuto una chiamata da quella noia di mia madre. Mi ha detto che il figlio di una sua amica aveva studiato Biologia e poteva aiutarmi con il mio corso di studi in Veterinaria.

«Perfetto! Potrei chiedergli aiuto per scrivere la tesi».

«Oliver? Ciao sono Angy, ho saputo che potresti aiutarmi».

«Certo! Se vuoi possiamo vederci uno di questi giorni».

«Va bene. Che ne dici di sabato?»

Avevamo deciso di incontrarci sabato in un bar per conoscerci. Oliver aveva più o meno la mia età, forse era solo un paio d'anni più grande.

Quando sono entrata, lui era già lì. Era seduto a un tavolo per due vicino a una finestra. Il posto era molto luminoso e tranquillo; non sembrava male per fare due chiacchiere o finire i compiti prima delle lezioni. Devo dire che assomigliava anche a un covo per hipster, pieno di piante e caffelatte. Mi sono diretta verso il tavolo e, non appena mi ha vista, Oliver si è alzato e mi ha salutata. Ci siamo scambiati due baci sulle guance e dopo esserci presentati ho ordinato un caffelatte. Abbiamo continuato a parlare del mio corso di studi, del carico di lavoro e delle possibili opportunità professionali oltre a quella di veterinario.

Dopo aver parlato per un bel po', Oliver mi ha detto: «C'è una mostra molto interessante al Museo di Scienze Naturali, ci vuoi andare? Puoi portare un amico o un'amica, scommetto che piacerà anche a loro».

Tempismo perfetto! Volevo chiedere a Marta di incontrarci, e visto che nessuno di noi tre conosceva bene gli altri due, non sarebbe stato poi così imbarazzante. Oliver sembrava piuttosto simile a Marta, era molto socievole e di mente aperta. A quel punto bastava solo che lei accettasse l'invito, ovviamente.

Tornata a casa, ho spiegato in breve l'idea a Marta e lei ha accettato appena visto il messaggio. Finalmente ci saremmo incontrate! Mi sono messa a saltellare dalla gioia come mia nonna quando vince a bingo. L'ho detto ad Aldara che ha subito iniziato a prendermi in giro.

«Non smetti mai di stupirmi con le tue stupidaggini! Che cosa pensa di fare questo Oliver? Lavorare all'uncinetto mentre voi due vi baciato? Poverino!»

«Non m'importa di quello che fa Oliver; è l'ultimo dei miei problemi».

Il grande giorno era arrivato. Mi ero vestita un po' elegante e avevo persino guardato un tutorial di trucco online. Sono salita in macchina e ho parcheggiato vicino alla via del museo. Sarebbe stato meglio andare a piedi piuttosto che in auto. Da lontano ho visto Oliver, puntuale come l'ultima volta. Marta non era ancora arrivata, o almeno era quello che pensavo.

«Ciao!» ho detto. «Aspettiamo Marta e poi entriamo, va bene?»

«Angy, Marta non viene».

«Che vuoi dire?» Silenzio. «Che fai, te ne stai lì senza dire nulla?»

«In realtà, Marta sono io».

«In che senso?» Non capivo più niente, era forse impazzito? Ci siamo seduti su una panchina e mi ha spiegato perché aveva creato quell'account.

«Sto attraversando un periodo molto confuso. Ti sembrerà una cosa stupida, ma ho creato quel profilo per mostrare la vera parte di me. Sono stato davvero bene quando ci siamo incontrati; questo non significa che io non provi qualcosa per te».

Ero senza parole, ma poi mi sono ricordata di quanto mi sentissi a mio agio con Oliver; era la stessa sensazione che provavo quando chattavo per ore con Marta.

«Capisco».

Ci siamo abbracciati e prima di entrare nel museo ho chiesto a Marta come voleva essere chiamata.

Girasoli

Brina Osolnik – 7.a / Osnovna šola Stranje (Ljubljana, Slovenia)

Mi risvegliai su un letto bianco in una stanza bianca che odorava di disinfettante e candele all'aroma di vaniglia. Vicino al letto c'erano due girasoli. Sapevo che li aveva portati mamma. Era sempre al mio fianco. Mi misi a sedere ascoltando il battito del mio cuore. Ero certa che sarebbe venuta a rallegrarmi. Sentii qualcuno bussare piano alla porta e capii che era lei. Entrò nella stanza e mi abbracciò, con quel profumo di trucco e di caffè.

«Come stai Iris? Ti senti bene?» mi domandò.

«Sì mamma, sto bene» risposi.

Mi aveva portato delle candele, perché sapeva che quelle alla vaniglia erano le mie preferite. Mio padre se n'era andato qualche anno prima, dopo aver saputo del tumore. Non voleva avere a che fare con così tanti problemi.

Quando l'infermiera mi portò la colazione la mamma uscì. Ero di nuovo da sola, circondata dal silenzio. Quando finii di mangiare, girai lo sguardo fuori dalla finestra e mi misi a osservare i bambini che giocavano.

Non avevo mai avuto molti amici perché non sapevo come iniziare una conversazione; stavo sempre da sola, ma non era difficile per me, ormai mi ci ero abituata. Odiavo da sempre gli ospedali: erano troppo silenziosi, puliti e istituzionali. Ma non avevo altra scelta se non rimanere lì. I medici dicevano che il tumore si stava diffondendo e che non sarei potuta tornare a casa per un po'. Guardai i girasoli. Erano belli, mi davano conforto e mi ricordavano mamma. Mi ricordavano il suo sorriso, gli occhi verdi e i capelli biondi. Le volevo molto bene. Notai che mi aveva portato una radio stereo e alcuni CD. Li ascoltai e mi addormentai al suono della musica. Fu la mamma a svegliarmi e andammo a fare una passeggiata per l'ospedale. Mi disse che aveva un nuovo compagno e che dovevo assolutamente conoscerlo. Ero felice, perché doveva essere una noia per lei starsene sempre a casa da sola. Per pranzo mangiai del riso, dell'insalata e una bistecca. Il cibo non era buono per niente. Avrei davvero voluto mangiare quello che cucinava la mamma, perché i suoi piatti erano fantastici.

Camminai per i corridoi, dove incontrai un uomo anziano che mi sorrise e mi salutò.

«Ehilà signorina!» esclamò allegramente.

«Ciao!» dissi con un sorriso.

«Come stai?» mi domandò.

«Bene, e tu?» risposi.

Mi disse che era un po' triste perché gli mancava il suo gatto, che non era ammesso dentro l'ospedale. Mi disse anche il numero della sua stanza nel caso mi annoiassi troppo. Gli augurai una buona giornata e tornai nella mia stanza, accesi una candela, versai dell'acqua fresca nel vaso di fiori e mi misi a disegnare. Non mi sembrava una buona idea andarlo a trovare, ma mi stavo davvero annoiando, quindi ci andai lo stesso. Bussai ed entrai. Vidi tantissimi fiori.

«Ehi, ciao, pensavo non saresti venuta! Come va?» mi domandò.

«Tutto bene, e tu?» gli chiesi a mia volta.

«Sto bene», rispose, e aggiunse «ma mi manca sempre il mio gatto».

Parlammo di piante, di musica e di molte altre cose. Passarono due settimane e io andavo sempre da lui per chiacchierare. Un giorno mi disse che gli rimaneva poco tempo da vivere e che non dovevo affezionarmi troppo. Tornai nella mia stanza e mi misi a fissare i girasoli, che erano già appassiti. Mi ricordai che quel giorno avrei dovuto incontrare il compagno di mamma, Damjan. Quando entrarono nella stanza Damjan si presentò. Non mi importava molto di lui, ma ero felice che la mamma non fosse più sola. Il giorno seguente lei mi disse che il vecchietto era morto. Ero molto triste. Quello stesso giorno, l'infermiera portò dei fiori nella mia stanza e disse che erano da parte di quell'uomo. Erano dei girasoli, i miei preferiti.

Il mese successivo mi fecero tornare a casa. Non vedevo l'ora. Il giorno in cui uscii dall'ospedale, chiesi alla mamma se potevo andare a visitare la tomba del vecchietto. Certo che puoi, mi rispose. Appoggiai i suoi fiori preferiti, che erano anche i miei, sulla sua lapide. Girasoli.

Insieme per sempre

*Victoria Vladimirova Lyubenova – 6th grade, Georgi Izmirliiev School,
Gorna Oryahovitsa (Veliko Tarnovo, Bulgaria)*

Anna era una bambina che abitava nell'orfanotrofio Children's Dreams perché aveva perso i genitori in tenera età. Viveva in una stanza piccola e modesta insieme all'amica Lily, che era arrivata un po' dopo di lei ma che Anna considerava come una sorella. Prima dell'incontro con Lily, avvenuto per volere del destino, la vita di Anna non era affatto semplice.

Inizialmente, a scuola, tutti pensavano che lei fosse strana. Stava sempre da sola e non aveva nessuno con cui parlare. Un giorno aveva incrociato delle bambine che non smettevano mai di prenderla in giro. Chissà come facevano a sapere che Anna era senza genitori.

«Ehi, guardate chi c'è, quell'orfana di Anna!» esclamò Zoe ridendo.

Sentendo quelle parole, tutti a scuola cominciarono a indicare Anna e a deriderla. Sarebbe troppo poco dire che la bambina era semplicemente triste. Ogni mattina, Anna doveva starsene lì a guardare i genitori dei suoi compagni che salutavano i figli con un bacio per poi riabbracciarli quando li tornavano a prendere, interessandosi alla loro giornata. Per quanto Anna ci sperasse, per lei non veniva mai nessuno. Era affranta, ma non voleva reprimere il desiderio di sentire un giorno, magari, la carezza di sua mamma. Sognava una famiglia, degli amici e tante persone che la amassero così da farla sentire serena e importante.

Una volta a scuola Anna inciampò e una bambina l'aiutò a rialzarsi. Le due divennero subito amiche e per il resto della giornata trascorsa lì insieme si confessarono segreti, sogni e paure. Anna non le disse che viveva in un orfanotrofio, così come Lily tralasciò il fatto di essere stata appena trasferita al Children's Dreams da un'altra casa-famiglia. Nel tardo pomeriggio le bambine si separarono. Anna tornò all'orfanotrofio con aria abbattuta. Mentre era nella sua stanza, venne chiamata da un'impiegata di turno nel suo ufficio. Entrando, Anna vide Lily e si meravigliò.

«Lily, ma cosa ci fai qui?» le domandò sorpresa.

«E tu allora?»

«Voi due vi conoscete?» chiese l'impiegata.

«Sì. Oggi a scuola sono caduta e Lily mi ha aiutata a rialzarmi» rispose Anna entusiasta.

«Non sapevo che fossi orfana come me» Lily era raggiante.

«Nanch'io sapevo di te. Forse hai pensato che non l'avrei presa bene», disse Anna con tono sommo.

Lily si sistemò nella stanza e le bambine si misero a chiacchierare.

Da quel momento la vita di Anna cambiò radicalmente: la bambina cominciò a vedere tutto sotto una luce positiva grazie a Lily, che la spronava a sorridere di più e a non prestare ascolto ai pensieri pieni di ansie. A guardarle sembravano molto felici e appagate. In una piccolissima parte della loro anima si celava ancora un velo di tristezza, che però non impediva alle due amiche di godersi la vita, nonostante non ci fossero persone care lì ad amarle.

Nel corso degli anni, le due bambine continuarono a giocare e a fare pazzie insieme. D'estate si divertivano e approfittavano delle giornate calde per organizzare dei picnic e per farsi le trecce a vicenda. In autunno sguazzavano nelle pozzanghere e cantavano sotto la pioggia dimenticandosi del freddo imminente. Oppure, quando non pioveva, riunivano le foglie cadute in un bel mucchio e poi ci saltavano in mezzo. D'inverno si godevano il soffice manto candido facendo angeli e pupazzi di neve. In primavera osservavano la natura che si risvegliava quando tutto sbocciava intorno a loro.

Trascorrevano le varie vacanze come una vera famiglia, anche se non conoscevano molto bene le tradizioni. Il primo marzo, nel giorno della festa di Baba Marta, la mitologica nonna che portava con sé la primavera, le due avevano fatto dei braccialetti e altre decorazioni utilizzando con cura tutti i materiali che avevano a disposizione, e se li erano regalati con gioia e molto amore. Quando videro il primo albero in fiore, appesero le loro martenize fatte a mano una di fianco all'altra sui rami della pianta da frutto che si trovava nel cortile dell'orfanotrofio. Oppure celebravano la Pasqua battendo sulle uova dipinte con diversi colori insieme agli altri bambini della casa-famiglia, ma si tenevano le più belle per sé. Quando arrivavano le vacanze estive, oltre ad affrontare al meglio le verifiche di fine anno, non vedevano l'ora di finire la scuola come i loro compagni. Le due bambine si sbarazzavano dei libri di testo e all'inizio delle lunghe vacanze si organizzavano per numerose avventure.

Poi ricominciavano la scuola spaventate da quello che le aspettava, ma allo stesso tempo fremevano dalla voglia di imparare qualcosa di nuovo, di conoscere tanti amici e giocare insieme nel cortile. All'inizio delle feste di Natale, Anna e Lily sognavano già le luminose vacanze estive. Trascorrevano la Vigilia sedute davanti a una grande tavola, anche se non c'erano molte portate. Il Natale era la loro festa preferita, perché molte persone buone davano loro dei regali che le facevano sentire apprezzate e facevano sbocciare dei sorrisi sui loro volti. Anna e Lily restavano sedute a tavola, ma quando arrivava il momento delle sorprese sotto l'albero, il loro cuore scoppiava di gioia e andavano di corsa ad aprire i regali. Anche il Capodanno era una bella festa per le bambine, perché ripensavano a tutte le cose successe nell'anno appena trascorso. Così ricordavano le avventure, le sorprese e immaginavano i momenti che il futuro aveva in serbo per loro. Il giorno dei loro compleanni si scambiavano sempre dei regali, di poco valore ma fatti col cuore. Organizzare una sorpresa non era un'impresa facile perché le due stavano sempre insieme, ma questo non le fermava. Erano una fonte d'amore e gioia l'una per l'altra, motivo per cui si sentivano importanti e tranquille con la voglia di condividere, sia nel bene che nel male.

Tenevano dei diari in cui raccontavano le loro giornate, come le trascorrevano e cosa facevano. Quando li leggevano, ridevano fino alle lacrime o si perdevano semplicemente nei ricordi. Si prendevano sempre del tempo per quei momenti, perché miglioravano la loro giornata. Adoravano ricordare gli episodi e le avventure divertenti che avevano vissuto insieme.

Poi, però, arrivò il giorno in cui Lily venne adottata, momento in cui Anna pensò che i suoi giorni felici fossero ormai giunti al termine. Nessuno le aveva fatto del male, ma nel suo animo tornarono a prevalere la tristezza, il pensiero di quelli che la prendevano in giro e l'infinita solitudine. Con le lacrime agli occhi, Anna ricordava quanto si fosse divertita con Lily. Era triste soprattutto perché l'amica non aveva fatto nulla per colmare quel vuoto. Anna aveva perso la sua famiglia.

Table des matières

Introduction	50
Histoire sans titre	53
Histoire d'une fille forte	56
Hannah rêve d'aller à l'école	59
A travers un écran	62
Tournesols	65
Ensemble pour toujours	67

Hannah rêve d'aller à l'école

Introduction

Le projet G-BOOK 2, “Les adolescent-es européen·nes lecteur·trices et créateur·trices de récits positifs en termes de genre” (2020-2023), est la deuxième édition du projet G-BOOK, le premier s’intitulant “Identité de genre : Enfants lecteur·trices et collections en bibliothèques” (2017-2019). Ce projet vise à promouvoir une littérature pour la jeunesse positive en termes de rôles et de modèles - une littérature ouverte, exempte de stéréotypes, et qui encourage le respect et la diversité.

G-BOOK 2 est l’un des projets lauréats financés dans le cadre du programme “Europe Creative”. Il implique six partenaires européens : le partenaire principal est le Centro MeTRa (Centre de recherche interdisciplinaire sur la médiation et la traduction par et pour la jeunesse), du Département d’Interprétation et de Traduction de l’Université de Bologne - Campus de Forlì (Italie). Les autres partenaires sont la Bibliothèque Universitaire de l’Université Sorbonne Paris Nord, avec le fonds “Livres au Trésor” et le Centre de recherche “Pléiade” (France) ; le Centre de recherche Anilij (Association nationale de recherche en littérature pour l’enfance et la jeunesse) de l’Université de Vigo (Espagne) ; le Centre de recherche en littérature pour la jeunesse de Dublin City University (Irlande) ; la Bibliothèque publique régionale “Petko Rachev Slaveikov” (Bulgarie) ; et la Bibliothèque municipale de Ljubljana (Slovénie).

Sur le site web du projet (www.g-book.eu) - disponible en anglais, italien, français, espagnol, bulgare, slovène, bosniaque et allemand - se trouve la première bibliographie européenne (dans toutes les langues du projet) de livres destinés aux enfants de 3 à 14 ans et aux jeunes adultes. D’autres documents sont également disponibles sur le site, notamment des parcours thématiques, un glossaire sur les questions de genre et des explications sur les enjeux du projet. Toutes ces ressources sont également destinées aux enseignant·es, aux familles et aux bibliothécaires.

Dans le cadre de G-BOOK 2 a été organisé un concours d’écriture créative auquel ont participé simultanément plusieurs classes de l’enseignement secondaire dans les six pays partenaires. Le concours s’est déroulé en deux phases: en utilisant la nouvelle bibliographie G-BOOK 2 pour les 11-14 ans comme point de départ, les classes concernées ont bénéficié de séances d’introduction sur le projet, la bibliographie, les questions de genre et les stéréotypes sexistes, suivies de trois ateliers d’écriture créative avec des écrivain·es professionnel·les de la littérature pour la jeunesse. Pendant ces ateliers, les élèves ont rédigé un court texte narratif d’environ 800 mots, individuellement, par deux ou en petits groupes, selon les pays, sur les thèmes de l’égalité, de l’égalité des chances et du respect de la diversité. Les textes ont été évalués dans chaque pays par un jury composé à la fois de spécialistes et de jeunes lecteur·trices. Les histoires lauréates ont ensuite été traduites dans toutes les langues du projet et les voici rassemblées dans ce volume, toutes les autres histoires étant publiées sur le site web du projet. En outre, au cours de l’automne 2022, les histoires gagnantes du concours ont été illustrées en adoptant diverses formes artistiques et multimédia par des élèves des autres pays partenaires, favorisant ainsi la circulation transnationale des histoires et des thèmes couverts par le projet. Les résultats de ces ateliers artistiques sont à retrouver sur le site web du projet.

Ce volume vise donc à rassembler les histoires gagnantes du concours d’écriture, disponibles dans toutes les langues des partenaires du projet, afin de montrer non seulement la créativité

et le talent des filles et des garçons impliqué·es, mais aussi la possibilité d’explorer les questions et les thèmes liés au genre de nombreuses manières différentes. Le concours transnational a connu un grand succès : plus de 260 élèves au total ont participé dans l’ensemble des six pays. Compte tenu du succès du projet, notre souhait pour l’avenir est que les questions de genre soient abordées plus souvent dans les établissements scolaires, dans l’espoir d’éduquer les jeunes générations à l’égalité, au respect et à l’appréciation de la diversité et du bien-être, pour continuer à bâtir ensemble une Europe de plus en plus soudée, inclusive et solidaire.

Informations sur le concours d’écriture en France. Ont participé:

Collège Jean-Vilar (Villetaneuse) Classe de 4eB d’Anaïs Gérard	Collège Jean-Vilar (Villetaneuse) Classe de 4eE de Marilina Gianico	Collège Roger-Martin-du-Gard (Epinay-sur-Seine) Classes de 5eB et de 4eC de François Barthès
Yanis Abdellah Safir Aliouche Chayma Elsayed- Selmaoui Graciela Garcia Marques Rayan Guerroumi Moïse Hadji Kenza Keddou Khoumba Koita Jade Lenasy Sherson Luma Assia Mehdi Amin Mesbah Aguercif Amir Messaoudi Abdoulaye Niakate Anaïs Ntsiete-Kodia Noémi Randrianomanana Djimé Sidy Sylia Sider Seydou Sissoko Idris Tondossama, Mathew Verger	Yasmine Abdellah Djibryl Aït Zenati-Bekli Sakura Barua May Benrahmoune Bouchra Ben-Slim Sawdah Boughazi Youssef Camara Mouhammad Chiker Mariam Diedhiou Christella Jean Rolf Mahwanda Kenan Mayulu Monzelz Gad Hossam Moharm Rudy Noc Brandon Paulo Vladimir Standele Amel Tadjer Salma Toumia Talha Angela Tommasi Karine Tresalus Badis Yahiatene	Dulcinée Amegboh Akolissey Maelyse Grace Assefa Hamza Belkhir Benyamin Cirpaci Simbelou Dianifaba Mahamadou Diawara Ely Kuikidi Nsolameso Nihat Kulaksiz Prodine Kumbedi Lyah Maurice Richnoé Mezard Arda Murteza Manchita Sacko Emmy Van Gilse Noa Bouaouaja Yasmine Boubetra Fatma Boudafra Samuel Campang Lucas Fenelon Joshué Guannel Marcley Lujien Madeleine Mendes Zehra Sahin Chaid Sassi Ousmane Sidibe Boubacar Soumare Boubou Sylla Neissa Toure

Les ateliers d'écriture ont été animés et encadrés par Jessie Magana, Emilie Notéris et Maria Poblete.

Ont participé au jury: Vanessa Castejon, Martine Janner, Sandrine Francisco, Pascal Jezequel, Ania Mahtout, Ines Mbarki, Louis Delespierre, Louise Moreau, Annie Malecki, Alice Sinha, Juliette Görbig, Mathilde Lévêque.

Histoire gagnante:

Hannah rêve d'aller à l'école, par la classe de 5eB de François Barthès, encadrée par Maria Poblete.

Texte traduit en anglais par Ariel Klinghoffer.

Autres histoires ayant participé au concours:

1. Mon livre idéal (1), écrit par les élèves de 4eB, encadré-es par Emilie Notéris
2. Le match, écrit par les élèves de 4eB, encadré-es par Jessie Magana
3. Manifeste du livre idéal, écrit par les élèves de 4eC, encadré-es par Emilie Notéris
4. Ma réussite, écrit par les élèves de 4eE, encadré-es par Jessie Magana
5. Mon livre idéal (2), écrit par les élèves de 4eE, encadré-es par Emilie Notéris

Traduction française des histoires lauréates: Mathilde Lévêque.

Histoire sans titre

Sadhbh Lundberg – Donabate Community College (Dublin, Ireland)

Avery

Elle regardait, à l'ombre d'un grand chêne, Allison rire et tournoyer pieds nus dans les fleurs sauvages de la prairie, les bras tendus. Les fleurs tombées semblaient se soulever à son contact. Des coquelicots flétris par le soleil brûlant de l'été gisaient à ses pieds. Une barrette dorée maintenait ses boucles noires rebelles. Elle portait la même robe jaune que lors de leur premier rendez-vous. L'ourlet était maintenant mouillé et couvert de boue après la course dans le ruisseau peu de temps auparavant. Avery ferma les yeux, essayant de saisir l'instant, de s'y accrocher le plus longtemps possible et lorsqu'elle fut certaine de pouvoir se souvenir de tout jusqu'au moindre détail, elle ramassa doucement les aquarelles qui étaient posées sur la couverture à côté d'elle.

Une demi-heure s'était écoulée et le ciel bleu vibrant avait pris une teinte rose poussiéreuse avant qu'Avery ne pose finalement le bloc-notes. La peinture était encore humide sur la page, les coquelicots semblaient trop sombres et l'herbe n'avait pas la bonne nuance de vert mais, au centre de la prairie dévastée, il y avait une fille, avec une barrette dorée en forme de papillon cachée derrière une mer de boucles noires et avec une robe jaune soleil étalée tout autour d'elle, une constellation de taches de rousseur saupoudrait l'arête de son nez. Avery lui avait toujours dit que le jaune complétait sa belle peau noire.

Magnifique.

Avery eut l'impression d'avoir reçu un coup de poing dans le ventre. Ses joues rougirent et la seule chose qu'elle était capable de faire était de fixer le sol, en état de choc, alors que toutes les chansons d'amour à l'eau de rose dont elles s'étaient moquées pendant des années prenaient un sens... Allison était le soleil dans ses jours sombres qui étaient plus fréquents qu'elle ne voulait l'admettre, elle avait un sourire qui pouvait illuminer n'importe quelle pièce et elle était la seule personne auprès de laquelle Avery ne ressentait pas le besoin de s'excuser d'être simplement elle-même.

Avery a ri et a pris une profonde respiration tremblante. Elle n'avait pas réalisé à quel point le ciel était devenu sombre. Une petite goutte d'eau tomba sur la feuille, faisant couler les couleurs. Puis une autre. Et une autre encore. Avery fut frappée par l'odeur chaude de la pluie d'été. L'averse soudaine la prit au dépourvu alors qu'elle courait après Allison qui se tenait dans les hautes herbes, les yeux fermés et la tête rejetée en arrière.

- Hey. Elle a ri et a jeté ses bras autour d'elle.

- Hey. Allison a souri, posant sa tête sur l'épaule d'Avery.

Elles ont commencé à se décrire des cercles lents sous la pluie qui tombait maintenant en trombes d'eau. Allison a soulevé leurs mains entrelacées au-dessus d'elles et a doucement fait tourner Avery en dessous. La prairie et l'air lourd de l'été se sont évanouis et tout ce qui restait était le rire fort d'Allison et son sourire chaleureux. Avery souhaita pouvoir saisir ce moment avec toutes les émotions qui l'accompagnaient et le garder près d'elle pour toujours.

Mais pour l'instant, il n'y avait qu'elles deux, sous un beau ciel sombre, dans un champ autrefois magnifique, les cheveux collés au visage, frissonnant de froid, mais ne voulant pas lâcher l'autre.

Elles étaient trempées.

Elles étaient gelées.

Mais elles étaient heureuses et elles étaient amoureuses.

Deuxième version

Allison

« Ça fait mal... Ça fait très mal », pensait Allison, allongée dans une prairie couverte de fleurs fanées, sous un ciel rose fleuri.

Elle ne supportait pas la façon dont Avery la regardait. Elle ne voulait pas qu'Avery l'aime. L'estomac d'Allison se dérobait à chaque fois qu'Avery lui tenait la main, lui tenait la porte ou même jetait un coup d'oeil dans sa direction. Elle voyait bien qu'Avery tombait lentement amoureuse d'elle, de plus en plus chaque jour. Et Allison ? Allison tombait rapidement amoureuse. Est-ce que c'était de l'amour au départ ?

Elle ne voulait pas être seule à nouveau. Ne pas dire à Avery ce qu'elle ressentait vraiment était cruel, elle était censée être la lumière qui guidait Avery hors de l'obscurité, mais au cours des derniers mois, elle s'était perdue dans l'obscurité, sans lumière pour la guider. Elle voulait le dire à Avery. Elle voulait lui dire qu'elle ne ressentait plus la même chose pour elle. Allison sentait qu'il était trop tard pour le lui dire. Cela l'anéantirait complètement. Elle serait retombée dans un endroit encore plus sombre qu'avant.

Elle ne pouvait pas le faire. Elle ne pouvait plus supporter ça.

C'est comme si tout s'était écroulé d'un seul coup. Elle ne pouvait plus respirer.

Elle avait trop chaud. Son esprit s'emballait. Avery était enfin heureuse, comment pouvait-elle lui faire ça ? Comment pouvait-elle être si égoïste ? Elle pouvait faire la grimace et supporter ça pendant quelques mois de plus. Mais ce serait encore plus douloureux pour Avery si Allison attendait trop longtemps. Elle pourrait apprendre à l'aimer, n'est-ce pas ?

Allison pensait: « Je veux dire, tout va bien avec Avery, elle est belle, elle est intelligente, elle est drôle. Donc, il doit y avoir quelque chose qui ne va pas chez moi. Pas vrai ? Sinon pourquoi est-ce que je ne peux pas l'aimer ? J'étais tellement sûre qu'elle était 'la bonne' il y a un mois. Qu'est-ce qui a changé ? » Allison a placé une main sur sa bouche pour étouffer un sanglot. Elle a tourné le dos à Avery, priant pour qu'elle ne puisse pas l'entendre.

Allison a laissé une petite goutte de pluie glisser sur son visage strié de larmes. Du coin de l'œil, elle a pu voir Avery courir vers elle. Elle s'est rapidement relevée, a épousseté sa robe avec un rire forcé et un sourire qui n'atteignait pas vraiment ses yeux. Elle était reconnaissante pour la pluie qui glissait sur ses joues et cachait bien ses larmes.

Avery a jeté ses bras autour d'Allison. Elle a souri et a murmuré - Hey. Elle s'est penchée sur l'épaule droite d'Allison. C'était là. Le sourire. Celui qu'Allison admirait depuis des années avant même qu'elles ne soient ensemble. Elle a pensé un jour qu'elle ferait n'importe quoi pour être avec Avery, n'importe quoi pour se réveiller chaque matin avec ce sourire. Mais elle était jeune, naïve et trop amoureuse pour se rendre compte qu'elles étaient des personnes complètement différentes, sans rien en commun.

Avery portait un short noir et un t-shirt oversize assorti avec une petite tique blanche brodée sur la manche droite. Ses cheveux bruns coupés à ras bouclaient autour de ses oreilles. Ses yeux vert émeraude étaient remplis de mouchetures dorées. La peau blanche de porcelaine d'Avery semblait briller contre la peau brune d'Allison.

Avery a pris la main d'Allison et l'a tirée vers le bas sur le sol de la prairie. Là, sous la pluie battante, Avery s'est penchée et a murmuré les mots qu'Allison redoutait d'entendre.

- Je t'aime.

Son estomac est tombé et son cœur s'est fait lourd. Allison a rapidement chassé les larmes en clignant des yeux.

- Je...

Histoire d'une fille forte

*Letizia Assorti - class 3A, Caterina Sforza middle school
(Forlì, Italy)*

Je m'appelle Charlotte et j'ai 14 ans, ma mère dit que je suis une fille « forte », elle me le dit tous les jours avant que je parte à l'école, elle dit que si j'étais née dix ans plus tard j'aurais peut-être eu moins de problèmes liés à la couleur de ma peau mais je n'en suis pas si sûre.

Elle dit que les gens comme nous doivent avoir un courage infini pour affronter la vie en gardant la tête haute et qu'ils ont besoin d'être... forts, comme moi.

Je me souviens de la première fois où elle me l'a dit, je ne l'oublierai jamais.

J'avais tout juste 7 ans, c'était le 16 octobre 1969, et après des heures de voyage nous nous étions arrêtés dans une ville au Kenya, je ne me souviens plus du nom, mon père m'avait promis que nous irions rendre visite à mes grands-parents qui habitaient non loin de là, nous nous sommes arrêtés pour faire une pause avant d'arriver.

Mon père a cueilli des marguerites pour en faire un bracelet qu'il a attaché à mon tout petit poignet d'enfant. Il m'a dit que c'était un cadeau parce que grâce à moi chaque jour de sa vie était meilleur que le précédent et il a terminé par un « merci » en m'embrassant délicatement sur la joue, la dernière chose qu'il a faite avant de nous quitter, Maman et moi.

Dans le silence le plus total, après ce geste d'amour, son cœur s'est arrêté, exactement comme le mien quand j'ai vu ce qui était en train de se passer.

Vous croyez peut-être qu'il est mort d'une crise cardiaque ou d'une maladie dont ma mère et moi ne savions rien, eh bien, si vous voulez mon avis, cela aurait mieux valu.

Un coup de feu a retenti dans l'air, mon père avait des larmes dans les yeux et ma mère criait de désespoir et de peur. J'étais incapable de respirer ou de parler, j'étais aveugle à tout ce qui m'entourait, et tout ce que j'étais capable de voir était le sang qui coulait de la poitrine de mon père, de la poitrine d'un homme innocent... un homme qui méritait de vivre en paix avec sa famille.

Un groupe de soldats est arrivé vers nous en courant, nous a éloignées, ma mère et moi, j'ai lancé un dernier regard plein d'amour et de tristesse à mon père avant que tout ne devienne noir.

Je ne me souviens pas de ce qui est arrivé ensuite, je me souviens seulement que, quelques jours après, ma mère m'a dit que j'allais devoir être forte parce qu'il y aurait beaucoup d'obstacles sur ma route, beaucoup d'injustice et beaucoup de sacrifices, mais que j'allais devoir vivre chaque jour en souriant parce que c'était ce que mon père aurait voulu, et si c'était ce que mon père aurait voulu, j'aurais fait n'importe quoi pour le rendre fier de moi.

Je m'appelle Charlotte et j'ai 23 ans. Je suis une femme forte, je me le dis tous les jours avant d'aller travailler.

Il m'a été très difficile de trouver un travail, je suis une femme et ma peau est un peu plus foncée que celle des autres gens, je suis sûre que vous pouvez imaginer à quel point il a été difficile de trouver un travail : cela m'a pris des années et je ne suis pas encore considérée au même titre que les autres, mais je ne suis pas la seule.

Il y a d'autres femmes comme moi, avec un passé similaire, avec une vie deux fois plus difficile que celle des autres, mais qui sont encore obligées de vivre avec les droits qu'on leur a donnés, si on peut appeler ça des droits... Des toilettes créées spécialement pour nous les femmes de couleur, des semaines de travail clairement plus longues que pour les autres mais moitié moins payées, ce n'est pas une vie.

Ma mère est malade et je dois payer pour les soins médicaux, ce n'est pas très grave mais elle a besoin de mon aide.

Mon salaire n'est pas suffisant pour payer le loyer et les prix à la pharmacie sont deux fois plus chers quand c'est une femme de couleur qui les achète, si le racisme ne disparaît pas d'ici peu, je ferai tout ce que je peux pour que ça change, avec l'aide de quelques personnes de confiance.

Je m'appelle Charlotte et j'ai 40 ans. Je suis une femme forte, je me le dis tous les jours avant de quitter la maison, d'aller travailler ou simplement me promener.

Au bout de quelques années, mes collègues et moi avons réussi à obtenir nos dimanches, même si nous travaillions sans fin le reste de la semaine et que nos salaires n'ont pas augmenté d'un centime mais d'un autre côté nous avons fait des progrès incroyables.

Le monde est plein d'obstacles et d'injustice et parfois nous devons faire des sacrifices mais cela fait partie de la vie et je l'ai compris au fil des années.

Je n'aurais jamais pensé atteindre une telle étape dans ma vie, pas même dans mes rêves les plus fous mais après tout il semble que le monde est plein de surprises.

J'ai découvert que ce qui différencie les gens, ce n'est pas leur apparence mais leur façon de penser.

Je m'appelle Charlotte, je suis noire et j'ai presque 65 ans. J'ai été une femme forte et je sais que mon père est fier de moi.

Hannah rêve d'aller à l'école

*Students from 5eB – Collège Roger-Martin-du-Gard
(Epinay-sur-Seine – Paris, France)*

1.

Hannah habite à la campagne. Âgée de 10 ans elle est la plus jeune des trois filles de la famille. Chaque jour, pendant que son père et ses trois frères travaillent, elle et ses soeurs s'occupent de la maison. C'est une belle maison mais elle demande beaucoup de travail. Chaque jour après le petit déjeuner, elle s'attaque au ménage avec ses soeurs. Elle passe le balai trop grand pour elle dans toutes les pièces : les trois chambres à l'étage, la salle de bain, puis au rez-de-chaussée. À la cuisine, elle doit faire attention aux miettes sur la grande table en bois parce qu'à la campagne les fourmis s'infiltrent facilement.

Ensuite, elle sort dans la cour pour faire tomber la poussière des tapis pendus sur la corde à linge à l'aide d'un bâton. Elle frappe les tapis avec force. Enfin, elle commence la préparation du grand pain.

2.

Il est 4h30 du matin. La nuit est encore là.

- Oh c'est déjà l'heure ! Une grosse journée s'annonce.

L'âne braie, le cheval hennit, le coq chante et les chiens aboient.

Vite il ne faut pas être en retard. Hannah se dépêche de s'habiller, d'enfiler ses bottes, de chercher des graines. Sa mère charge l'âne.

- Alors mon petit galopin, tu as bien dormi ?

Tout en le caressant, elle lui promet une balade.

La nuit est sombre : le froid lui fait mal à la tête. Son cerveau va exploser. Elle avance avec difficulté ; son ventre gargouille. Mère et fille traversent un bois sans l'ombre d'un être vivant. Une branche tombe sur l'âne. De peur, il se met à courir et tout est renversé.

Elles arrivent au marché après dix kilomètres et deux longues heures. Les clients sont là, la marchandise est sale. Hannah nettoie à l'aide de chiffons. Des larmes de fatigue coulent sur ses joues. Les clients s'approchent.

3.

Hannah se rend dans les écuries pour s'occuper de Petit Blanc, son cheval préféré. Elle le trouve formidable avec sa robe blanche, sa crinière noire et longue qu'elle adore brosser. Hannah se dirige vers son box ; il l'entend et passe sa tête à travers le box. Elle lui tend une pomme qu'il avale rapidement. Elle prend le temps de lui nettoyer les sabots et de lui parler.

Elle l'équipe de sa selle et le monte enfin. Ils sortent et se dirigent vers la forêt. Anna se sent libre et heureuse. Elle suit un nouveau chemin. Elle regarde autour d'elle la nature et les oiseaux chanter. Elle continue et entend des rires d'enfants. Très curieuse, elle suit la direction des voix et se retrouve devant une cour de récréation. Elle regarde les enfants jouer. Il y a des filles et des garçons. Certains jouent au football, d'autres à la corde à sauter. Une sonnerie retentit, les enfants se rangent. Les professeurs viennent chercher les élèves et la cour se vide. Elle se sent triste et blessée car elle aimerait être à l'école et avoir plein d'amis. Hannah décide de rentrer en galopant pour se vider l'esprit. Le vent lui fouette le visage. Elle a la boule au ventre.

4.

Hannah croise Rafael en faisant du cheval sur un chemin.

- Bonjour ! Tu vas bien ?

- Oui et toi ?

Elle se rapproche de lui et descend du cheval.

- Oui ça va mais j'ai une leçon à réviser pour mon contrôle demain.

- Contrôle ? Qu'est-ce que c'est ?

- Tu ne sais pas ce qu'est un contrôle ? Ce sont des questions pour vérifier si on a compris.

- Moi je n'y connais rien, dit Hannah avec tristesse.

- Explique-moi toutes les matières que tu fais.

Il compte dans sa tête.

- J'ai six matières. C'est vraiment intéressant mais ce que je préfère c'est l'art plastique parce que je peux exprimer mes émotions sur mon dessin.

- Tu as de la chance alors que moi je dois aider ma mère. Est-ce qu'il y a des filles dans ton école ?

- Il y en a quatre et c'est difficile car peu de garçons jouent avec elle.

Elle s'imagine en compagnie de ces filles.

Hannah avait plein de questions mais elle voulait surtout savoir ce qu'on faisait à la récréation.

- On peut courir partout, discuter avec nos amis, aller à la bibliothèque.

Hannah a vraiment envie de découvrir en vrai tout ce que son ami lui raconte.

5.

Hannah va voir son père qui est sur son tracteur au champ.

Elle lui propose de l'aide.

- Non merci.

Il comprend qu'elle a quelque chose à lui demander.

- Il y a des filles à l'école.

- Tu as dû confondre avec des garçons.

- Je suis certaine que c'étaient des filles car elles avaient des uniformes différents.

- Laisse-moi travailler !

Le père, la tête baissée

- Je m'excuse, je t'ai menti, j'ai honte d'être pauvre ... je ne peux pas payer tes études.

- Je ne t'en veux pas. Je peux vendre mes jouets et accompagner maman au marché le dimanche.

- Tu as raison, je vais travailler un peu plus pour que tu puisses aller à l'école.

Hannah galope sur son cheval. Au loin, elle aperçoit déjà l'école.

A travers un écran

*Uxía Lameiro Fernández – 2.º de ESO, IES Auga da Laxe & Martín Rey Álvarez –
3.º de ESO, IES Val Miñor (Vigo, Spain)*

J'ai réinstallé Zinder, l'application qui réunit le plus grand nombre de crétins dans le monde. Bon, je suis mal placée pour en parler puisque j'y suis aussi à nouveau... Un petit coup de Photoshop ne fait de mal à personne... et qui n'a jamais menti sur son curriculum ? « Angy, 24 ans, aime l'équitation et les animaux, fille curieuse et qui adore l'absurde » Urgh, c'est ringard... Il faut que je sorte de Pinterest. Qui suis-je, M. Merveilleux ?

Préférences ? Pfffui... tout ce que la marée apporte. Enregistrer les modifications, accepter. Voyons ce qu'on peut trouver :

Roberto, 24 ans. Gros muscles et petit cerveau.

Mireia, 22 ans. « Je préfère regarder les animés plutôt que de voir mon père. » Ouah, très directe. Eh bien ok, elle pourrait être intéressante.

Marta, 26 ans. Elle étudie la psychologie, aime les musées, les animaux et la cuisine. Et elle vit aussi ici... Hum, je me demande si quelqu'un peut être parfait mais qu'est-ce que j'ai à perdre ?

Un match ! Marta ? Quelle surprise.

« Salut ! J'ai vu ton profil et on dirait qu'on a des intérêts très similaires. Quoi de neuf ? »

Qu'est-ce que je dis maintenant ? Hum...

« Ravie de te rencontrer, je vais bien. Et toi ? »

C'est ainsi que ça a commencé et nous sommes restées à discuter pendant des heures. Il y avait quelque chose en elle qui me scotchait à l'écran et qui me poussait à continuer d'écrire.

Le lendemain, j'avais promis d'aller retrouver Aldara, mon amie de longue date, au parc à côté de l'église. Mes parents n'aiment pas Aldara mais je ne peux pas leur en vouloir ; elle est... spéciale. Ses cheveux en chignon, ses grands anneaux aux oreilles et son crop-top rouge ; elle ne laisse pas une bonne impression à mes parents. Mais la beauté est intérieure.

Nous nous sommes saluées, je lui ai raconté mes aventures sur Zinder. Il n'a pas fallu longtemps pour qu'elle éclate de rire.

- Tais-toi ! Tout le monde va t'entendre !, je lui ai dit.

- Ce n'est pas ma faute si tu es plus seule qu'un orphelin à la fête des pères !

Après avoir bien ri, je suis rentrée à la maison et j'ai recommencé à parler à Marta. Nous étions au plein milieu d'une conversation sur le dimorphisme sexuel des pingouins quand j'ai reçu un appel de mon épuisante de mère. Elle voulait me dire que le fils de son amie avait étudié la biologie et pourrait m'aider pour mon diplôme de médecine vétérinaire. - Parfait ! Je pourrais avoir besoin d'un peu d'aide pour mon mémoire.

- Oliver ? C'est Angy, j'ai entendu que tu pourrais m'aider.

- Bien sûr ! Tu veux qu'on se rencontre un de ces jours ?

- Oui, samedi, c'est bon ?

Nous nous sommes mis d'accord pour aller prendre un café le samedi suivant et faire connaissance. Oliver avait à peu près mon âge, peut-être un ou deux ans de plus.

Quand j'ai poussé la porte, Oliver était déjà là. Il était assis à une table pour deux à côté d'une fenêtre. L'endroit était lumineux et calme ; ça n'avait pas l'air d'être un mauvais endroit pour rattraper des cours ou pour travailler. Je dois dire que ça ressemblait aussi à un repère branché, plein de plantes vertes et de café au lait. Je suis allée jusqu'à la table et dès qu'il m'a vue, Oliver s'est levé et m'a saluée. Nous nous sommes fait deux bises, nous nous sommes présentés l'un à l'autre et j'ai commandé un café au lait. Nous avons commencé à discuter du diplôme, de la charge de travail et des opportunités de carrière autres que devenir vétérinaire.

Après avoir beaucoup parlé, Oliver a dit : - Il y a une exposition très intéressante au Museum d'histoire naturelle, tu veux y aller ? Tu peux venir avec un ami ou une amie, je parie qu'ils aimeront aussi.

Le timing était parfait ! J'avais envie de proposer à Marta de nous rejoindre et comme aucun de nous ne se connaissait suffisamment bien, ça n'aurait pas été trop gênant. Oliver avait l'air de ressembler beaucoup à Marta, très social et ouvert d'esprit. Maintenant la dernière chose qui restait était que Marta accepte, bien sûr.

Quand je suis rentrée à la maison, j'ai rapidement expliqué le plan à Marta et elle a accepté dès qu'elle a vu mon message. Nous allions enfin nous rencontrer ! J'ai bondi de joie comme ma grand-mère quand elle gagne au bingo. J'ai mis Aldara au courant et il n'a pas fallu attendre longtemps pour qu'elle se moque de moi.

- Tu m'étonneras toujours avec tes bêtises ! Qu'est-ce que cet Oliver va faire ? Du crochet pendant que vous deux allez vous embrasser ? Le pauvre !

- Je n'en ai rien à faire de ce que va faire Oliver, c'est le dernier de mes soucis.

Le jour arriva. Je me suis bien habillée et j'ai regardé un tuto de maquillage en ligne. J'ai pris ma voiture et je me suis garée dans une rue près du musée. Il fallait mieux y aller à pied qu'en voiture. De loin, j'ai vu Oliver, qui était à l'heure comme la dernière fois. Marta n'était pas encore arrivée : tout du moins c'est ce que je pensais.

- Salut ! J'ai dit. - Attendons Marta et ensuite on entre, ok ?

- Marta ne viendra pas, Angy.

- Qu'est-ce que tu veux dire ? Un long silence s'est installé. - Est-ce que tu vas rester là sans rien dire ?

- La vérité, c'est que je suis Marta.

- Qu'est-ce que tu racontes ? Je ne comprenais rien du tout, est-ce qu'il était devenu fou ? Nous nous sommes assis sur un banc et il m'a expliqué pourquoi il avait créé ce compte.

- Je traverse une période très confuse. Tu vas sans doute trouver que c'est idiot mais j'ai créé ce profil pour montrer le côté le plus vrai de ma personnalité. J'ai vraiment adoré discuter avec toi : cela ne veut pas dire que je n'ai pas de sentiments pour toi.

Je restais sans voix mais je me suis rappelée à quel point je me sentais bien avec Oliver : c'était le même sentiment que quand je passais des heures à discuter avec Marta.

- Je comprends.

Nous nous sommes pris dans les bras et avant d'entrer dans le musée, j'ai demandé à Marta comment elle voulait que je l'appelle.

Tournesols

Brina Osolnik – 7.a / Osnovna šola Stranje (Ljubljana, Slovenija)

Je me suis réveillée dans un lit blanc, dans une chambre blanche qui sentait le désinfectant et les bougies parfumées à la vanille. Deux tournesols étaient près de mon lit. Je savais que ma mère les avait apportés. Elle était toujours là pour moi. Je me suis assise dans mon lit, écoutant les battements de mon cœur. Je savais qu'elle viendrait pour me réconforter. J'ai entendu quelqu'un frapper doucement à ma porte et je savais que c'était elle. Elle est entrée, m'a embrassée, elle sentait le café et le maquillage.

- Comment vas-tu, Iris ? Tu te sens bien ?, dit-elle.

- Oui, maman, je vais bien, ai-je répondu.

Elle m'avait apporté des bougies, sachant que la vanille était mon parfum préféré. Mon père était parti il y a quelques années quand il a su pour le cancer, il ne voulait pas se charger de tous ces problèmes-là.

L'infirmière a apporté le petit-déjeuner et maman est partie. J'étais seule de nouveau, dans le silence. Après avoir fini de manger, j'ai regardé par la fenêtre et observé les enfants qui jouaient dehors.

Je n'ai jamais eu beaucoup d'amis, je n'ai jamais su comment commencer une conversation, j'étais toujours seule mais ce n'était pas difficile pour moi parce que j'y étais habituée. J'ai toujours détesté les hôpitaux, ils sont trop silencieux, trop propres et trop institutionnels. Mais je n'avais pas le choix, il fallait bien que je reste ici. Les médecins ont dit que mon cancer progressait et que je ne pourrais pas retourner à la maison avant un moment. J'ai regardé les tournesols. Ils étaient beaux et apaisants, et me rappelaient ma mère. Ils me rappelaient son sourire, ses yeux verts et ses cheveux blonds. Je l'aimais tellement. J'ai vu qu'elle m'avait apporté une radio et quelques CD. Je les ai écoutés et je me suis endormie au son de la musique. Ma mère m'a réveillée et nous avons marché autour de l'hôpital. Elle m'a dit qu'elle avait un nouvel ami et qu'il fallait que je le rencontre. J'étais heureuse pour elle parce que sa vie sans moi à la maison était terne et ennuyeuse. Pour le déjeuner, j'ai mangé du riz, de la salade et du steak. La nourriture n'était pas bonne. J'avais vraiment envie de manger la nourriture de ma mère parce que la sienne était la meilleure.

J'ai marché dans les couloirs où j'ai rencontré un vieil homme qui m'a souri et m'a saluée.

- Bonjour jeune fille !, dit-il joyeusement.
- Bonjour !, ai-je répondu en souriant.
- Comment vas-tu ?, m'a-t-il demandé.
- Je vais bien, et vous ?, ai-je dit.

Il m'a dit qu'il n'était pas au mieux de sa forme parce que son chat lui manquait, étant donné que les chats ne sont pas autorisés à l'hôpital. Il m'a donné le numéro de sa chambre au cas où je m'ennuierais. Je lui ai souhaité une bonne journée et je suis rentrée dans ma chambre, j'ai allumé une bougie, changé l'eau des tournesols et j'ai dessiné. J'ai pensé que ce n'était pas une bonne idée d'aller rendre visite au vieil homme mais je m'ennuyais tellement que j'y suis allée quand même. J'ai frappé à sa porte et je suis entrée. J'ai remarqué qu'il y avait beaucoup de fleurs.

- Oh, bonjour, je pensais que tu ne viendrais pas ! Comment vas-tu ?, a-t-il demandé.

- Ça va, et vous ?, ai-je demandé.
- Je vais bien, mais mon chat me manque.

Nous avons parlé de plantes, de musique et d'un tas d'autres choses. Une quinzaine de jours a passé et je suis venue discuter avec lui tous les jours. Une fois, le vieil homme m'a dit que son heure était presque venue et que je ne devrais pas trop m'attacher à lui. Je suis rentrée dans ma chambre et j'ai regardé mes tournesols, qui étaient déjà fanés. Je me suis rappelée que ce jour-là j'allais rencontrer l'ami de ma mère, Damjan. Ma mère et Damjan sont entrés dans la chambre et Damjan s'est présenté. Il ne m'intéressait pas vraiment mais j'étais contente que ma mère ne soit plus seule. Le lendemain, ma mère m'a annoncé que le vieil homme était mort. J'étais très triste. Le même jour, l'infirmière est entrée avec des fleurs et m'a dit qu'elles étaient pour moi, de la part du vieil homme. C'étaient des tournesols, mes préférées.

J'ai été autorisée à rentrer à la maison le mois suivant. J'étais si impatiente. Le jour de mon retour, j'ai demandé à ma mère si je pourrais me rendre sur la tombe du vieil homme. - Bien sûr, a-t-elle dit. J'ai déposé sur sa tombe ses fleurs préférées, et les miennes aussi. Des tournesols.

Ensemble pour toujours

*Victoria Vladimirova Lyubenova – 6th grade, Georgi Izmirliiev School,
Gorna Oryahovitsa (Veliko Tarnovo, Bulgaria)*

Anna, qui avait perdu ses parents quand elle était toute petite, vivait à l'orphelinat « Les Rêves d'enfants ». Elle habitait dans une petite chambre modeste avec son amie Lily, qui était arrivée à l'orphelinat un peu plus tard. Anna avait vécu des années difficiles avant de rencontrer la sœur que le destin lui avait donnée. À l'école, tout le monde pensait qu'elle était bizarre. Elle restait toujours seule, sans personne à qui parler. Un jour, à l'école, elle passa devant des filles qui se moquaient constamment d'elle. Je ne sais pas comment elles avaient appris qu'Anna était orpheline.

- Eh, regardez un peu qui voilà, c'est Anna l'orpheline, dit Zoé en riant.

Tout le monde à l'école, dès qu'ils entendirent ces mots, pointait Anna du doigt et se moquait d'elle. Elle était plus que malheureuse. Chaque jour, Anna voyait les parents des autres élèves leur dire au revoir en les embrassant et venir les chercher en les prenant dans leurs bras, leur demandant avec intérêt comment leur journée s'était passée. Anna avait beau espérer, personne ne venait pour elle. Elle se sentait si triste mais l'espoir de sentir un jour une caresse maternelle ne pouvait être réduit au silence. Elle rêvait d'avoir une famille, des amis et plein de gens qui l'aimeraient tant qu'elle pourrait se sentir apaisée et importante.

Un jour, à l'école, Anna bouscula une fille qui lui tendit la main pour l'aider à se relever. Toutes deux devinrent immédiatement amies et partagèrent leurs secrets, leurs peurs et leurs rêves toute la journée. Anna ne dit pas qu'elle était de l'orphelinat, pas plus que Lily qui ne précisa pas qu'elle venait d'être transférée d'un autre orphelinat vers « Les Rêves des enfants ». À la fin de l'après-midi, elles se séparèrent.

Anna était très abattue quand elle rentra dans son foyer. Alors qu'elle était dans sa chambre, la directrice la convoqua dans son bureau. Lorsqu'elle entra, Anna fut surprise de voir Lily

- Lily, que fais-tu ici ?, demanda Anna.
- Et toi ?, répondit Lily.
- Les filles, vous vous connaissez ?, demanda la directrice.
- Oui, je suis tombée aujourd'hui et elle m'a aidée à me relever, répondit Ana avec enthousiasme.

- Je ne savais pas que tu étais orpheline comme moi. Lily rayonnait

- Et je ne savais pas non plus pour toi. Tu as dû penser que je ne le prendrais pas bien, répondit Anna avec modestie.

Ainsi discutèrent-elles et Lily s'installa dans la chambre d'Anna.

La vie d'Anna fut alors bouleversée, elle se mit à tout considérer de façon positive et Lily l'incitait à sourire davantage et à ne plus faire attention à ses angoisses. Extérieurement, elles avaient l'air très heureuses et satisfaites. Désormais, à l'intérieur d'une toute petite partie de leurs âmes, il y avait une tristesse qui ne les empêchait pas de continuer à aimer la vie, malgré l'absence de ceux qu'elles aimaient.

Au cours de l'année, elles continuaient à jouer et à s'amuser. En été, elles profitaient des beaux jours ensoleillés en pique-niquant et en tressant leurs cheveux. En automne, elles sautaient dans les flaques, chantaient sous la pluie et oubliaient le froid qui approchait, et lorsqu'il ne pleuvait pas, elles faisaient des monceaux de feuilles mortes et sautaient dedans. En hiver, elles profitaient de l'épaisse et duveteuse couverture de neige, construisant des bonhommes de neige ou dessinant des anges dans la neige. Au printemps, elles regardaient la nature s'éveiller et tout refleurir.

Elles passaient leurs vacances ensemble comme une famille même si elles ne connaissaient pas grand-chose des traditions. Pour Baba Marta¹, toutes deux avaient fabriqué des bracelets, emballés avec soin dans ce qu'elles avaient à disposition et offerts avec amour et joie. Lorsqu'elles virent ensemble le premier arbre en fleurs, elles accrochèrent leurs « martenitsas » l'une à côté de l'autre dans les branches de l'arbre fruitier, dans la cour de l'orphelinat. Elles célébrèrent Pâques en ramassant des œufs peints de différentes couleurs, ensemble avec les autres enfants, mais gardèrent les plus beaux pour elles-mêmes. Quand vint le temps des vacances d'été, en plus d'avoir étudié assidument pour les examens, elles avaient attendu avec impatience d'être reçues comme les autres enfants. Elles laissèrent tomber leurs manuels et au début des grandes vacances s'embarquèrent toutes les deux pour de longues aventures.

¹ Baba Marta ou Martenitza est une fête traditionnelle qui a lieu le 1er mars et qui consiste à porter un petit pompon rouge et blanc jusqu'à l'arrivée du printemps. Cette tradition, commune aux peuples roumain, moldave, macédonien et bulgare, est particulièrement suivie en Bulgarie.

Elles reprirent l'école inquiètes de ce qui les y attendait mais d'un autre côté elles avaient hâte d'apprendre de nouvelles choses, de se faire plus d'amis et de jouer ensemble dans la cour. Quand vint le temps des vacances d'hiver, Anna et Lily avaient hâte de retrouver ses jours lumineux et chaleureux. Le réveillon de Noël eut lieu autour d'une grande table, même s'il n'y avait pas beaucoup de plats. Noël était leur fête préférée, parce que beaucoup de personnes charitables leur offraient des cadeaux qui leur donnaient le sentiment d'être respectées et elles avaient de larges sourires sur leurs visages. Anna et Lily étaient assises à table et dès qu'arriva l'heure des cadeaux sous l'arbre de Noël, leurs cœurs battirent de joie, elles y coururent et déballèrent les paquets. La nouvelle année était aussi une fête qu'elles appréciaient, parce que tant de choses étaient arrivées depuis l'année précédente. Elles pensaient alors à toutes les aventures, les surprises et les bons moments qui les attendaient. Elles connaissaient les dates de leurs anniversaires et s'offraient toujours des cadeaux modestes mais sincères. Cela n'était pas facile car elles étaient toujours ensemble mais cela ne les arrêtait pas. Elles se donnaient l'une l'autre du bonheur et de l'amour qui les faisaient se sentir importantes, calmes et partageant les bons moments comme les moins bons.

Elles avaient des cahiers dans lesquels elles racontaient leurs journées, comment elles les avaient passées et ce qu'elles avaient fait. Lorsqu'elles les lisaient, elles en riaient aux larmes ou s'en souvenaient simplement. Elles prenaient toujours le temps de le faire parce que cela illuminait leur journée. Elles aimaient se rappeler des événements amusants et des aventures qu'elles avaient vécues ensemble.

Vint alors le moment où Lily fut adoptée et Anna eut l'impression que se terminaient ses jours heureux. Personne ne s'occupa d'elle et de nouveau son âme fut envahie par la tristesse, les moqueries et une solitude infinie. Les larmes aux yeux, Anna se rappela les jeux et les bons moments passés avec Lily. Le plus triste était que la fille n'essaya pas de combler ce vide. Anna avait perdu sa famille.

Índice

Introduccion	72
Relato sin título	74
Érase una vez una chica fuerte	77
Hannah sueña con ir a la escuela	79
A través de una pantalla	82
Girasoles	85
Juntas para siempre	87

A través de una pantalla

Introducción

El proyecto G-BOOK 2, «European Teens as Readers and Creators in Gender-positive Narratives» (2020-2023) es la segunda edición del proyecto G-BOOK, «Gender Identity: Child Readers and Library Collections» (2017-2019). Tiene como objetivo promover la literatura infantil y juvenil siguiendo roles y modelos de igualdad de género, una literatura sin prejuicios ni estereotipos y que contribuye al respeto y a la diversidad.

G-BOOK 2 es un proyecto financiado por el programa Europa Creativa en el que participan seis socios europeos. El socio que lo lidera es el Centro MeTRa (Centro de investigación interdisciplinar en mediación y traducción para la infancia y la juventud), del Departamento de Interpretación y Traducción de la Universidad de Bolonia, Campus de Forlì (Italia). Los otros socios son la biblioteca universitaria «Livres au Trésor» y el centro de investigación «Pléiade» de la Universidad de la Sorbona París Nord (Francia), la asociación de investigadores ANILIJ (Asociación Nacional de Investigación en Literatura Infantil y Juvenil) y la Universidade de Vigo (España), la School of English – Dublin City University (Irlanda), la biblioteca pública «Petko Rachev Slaveikov» (Bulgaria) y la Ljubljana City Library (Eslovenia).

En la página web del proyecto (www.g-book.eu), disponible en inglés, italiano, francés, español, búlgaro, esloveno, serbocroata y alemán, se puede consultar la primera bibliografía europea de obras originales y traducciones (en todas las lenguas del proyecto), dirigidas tanto a niños y niñas como a jóvenes de entre 3 y 14 años. Entre otros materiales disponibles en la web se encuentra información general sobre temas de igualdad de género y literatura infantil y juvenil, así como un glosario sobre dichos temas. Estos materiales están dirigidos a profesorado, familias y personal de las bibliotecas.

Como parte de G-BOOK 2 se realizó también un concurso de escritura creativa en el que participaron estudiantes de varios institutos de educación secundaria en los seis países que forman parte del proyecto. El concurso se desarrolló en dos fases. Tomando como punto de partida la nueva bibliografía G-BOOK 2 para jóvenes de 11 a 14 años, los grupos que participaron asistieron a dos reuniones introductorias sobre el proyecto, la bibliografía, cuestiones de género y estereotipos sexistas. A continuación, se celebraron varios talleres de escritura creativa con escritores y escritoras de literatura juvenil. Después, el alumnado escribió, de forma individual, en parejas o en pequeños grupos, un texto narrativo breve de unas 800 palabras, sobre cuestiones de igualdad, mismas oportunidades y respeto a la diversidad. Un jurado experto fue el encargado de evaluar las propuestas. Los relatos ganadores se tradujeron a todas las lenguas del proyecto y se incluyen en este volumen, mientras que el resto está disponibles en la página web del proyecto. Además, en otoño de 2022, estudiantes de los diferentes países participantes ilustraron los relatos ganadores utilizando varias formas artísticas y multimedia, lo que contribuyó a promover la circulación transnacional de las historias y los temas del proyecto. Los resultados de estos talleres artísticos se publicaron en la página web.

Por tanto, este volumen recoge los relatos ganadores del concurso de escritura, disponibles en todas las lenguas de los socios del proyecto, con la intención de mostrar no solo la creatividad de los chicos y chicas participantes, sino también la posibilidad de tratar cuestiones de género desde perspectivas diferentes. El concurso transnacional ha sido todo un éxito: participaron en torno a 260 chicas y chicos de los seis países.

Teniendo en cuenta la gran aceptación del proyecto, deseamos que en el futuro los temas de igualdad de género se traten con más frecuencia en las escuelas para lograr educar a las generaciones más jóvenes en igualdad, respeto y aceptación de diversidades y afectividad, en el contexto de una Europa cada vez más cohesiva, inclusiva y alentadora.

Información sobre el concurso de relatos en España.

Participantes:

Nombre de la escuela y del profesor/a	Beatriz Núñez Yaiza Peixoto Eva Pena	IES Val Miñor IES Val Miñor IES Agua da Laxe
Nombre del estudiante	Brais Alonso Ramilo Alexandre Atanes Rodríguez Lois Atanes Rodríguez María González Dopeso Xiana Lameiro Fernández Uxía Lameiro Fernández Marcos Losada Rocholl Iria Pereira Fernández Martín Rey Álvarez Lucía Varela García	IES Auga da Laxe IES Auga da Laxe IES Auga da Laxe IES Val Miñor IES Val Miñor IES Auga da Laxe IES Auga da Laxe IES Auga da Laxe IES Val Miñor IES Auga da Laxe

Los talleres de escritura creativa los impartió Paula Carballeira (escritora y actriz).

Jurado profesional: Dra. Veljka Ruzicka (Universidade de Vigo), Dra. Ana Pereira (Universidade de Vigo), Dra. Lourdes Lorenzo (Universidade de Vigo), Dra. Auba Llompart (Universitat de Vic), Francisco Alonso (Edicións Xerais de Galicia), Beatriz Núñez (IES Val Miñor), Yaiza Peixoto (IES Val Miñor) y Eva Pena (IES Auga da Laxe).

Relatos ganadores:

A través de una pantalla (Uxía Lameiro Fernández, 2.º de ESO, IES Auga da Laxe; Martín Rey Álvarez, 3.º de ESO, IES Val Miñor)

El diario de Emilie (María González Dopeso, 1.º de ESO, IES Val Miñor; Xiana Lameiro Fernández, 1.º de ESO, IES Val Miñor)

Karen Stokes (Alexandre Atanes Rodríguez, 1.º de ESO, IES Auga da Laxe; Marcos Losada Rocholl, 1.º de ESO, IES Auga da Laxe)

Otros relatos:

Injusticia (Iria Pereira Fernández, 1.º de ESO, IES Auga da Laxe; Lucía Varela García, 1.º de ESO, IES Auga da Laxe)

La escalada a la presidencia (Lois Atanes Rodríguez, 1.º de ESO, IES Auga da Laxe; Brais Alonso Ramilo, 1º de ESO, IES Auga da Laxe)

Traductora del relato «A través de una pantalla» al inglés: Sara Penas Bello.

Traductor del relato «Untitled Short Story» al español: Jesús Meiriño Gómez.

Traductor del relato «There Once Was a Strong Girl» al español: Jesús Meiriño Gómez.

Traductor del relato «Hannah Dreams of Going to School» al español: Jesús Meiriño Gómez.

Traductor del relato «Sunflowers» al español: Jesús Meiriño Gómez.

Traductor del relato «Together Forever» al español: Jesús Meiriño Gómez.

Relato sin título

Sadhbh Lundberg – Donabate Community College (Dublin, Ireland)

Avery

Ella observaba bajo la sombra de un gran arce, mientras Allison se reía y saltaba descalza entre las flores silvestres del prado, con los brazos estirados. Parecía que las flores caídas se levantaban cuando las tocaba. A sus pies se extendían amapolas marchitas por el abrasador sol del verano. Una horquilla dorada recogía sus salvajes rizos negros. Llevaba el mismo vestido veraniego amarillo que llevó en su primera cita. Los bajos estaban mojados y cubiertos de barro, ya que acababa de correr por un riachuelo. Avery cerró los ojos e intentó captar el momento y aferrarse a él lo máximo posible. Tras asegurarse de que podría acordarse de todo, hasta del más mínimo detalle, cogió con cuidado las acuarelas que estaban en la manta que tenía a su lado.

Cuando Avery por fin dejó el cuaderno, habían pasado treinta minutos y el vibrante color azul del cielo se había convertido en un rosa desgastado. La pintura aún estaba mojada, las amapolas parecían demasiado oscuras y la hierba no era del tono de verde adecuado; pero en el centro del prado había una chica con una horquilla dorada en forma de mariposa que se escondía tras un mar de rizos negros, un vestido amarillo del color de los rayos del sol que se extendía a su alrededor y una constelación de pecas que cubría el puente de su nariz. Avery siempre le había dicho que el amarillo combinaba con su preciosa piel oscura.

Preciosa.

Avery sentía como si la hubiesen golpeado en el estómago. Se le enrojecieron las mejillas y lo único que era capaz de hacer era mirar al suelo sorprendida mientras todas las canciones de amor cursis, de las que se habían reído juntas durante años, cobraban sentido. Allison era su sol en los días oscuros, más frecuentes de lo que se atrevía a admitir. Tenía esa sonrisa que podría iluminar cualquier lugar y era la única persona con la que Avery no sentía que tuviese que disculparse por simplemente ser ella misma.

Avery se rio y respiró profundamente con dificultad. No se había dado cuenta de lo oscuro que se había puesto el cielo. Una pequeña gota de agua cayó sobre el papel e hizo que la pintura se corriese. Entonces cayó otra gota. Después otra. Avery sintió la sensación del cálido olor a lluvia de verano. El repentino chaparrón la pilló desprevenida mientras corría detrás de Allison, que estaba de pie entre la alta hierba, con los ojos cerrados y la cabeza hacia atrás.

—Hola —se rio y se arrojó a sus brazos.

—Hola —sonrió Allison, apoyando su cabeza en el hombro de Avery.

Empezaron a moverse lentamente en círculos, a través de la lluvia que ahora caía en fuertes chaparrones. Allison levantó sus manos entrelazadas por encima de ellas mismas e hizo girar a Avery con delicadeza. El prado y el pesado aire veraniego se difuminaron y lo único que quedó fue la fuerte risa y la cálida sonrisa de Allison. Avery deseaba poder captar ese momento, con todas las emociones que contenía, y guardarlo para siempre.

En ese momento solo estaban ellas, bajo un precioso cielo oscuro, en un campo que una vez fue precioso, con el pelo pegado a la cara y temblando de frío, pero sin querer soltarse la una de la otra.

Estaban empapadas,

estaban congeladas;

pero estaban felices y estaban enamoradas.

Segundo borrador

Allison

«Duele... duele mucho», pensó Allison, tirada en un prado lleno de flores muertas, bajo un cielo de color rosa floreciente.

No soportaba la forma en la que Avery la miraba. No quería que Avery la quisiera. El estómago de Allison se cerraba cada vez que Avery la cogía de la mano, le aguantaba la puerta o incluso miraba en su dirección. Sabía que Avery estaba enamorándose de ella poco a poco, cada día más, pero ¿Allison? Allison se estaba desamorando con rapidez. ¿Acaso había sido amor en algún momento?

No quería volver a estar sola. Decirle a Avery cómo se sentía era realmente cruel, pero se suponía que ella tenía que ser la luz que guiase a Avery lejos de la oscuridad. Sin embargo, en algún momento de los últimos meses se perdió a sí misma en esa oscuridad, sin ninguna luz propia que la guiase. Quería decírselo a Avery; quería decirle que ya no sentía lo mismo por ella. Allison sentía que era demasiado tarde para contárselo, la destrozaría por completo. Se volvería a caer en un sitio aún más oscuro que antes.

No podía hacerlo. No podía aguantar más esto.

Parecía que de repente todo se desmoronaba. No podía respirar, tenía demasiado calor, su mente estaba acelerada. Avery por fin era feliz, ¿cómo podía hacerle algo así? ¿Cómo podía ser tan egoísta? Podría callarse y aguantar unos cuantos meses más, pero le haría mucho más daño si lo alargaba demasiado tiempo. Podría aprender a amarla, ¿verdad?

Allison pensó: «No es por Avery: es preciosa, es lista, es divertida. Así que el problema tengo que ser yo, ¿no? ¿Por qué otro motivo no iba a poder quererla? Estaba segurísima de que era la indicada hace un mes. ¿Qué ha cambiado?». Allison se llevó una mano a la boca para reprimir un sollozo. Le dio la espalda a Avery, rezando para que no pudiese escucharla.

Allison sintió que una gota de lluvia le caía por la cara mojada de lágrimas. Por el rabillo del ojo podía ver que Avery corría hacia ella. Se levantó rápidamente, se sacudió la ropa y forzó una risa y una sonrisa que no le llegaron a los ojos. Daba gracias a la lluvia porque al deslizarse por sus mejillas disimulaba bien sus lágrimas.

Avery se lanzó a abrazar a Allison. Ella sonrió y susurró: «Hola». Se apoyó en el hombro derecho de Allison. Ahí estaba. *La sonrisa*. La que Allison admiraba incluso años antes de estar juntas. Antes pensaba que haría cualquier cosa para estar con Avery, cualquier cosa para despertarse cada mañana con esa sonrisa; pero era muy joven e inocente y estaba demasiado enamorada para darse cuenta de que eran dos personas completamente distintas, sin nada en común.

Avery llevaba pantalones cortos negros y una camiseta *oversize* a juego, con un pequeño rezo bordado en la manga derecha. Su corto pelo castaño se le rizaba alrededor de las orejas. Sus ojos color verde esmeralda estaban repletos de motas doradas. La piel blanca de porcelana de Avery parecía brillar en contraste con el marrón oscuro de Allison.

Avery agarró a Allison por la mano y la tumbó en la hierba. Ahí, bajo la fuerte lluvia, Avery se inclinó y susurró las palabras que Allison temía escuchar.

—Te quiero.

Su estómago se cerró y el corazón se le volvió pesado. Allison parpadeó rápidamente para secarse las lágrimas.

—Yo...

Érase una vez una chica fuerte

*Letizia Assorti – class 3A, Caterina Sforza middle school
(Forlì, Italy)*

Me llamo Charlotte y tengo 14 años. Mi mamá dice que soy una chica «fuerte». Me lo dice cada día antes de irme al colegio. Dice que, si hubiese nacido diez años antes, podría haber tenido problemas por el color de mi piel, pero no estoy tan segura.

Dice que la gente como nosotras tiene que tener una valentía infinita para ir por la vida con la cabeza bien alta y que tenemos que ser... fuertes, como yo.

Recuerdo la primera vez que lo dijo, nunca lo olvidaré.

Yo solo tenía 7 años. Fue el 16 de octubre de 1969. Después de horas de viaje, paramos en una ciudad de Kenia. No recuerdo el nombre. Papá había prometido que visitaríamos a los abuelos, que vivían cerca de allí. Habíamos parado a descansar antes de llegar.

Mi papá había cogido un ramo de margaritas y las había usado para hacer una pulsera que puso en mi muñeca de niña pequeña. Me dijo que era un regalo porque yo hacía que cada uno de sus días fuese mejor. Al terminar me dijo «gracias» y me dio un beso en la mejilla. Fue lo último que hizo antes de dejarnos a mamá y a mí.

En un absoluto silencio, después de este gesto de amor, su corazón se paró, justo como hizo el mío cuando me di cuenta de lo que sucedía.

Se podría pensar que murió de un infarto o de alguna enfermedad que mamá y yo desconocíamos. A decir verdad, habría sido mejor de esa forma.

Se oyó un disparo, mi papá tenía lágrimas en los ojos y mi mamá gritaba, desesperada y con miedo. Yo no podía respirar ni hablar. No veía nada de lo que sucedía a mi alrededor. Lo único que veía era la sangre que goteaba por el pecho de mi padre, el pecho de un hombre inocente... una persona que merecía vivir su vida en paz con su familia.

Un grupo de policías se acercó corriendo hacia nosotros y nos apartó a mi madre y a mí. Le eché una última mirada llena de amor y de tristeza a mi padre antes de que todo se volviese negro.

No recuerdo lo que sucedió después. Solo recuerdo que unos días más tarde mi mamá me dijo que tenía que ser fuerte porque iba a haber muchos obstáculos en el camino, muchas injusticias y sacrificios, pero que tenía que vivir cada día con una sonrisa porque eso es lo que mi padre habría querido, que si eso es lo que mi padre habría querido, yo tenía que hacer todo lo posible para que se sintiera feliz y orgulloso de mí.

Me llamo Charlotte y tengo 23 años. Soy una mujer fuerte. Me lo digo a mí misma cada día antes de irme a trabajar.

Tuve que pelear mucho para conseguir un trabajo. Soy mujer y mi piel es un par de tonos más oscura que la de los demás. Estoy segura de que puedes imaginarte lo difícil que fue encontrar trabajo. Me llevó años. No me tratan como a los demás, pero no estoy sola.

Hay otras mujeres como yo, con un pasado similar, con una vida que es el doble de difícil que la de los demás, pero que están obligadas a sobrevivir con los derechos que les han dado, aunque yo no los llamaría derechos... baños solo para nosotras, las mujeres de color; semanas de trabajo con más horas que cualquier otra persona, pero con la mitad de sueldo, eso no es vida.

Mi madre está enferma y tengo que pagar su tratamiento médico. No es muy grave, pero necesita mi ayuda.

Mi sueldo ni siquiera llega para pagar el alquiler y los precios en la farmacia se multiplican por dos cuando la que compra es una mujer de color. Si el racismo no se acaba pronto, haré lo que sea para hacerlo yo misma, con la ayuda de un pequeño grupo de gente en la que se puede confiar.

Me llamo Charlotte y tengo 40 años. Soy una mujer fuerte. Me lo digo a mí misma cada día antes de salir de casa para ir a trabajar o solo a pasear.

Después de unos años, mis compañeros y yo conseguimos tener los domingos libres. Aunque trabajábamos innumerables horas el resto de la semana y nuestros salarios no subieron ni un céntimo, en cierta manera logramos increíbles progresos.

El mundo está lleno de obstáculos e injusticias. A veces tenemos que hacer sacrificios, pero eso forma parte de la vida y lo he comprendido con el paso de los años.

Nunca había pensado que lo lograría, ni siquiera en mis sueños más locos, pero a pesar de todo parece que el mundo está lleno de sorpresas.

He descubierto que hay gente diferente, no por su aspecto físico sino por la forma en la que piensan.

Me llamo Charlotte. Soy negra y tengo casi 65 años. He sido una mujer fuerte y sé que mi papá está orgulloso de mí.

Hannah sueña con ir a la escuela

*Students from 5eB – Collège Roger-Martin-du-Gard
(Epinay-sur-Seine – Paris, France)*

1.

Hannah vive en el campo. Tiene 10 años y es la más joven de las tres hermanas. Cada día, mientras su padre y sus tres hermanos trabajan, ella y sus hermanas hacen las tareas del hogar. Es una casa preciosa, pero hay mucho trabajo. Cada día, después de desayunar, Hannah y sus hermanas se ponen a limpiar. Barre las habitaciones con una escoba demasiado grande para ella: tres habitaciones en el piso de arriba, el baño y luego el primer piso. En la cocina tiene que tener cuidado para que no queden migas en la mesa de madera grande porque viven en el campo y las hormigas entran con facilidad.

Después, Hannah sale al patio y usa un palo para sacudir el polvo de las alfombras del tendedero. Golpea las alfombras con fuerza. Al terminar, empieza a preparar una barra grande de pan.

2.

Son las cuatro y media de la mañana. Todavía es de noche.

—¡Oh, ya es hora!. Comienza un gran día.

El burro rebuzna, el caballo relincha, el gallo canta y los perros ladran.

«Apúrate, no puedes llegar tarde». Hannah se viste de prisa, se pone las botas y va a buscar las semillas. Su madre carga el burro.

—¿Qué tal, pillín? ¿Dormiste bien?

Mientras lo acaricia, le promete llevarlo a dar un paseo.

La noche es oscura; el frío le da dolor de cabeza. El cerebro está a punto de explotarle. Sigue andando con dificultad; le rugen las tripas. Madre e hija cruzan el bosque sin encontrarse con nadie. Una rama cae sobre el burro. Muerto de miedo, echa a correr y todo queda patas arriba.

Llegan al mercado después de haber recorrido 10 kilómetros en dos horas. Los clientes están allí; los productos están sucios. Hannah los limpia con trapos. Tiene los ojos inundados de lágrimas por el cansancio. Los clientes se acercan.

3.

Hannah entra en los establos para cuidar a Blanquito, su caballo favorito. Piensa que está precioso con su pelaje blanco y su larga melena negra: le encanta cepillarla. Hannah camina hacia su cubículo y le toca la cabeza, le

da una manzana, que se come en un santiamén. Se toma su tiempo para limpiarle las pezuñas y hablar con él.

Le pone la silla y lo monta. Los dos salen en dirección al bosque. Hannah se siente libre y feliz. Va por un sendero diferente. Mira a su alrededor, a la Naturaleza; los pájaros cantan. Continúa y escucha risas de niños. Con mucha curiosidad, sigue la dirección de las voces y aparece en el patio de una escuela. Observa cómo juegan. Hay niños y niñas. Algunos juegan al fútbol, otros saltan a la cuerda. Suena el timbre, los niños y las niñas se ponen a la cola, los profesores llaman a los estudiantes y el patio se queda vacío. Se queda triste y apenada porque le gustaría estar en la escuela y tener muchos amigos. Hannah decide volver a casa al galope para despejar la mente. El viento le azota la cara y tiene un nudo en el estómago.

4.

Hannah se encuentra con Rafael, que también va a caballo.

—Hola, ¿qué tal?

—Bien, ¿y tú?

Se acerca y baja del caballo.

—Sí, bien, pero tengo que repasar para el examen de mañana.

—¿Examen? ¿Qué es eso?

—¿No sabes lo que es un examen? Es un conjunto de preguntas para comprobar si has entendido la materia.

—No sé de qué me estás hablando —dice Hannah con tristeza.

—Dime qué asignaturas tienes.

Él cuenta seis de memoria.

—Tengo seis asignaturas. Son muy interesantes, pero mi favorita es Arte porque puedo expresar mis emociones cuando pinto.

—Tienes mucha suerte. Yo tengo que ayudar a mi madre. ¿Hay chicas en tu escuela?

—Hay cuatro y es difícil porque pocos chicos juegan con ellas.

Hannah se imagina con esas chicas.

Tenía muchas preguntas, pero sobre todo quería saber qué sucede durante los recreos.

—Puedes correr, charlar con los amigos e ir a la biblioteca.

Hannah de verdad quería conocer en persona lo que le contaba su amigo.

5.

Hannah va a ver a su padre, que está trabajando con el tractor en el campo. Le ofrece ayuda.

—No, gracias.

Él se da cuenta de que quiere pedirle algo.

—Hay chicas en la escuela.

—Debes haberlas confundido con chicos.

—Estoy segura de que eran chicas porque llevaban uniformes diferentes.

—¡Déjame trabajar!

El padre, cabizbajo, dice:

—Lo siento, te he mentado. Estoy avergonzado por ser pobre... No te puedo pagar la escuela.

—No te culpo. Puedo vender mis juguetes e ir con mamá a trabajar en el mercado los domingos.

—Tienes razón. Voy a trabajar más para que puedas ir a la escuela. Hannah va al galope. A lo lejos ya puede divisar la escuela.

A través de una pantalla

*Uxía Lameiro Fernández – 2.º de ESO, IES Auga da Laxe & Martín Rey Álvarez
– 3.º de ESO, IES Val Miñor (Vigo, Spain)*

Volví a instalar Zinder, la aplicación con más idiotas del mundo. Bueno, yo no soy la más apropiada para hablar, que aquí estoy otra vez...

Un poco de Photoshop no le hace daño a nadie... ¿y quién no ha mentido en su currículum? «Ánxela, 24, apasionada por la hípica y los animales, curiosa crónica y seguidora de lo absurdo». Qué asco... Tengo que dejar Pinterest, ¡ni que fuese yo Mr. Wonderful!

¿Preferencias? Pues... lo que traiga el viento. Guardar cambios, aceptar. A ver con qué nos encontramos.

Roberto, 24. Lo que yo llamo mucho músculo y poco cerebro.

Mireia, 22. «Veo más anime de lo que veo a mi padre». Guau, qué directa. Venga, puede estar bien.

Marta, 26. Estudia psicología, le gustan los museos, los animales y la cocina. Además, vive aquí... Bah, nadie puede ser tan perfecta, pero no pierdo nada.

¡Un match! ¿Marta? Qué sorpresa.

—¡Hola! Vi tu perfil y se ve que tenemos gustos muy parecidos. ¿Qué tal? ¿Qué digo ahora? Mmm...

—Encantada, todo bien. ¿Y tú?

Así empezó y seguimos hablando durante horas. Había algo en ella que me mantenía pegada al teléfono y hacía que siguiese escribiendo.

Al día siguiente había quedado en el parque de al lado de la iglesia con mi amiga de toda la vida, Aldara. A mis padres no les gustaba Aldara; no los culpo, es..., un poco especial. Entre el moño, los pendientes de aro y su croptop rojo, no es lo que los padres tienen como buena influencia, pero las apariencias engañan. Nos saludamos y le conté mi aventura en Zinder, no fue mucho el tiempo que tardó en echarse a reír.

—¡Calla! ¡Que te va a escuchar todo el mundo!— le dije.

—¡No es mi culpa que estés más sola que una huérfana en el día del padre!

Tras muchas risas, volví a casa y hablé con Marta otra vez. Estábamos en medio de una intensa conversación sobre la ausencia de dimorfismo sexual en los pingüinos, cuando recibí una llamada de la pesada de mi madre, que me decía que el hijo de una amiga suya, que había estudiado biología marina, podía ayudarme con la carrera de veterinaria.

—¡Perfecto! No me viene mal un poco de ayuda con la tesis.

—¿Óscar? Sí, soy Ánxela, me dijeron que no te importaba echarme una mano.

—¡Pues claro! ¿Te apetece quedar algún día?

—Sí, ¿qué tal este sábado?

Quedamos el sábado en una cafetería para conocernos. Óscar tenía la misma edad que yo, quizá un par de años más.

Cuando entré por la puerta, Óscar ya había llegado. Estaba sentado en una mesa de dos al lado de una ventana. El lugar era muy luminoso y tranquilo, no parecía un mal sitio para ponerse al día o adelantar algún trabajo antes de las clases. Tengo que decir que también parecía un refugio hípster, lleno de plantas y *caffelatte*. Me acerqué a la mesa y, cuando me vio, Óscar se levantó y me saludó. Nos dimos dos besos y, cuando terminamos de presentarnos, pedí un café con leche y empecé a hablar con él sobre la carrera, la carga de trabajo y las posibles salidas de los estudios aparte de ser veterinaria.

Tras mucho tiempo conversando, Óscar dijo:

—Hay una exposición muy interesante en el Museo de Ciencias Naturales, ¿te apetece venir? Trae a algún amigo o amiga, que seguro que le gusta también.

¡Era perfecto! Llevaba tiempo intentando invitar a Marta a pasar la tarde y, como ninguno de nosotros se conocía, no sería tan incómodo. Óscar era muy parecido a Marta, sociable y abierto. Solo faltaba que Marta aceptase, claro.

Al llegar a casa, le conté rápidamente el plan a Marta, quien aceptó nada más leer el mensaje. Nos íbamos a ver por fin, estaba dando saltos de alegría, como la abuela cuando ganaba el bingo. Se lo dije a Aldara, quien no tardó en burlarse de mí:

—¡Cada día me sorprenden más tus tonterías! ¿Qué va a hacer el Óscar? ¿Calcetar mientras vosotras os besáis? ¡Pobrecito!

—Lo que haga Óscar me trae sin cuidado, es el menor de mis problemas.

Llegó el día. Me arreglé un poco y vi un tutorial de maquillaje online. Cogí el coche y aparqué cerca de la calle del museo, quedaba mejor llegar caminando que en el coche. A lo lejos vi a Óscar, puntual como el otro día. Marta no había llegado, o eso pensaba.

—¡Hola!— dije—. ¿Esperamos a Marta y entramos?

—Ángela, Marta no va a venir.

—¿A qué te refieres?— Se hizo el silencio—. ¿Vas a quedarte ahí callado?

—La verdad es que yo soy Marta.

—¿Qué quieres decir con eso?

No entendía nada, ¿se había vuelto loco? Nos sentamos en un banco y me explicó por qué había creado la cuenta.

—Estoy pasando por un momento de muchas dudas, te parecerá una tontería, pero creé ese perfil para enseñar mi lado más verdadero. Realmente lo pasé muy bien hablando contigo y eso no quiere decir que no sienta algo por ti.

Estaba sin palabras, pero me acordé de lo cómoda que me sentía con Óscar, era la misma sensación que cuando hablaba horas con Marta.

—Lo comprendo.

Nos abrazamos y, antes de entrar en el museo, le pregunté a Marta cómo quería que la tratase.

Girasoles

Brina Osolnik – 7.a / Osnovna šola Stranje (Ljubljana, Slovenija)

Me desperté en una cama blanca de una habitación blanca que olía a desinfectante y a un aroma de velas de vainilla. Había dos girasoles al lado de la cama. Sabía que eran de mi madre. Siempre estaba a mi lado. Me senté en la cama y escuché los latidos de mi corazón. Sabía que ella había venido a animarme. Llamaron a la puerta, sabía que era ella. Entró y me abrazó. Olía a café y a maquillaje.

—¿Cómo estás, Iris? ¿Te encuentras bien hoy? —dijo.

—Sí, mami, bien —contesté.

Me había traído velas. Sabía que las de vainilla eran mis favoritas. Mi padre se había marchado hacía ya unos años, cuando descubrió lo del cáncer. No quiso tener problemas.

La enfermera trajo el desayuno y mami se fue. Me quedé sola en silencio una vez más. Al terminar de comer miré por la ventana y vi cómo los niños y niñas jugaban al fútbol.

Nunca tuve muchas amistades porque no sabía cómo empezar una conversación. Siempre estaba sola, pero no era difícil porque me había acostumbrado. Siempre había odiado los hospitales. Eran silenciosos, limpios e institucionales, pero no tenía elección: tenía que estar en el hospital. Los médicos me habían dicho que mi cáncer avanzaba y no podría irme a casa en una temporada. Miré las flores. Eran bonitas, reconfortantes y me recordaban a mi madre. Me recordaban su sonrisa, sus ojos verdes y su pelo rubio. La quería mucho. Vi que me había traído una radio y unos CD. Los escuché y me quedé dormida con la música. Mi madre me despertó y dimos un paseo por el hospital. Me dijo que tenía un nuevo novio y que tenía que conocerlo. Me alegré por ella porque le tenía que resultar muy aburrido estar en casa sin mí. Comí filete con arroz. La comida no estaba muy rica. Ojalá pudiese comer lo que preparaba mi madre porque es la mejor.

Caminé por los pasillos y me encontré a un hombre mayor, que me sonrió y saludó.

—Hola, pequeña —dijo muy animado.

—Hola —le respondí sonriendo.

—¿Cómo estás? —preguntó.

—Bien, ¿y usted? —respondí.

Me contó que no estaba en su mejor momento porque echaba de menos a su gato; no se permiten gatos en el hospital. Me dio su número de habitación por si me aburría. Le deseé un buen día y me fui a mi cuarto, encendí una vela, regué las flores y me puse a dibujar. No pensé que fuese una buena idea ir a visitar al señor mayor, pero la verdad es que estaba tan aburrida que lo hice. Llamé a la puerta y entré. Vi que había muchas flores.

—Ay, hola, pensaba que no vendrías. ¿Cómo estás? —preguntó.

—Bien, ¿y tú? —dije.

—Estoy bien —dijo—, pero todavía echo de menos a mi gato.

Hablamos de plantas, música y de muchas otras cosas. Pasaron dos semanas; yo iba todos los días a hablar con él. Una vez, el señor mayor me dijo que se le terminaba el tiempo y que no debería acariñarme tanto con él. Me fui a mi habitación y miré a los girasoles, que ya estaban marchitos. Recordé que era el día que venía el novio de mi madre, Damjan. Mi madre y Damjan entraron en la habitación. Damjan se presentó. No le presté mucha atención, pero estaba contenta porque mi madre nunca más estaría sola. Al día siguiente mi madre me dijo que el señor mayor había muerto. Me puse muy triste. Ese mismo día la enfermera me trajo flores. Me dijo que eran para mí, de parte del señor mayor. Eran girasoles, mis flores favoritas.

Me pude ir a casa al mes siguiente. Lo estaba deseando. El día que volví a casa le pregunté a mi madre si podía visitar la tumba del señor mayor. Me contestó que sin problema. Puse en la tumba sus flores favoritas, mis flores favoritas. Girasoles.

Juntas para siempre

*Victoria Vladimirova Lyubenova – 6th grade, Georgi Izmirliiev School,
Gorna Oryahovitsa (Veliko Tarnovo, Bulgaria)*

Anna era una niña que vivía en el orfanato Sueño de la infancia, ya que había perdido a sus padres de pequeña. Compartía una habitación humilde y pequeña con su amiga Lily, que había llegado un poco más tarde que ella. Los primeros años fueron difíciles para Anna, hasta que conoció a la que sería su hermana, aunque no de sangre.

Al principio, todo el mundo en el colegio pensaba que era rara: siempre estaba sola, sin nadie con quien hablar. Un día, se cruzó con unas chicas que no pararon de reírse de ella. No sé cómo se habían enterado de que Anna era huérfana.

—Oh, vaya. ¡Mirad quién está aquí! ¡Anna la huérfana! —dijo Zoe, riéndose.

Al oír esto, toda la clase empezó a señalar a Anna y a reírse de ella. A Anna no le sentó nada bien. Todos los días veía cómo las madres y los padres de los demás se despedían con un beso cuando los dejaban en el colegio y recibían con un abrazo cuando los recogían, siempre interesándose por cómo les había ido el día. Por mucho que Anna lo deseara, nadie venía a buscarla. Eso le entristecía, pero la esperanza de sentir el cariño de su madre se resistía a desaparecer. Soñaba con tener una familia y un montón de gente que la quisiera tanto que pudiese sentirse importante y a salvo.

Un día, en el cole, Anna se encontró con una chica que le tendió la mano para ayudarla. Las dos se hicieron amigas seguidas y estuvieron todo el día compartiendo sus secretos, sus miedos y sus sueños. Anna no le dijo que vivía en un orfanato, de la misma forma que Lily no le mencionó que a ella la acababan de trasladar al Sueño de la infancia desde otro orfanato. Por la tarde, se despidieron y Anna volvió triste al refugio. Ya en su habitación, una cuidadora la llamó para que fuera a su oficina. Nada más entrar, Anna vio a Lily y se sorprendió.

—Lily, ¿qué haces aquí? —preguntó Anna, estupefacta.

—¿Y tú? —respondió Lily.

—Chicas, ¿os conocéis? —preguntó la cuidadora.

—Sí, me caí hoy y Lily me ayudó a levantarme —respondió Anna, con entusiasmo.

—No sabía que fueses huérfana como yo —respondió Lily, con el rostro iluminado.

—Sí... yo tampoco sabía que tú lo fueses. ¿Pensaste que no te aceptaría por ello? —respondió Anna, con discreción.

Las niñas siguieron hablando y Lily se instaló en la habitación.

La vida de Anna dio un giro de 180 grados: empezó a ver todo con más positividad y Lily la ayudó a sonreír cada vez más y a no prestarle atención a los pensamientos negativos. Desde fuera, parecían estar muy felices y satisfechas; dentro de una muy pequeña parte de sus almas, seguía existiendo esa tristeza de no tener a sus seres queridos con ellas, pero eso no les impedía disfrutar de la vida.

Con el paso de los años, siguieron jugando y pasándolo genial juntas. Los veranos eran muy entretenidos: disfrutaban juntas de los días soleados, haciendo picnics y trenzándose el pelo. En otoño saltaban en los charcos y cantaban bajo la lluvia, olvidándose de que el frío estaba al llegar y, cuando no llovía, formaban montones con las hojas caídas sobre las que saltaban. En invierno, disfrutaban del grande y mullido manto de nieve, haciendo ángeles y muñecos con ella. En primavera veían cómo la naturaleza abría sus ojos y todo florecía.

Pasaron varias vacaciones juntas como si fuesen una familia. Aunque no conocían muchas tradiciones, en las fiestas de Baba Marta, con las que se celebra la llegada de la primavera en Bulgaria, hicieron pulseras con los materiales que tenían y las repartieron con mucho cariño e ilusión. Cuando vieron florecer el primer árbol juntas, colgaron sus *martenitsas*, muñecas de hilo hechas a mano, una al lado de la otra en las ramas del árbol de frutas del jardín del orfanato. Celebraron la Pascua jugando con el resto de niñas y niños del orfanato con huevos pintados de diferentes colores, pero se quedaron los más bonitos para ellas. Cuando llegó el momento de las vacaciones de verano, después de haber aprendido tanto con los exámenes, les hacía ilusión graduarse igual que al resto. Las dos dejaron los libros a un lado y, al principio de sus largas vacaciones, se adentraron juntas en grandes aventuras.

Empezaron de nuevo las clases preocupadas por lo que les esperaba, pero a la vez impacientes por adquirir nuevos conocimientos, hacer nuevas amistades y divertirse jugando juntas en el jardín. En las vacaciones de invierno, Anna y Lily esperaban ansiosas a que llegasen las vacaciones

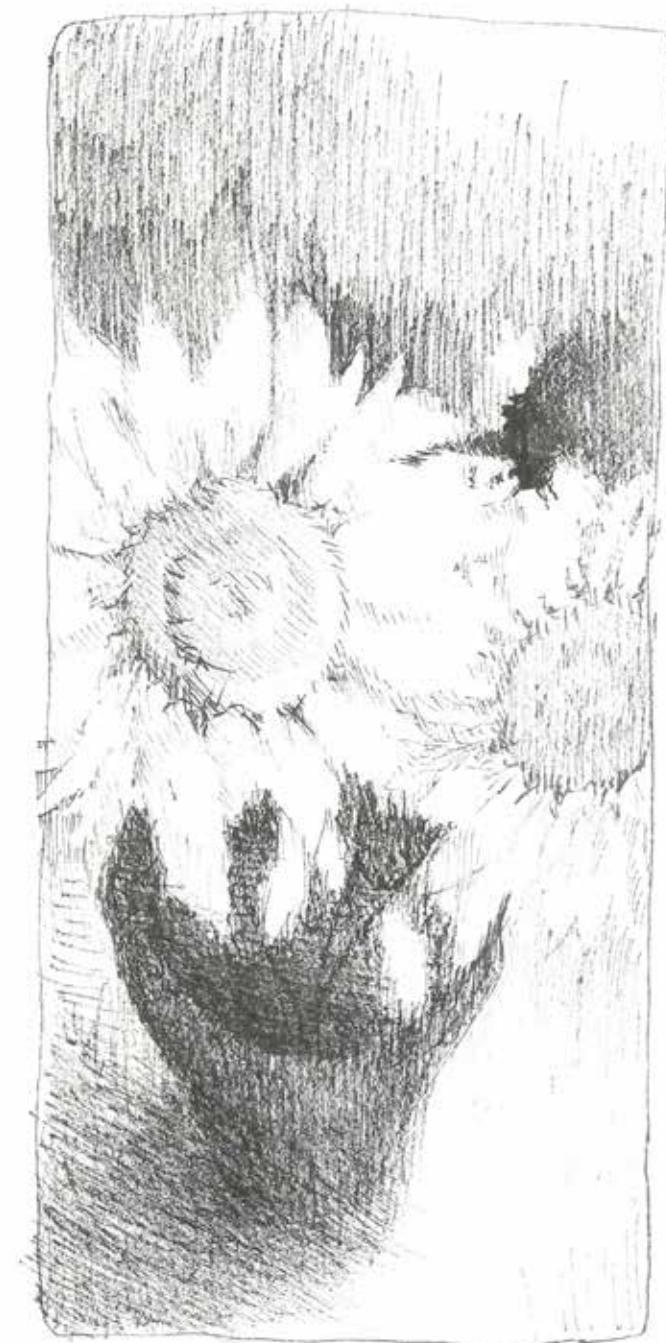
soleadas y cálidas. En Nochebuena se sentaron en una gran mesa, aunque no tenía muchos platos. Las navidades eran sus vacaciones favoritas, porque mucha gente amable les daba regalos que les hacían sentir respetadas y se les dibujaban grandes sonrisas en las caras. Anna y Lily se sentaban en la mesa y, tan pronto como llegaba el momento de las sorpresas bajo el árbol, sus corazones se les salían del pecho de felicidad mientras se apresuraban a abrir los regalos. Año Nuevo también era una festividad que disfrutaban porque les pasarían cosas muy distintas a las del año anterior; solo podían pensar en todas las aventuras, sorpresas y momentos que les esperaban. Sabían cuándo eran sus cumpleaños y siempre se hacían regalos, pequeños pero llenos de cariño. Era difícil, porque siempre estaban juntas, pero eso no impedía las sorpresas. Se regalaban entre ellas felicidad y amor, que les hacía sentir especiales, tranquilas y unidas, tanto en los buenos como en los malos momentos.

Tenían libretas en las que escribían todo lo que hacían en el día a día y, cuando lo leían, o bien lloraban de la risa o bien lo rememoraban. Siempre sacaban un ratito para hacerlo porque les alegraba el día: les encantaba recordar todas las aventuras y momentos divertidos que pasaban juntas.

Entonces, llegó el momento en el que a Lily la adoptaron. Anna sentía que sus días felices se acabarían ahí; a ella nadie la adoptaba y, en su interior, dominaban la tristeza y los sentimientos de burla y soledad. Con lágrimas en los ojos, Anna recordaba todos sus momentos con Lily. Lo más triste de todo era que la chica no había hecho nada para llenar el vacío; Anna había perdido a su familia.

Kazalo

Uvod	92
Zgodba brez naslova	95
Nekoč je bilo močno dekle	98
Hana sanja o šoli	100
Skozi zaslon	103
Sončnice	106
Za vedno skupaj	108

Sončnice

Uvod

Cilj projekta G-BOOK 2, "European Teens as Readers and Creators in Gender-positive Narratives" (2020-2023), nadaljevanje projekta G-BOOK, "Gender Identity: Child Readers and Library Collections" (2017-2019), je promocija otroške in mladinske književnosti, ki upodablja pozitivne spolne vloge in modele, je odprta in raznolika ter ne vsebuje stereotipov, pač pa spodbuja spoštovanje in raznolikost.

G-BOOK 2 je eden izmed zmagovalnih projektov, izbran na razpisu Ustvarjalne Evrope. Povezuje šest evropskih partnerjev. Projekt vodi Centro MeTRa (Interdisciplinarni raziskovalni center za mediacijo in prevajanje za otroke in mladino), Oddelek za tolmačenje in prevajanje Univerze v Bologni – kampus Forlì (Italija). Ostali partnerji so Univerzitetna knjižnica "Livres au Trésor" in Raziskovalni center "Pléiade" Univerze 13 v Parizu (Francija), Raziskovalni center Anilij (Nacionalno združenje za raziskovanje otroške in mladinske književnosti) Univerze v Vigu (Španija), Šola angleščine Mestne univerze v Dublinu (Irska), Regionalna javna knjižnica Petko Račev Slaveikov (Bolgarija) ter Mestna knjižnica Ljubljana (Slovenija).

Na spletni strani projekta (www.g-book.eu) je v angleščini, italijanščini, francoščini, španščini, bolgarščini, slovenščini, bosanščini in nemščini dostopna prva evropska bibliografija izvirnih in prevedenih knjig o temah, ki jih G-BOOK obravnava, namenjena otrokom in mladim od 3 do 14 let. Na voljo so tudi dodatna gradiva ter slovarček, namenjeni učiteljem, družinam in knjižničarjem.

Ena od aktivnosti v sklopu projekta G-BOOK 2 je bil tudi natečaj kreativnega pisanja v osnovnih in srednjih šolah v šestih državah partnericah. Potekal je v dveh delih. V prvem delu so se učenci s pomočjo bibliografije seznanili s projektom, vprašanji spola in seksističnimi stereotipi, v drugem delu pa so sledile delavnice kreativnega pisanja z uveljavljenimi avtorji s področja mladinske književnosti. Zatem so učenci individualno, v parih ali skupinsko pisali kratke zgodbe na temo enakosti, enakih možnosti, sprejemanja samega sebe ter spoštovanja raznolikosti. Izdelke je v vsaki državi ocenila dvostopenjska žirija. Zmagovalne zgodbe so bile nato prevedene v vse jezike sodelujočih držav in so zbrane v tej publikaciji, ostale finalistke pa objavljene na spletni strani projekta. Kot nadgradnjo so učenci jeseni 2022 v različnih likovnih in multimedijskih tehnikah opremili zgodbe drugih držav partneric in tako spodbudili mednarodno kroženje zgodb in tem, ki jih projekt naslavlja. Izdelki likovnih delavnic so objavljeni na spletni strani projekta.

Namen pričujoče publikacije je, da zbere zmagovalne zgodbe ter jih objavi v vseh jezikih sodelujočih držav in tako predstavi ne le ustvarjalnost in nadarjenost deklet in fantov, pač pa tudi različne možnosti raziskovanja vprašanj spola. Mednarodni natečaj kreativnega pisanja je bil zelo uspešen: v šestih državah je sodelovalo 260 deklet in fantov.

Glede na uspehe projekta si želimo, da bi se v prihodnosti vprašanja spola v šolah pogostejše obravnavalo ter tako mlajše generacije izobrazilo o enakosti, spoštovanju in razumevanju raznolikosti v kontekstu vedno bolj kohezivne, vključujoče in podporne Evrope.

Informacije o natečaju pisanja kratke zgodbe v Sloveniji. Sodelovali so:

Osnovna šola Stranje 7.a Učitelj: Anže Slana	Osnovna šola Stranje 7.b Učitelj: Anže Slana
Edvin Duraković Filip Golob Živa Kališnik Dan Kermavner Ula Kermavner Tinkara Kočar Nika Novak Brina Osolnik Jakob Martin Pisek Anže Poljanšek Ema Rak Sergeja Repinc Gašper Romšak Zala Rondović Matej Sitar Lara Stržinar Anže Štupar Manca Šuštar Klavdija Uršič Anže Zavasnik	Metod Brajer Dominik Breskvar Katarina Dobrojević Nika Drolc Naj Fistrovič Jošt Golob Matevž Golob Nina Gostič Arne Gradišek Anja Hribar Tija Atalija Jokić Filip Maležič Mikaela Mikanović Pia Palčič Jaka Perne Julija Podbelšek Blažka Rak Pino Sheikha Anže Trunk

Delavnice kreativnega pisanja je vodila dr. Gaja Kos.

Strokovna žirija: Jerneja Černilogar, dr. Gaja Kos, mag. Darja Lavrenčič Vrabec, Kristina Picco.

Žirija mladih: študenti univerze v Ljubljani.

Zmagovalna zgodba: Sončnice (Brina Osolnik, 7.a / OŠ Stranje, Slovenija).

Druge sodelujoče zgodbe iz Slovenije:

Apokalipsa?! (Mikaela Mikanović, 7.b / OŠ Stranje)

Hiša duhov (Lara Stržinar, 7.a / OŠ Stranje)

Hiša pogube (Ula Kermavner, 7.a / OŠ Stranje)

Izginila (Pia Palčič, 7.b / OŠ Stranje)

Izgubljena duša (Tinkara Kočar, 7.a / OŠ Stranje)

Izgubljena v gozdu (Nika Drolc, 7.b / OŠ Stranje)

Izgubljeni (Anže Zavasnik, 7.a / OŠ Stranje)

Izlet (Jakob Martin Pisek, 7.a / OŠ Stranje)

Jurčkove težave (Gašper Romšak, 7.a / OŠ Stranje)

Lazanja (Blažka Rak, 7.b / OŠ Stranje)

Lov na zlato (Nika Novak, Manca Šuštar, 7.a / OŠ Stranje)
 Moj rojstni dan (Tija Atalija Jokič, 7.b / OŠ Stranje)
 Novo prijateljstvo (Julija Podbelšek, 7.b / OŠ Stranje)
 Operacija »sef« (Jaka Perne, Filip Maležič, 7.b / OŠ Stranje)
 Polde v gozdu (Metod Brajer, 7.b / OŠ Stranje)
 Prometna nesreča (Pino Sheikha, 7.b / OŠ Stranje)
 Pustolovščina malega Jakca (Sergeja Repinc, 7.a / OŠ Stranje)
 Razvajeni Maks (Dominik Breskvar, Arne Gradišek, 7.b / OŠ Stranje)
 Sreča iz kozarčka (Dan Kermavner, Ž. U., 7.a / OŠ Stranje)
 Srečanje z dinozavri (Filip Golob, 7.a / OŠ Stranje)
 Skavtski potep Jureta (Anže Trunk, 7.b / OŠ Stranje)
 Test (Matevž Golob, 7.b / OŠ Stranje)
 Timova družina v goreči hiši (Edvin Duraković, 7.a / OŠ Stranje)
 Ugrabitev (Klavdija Uršič, 7.a / OŠ Stranje)
 Zlata skala (Mikaela Mikanović, 7.b / OŠ Stranje)
 Zmeda v cirkusu (Ema Rak, 7.a / OŠ Stranje)
 Zmešano življenje (Nina Gostič, 7.b / OŠ Stranje)
 Žanova dogodivščina (Jošt Golob, 7.b / OŠ Stranje)

Prevod zgodbe Sončnice v angleščino: Jean McCollister.

Prevod zgodbe brez naslova v slovenščino: Andreja Golob, lektura: Katja Benevol Gabrijelčič.

Prevod zgodbe Nekoč je bilo močno dekle v slovenščino: Andreja Golob, lektura: Katja Benevol Gabrijelčič.

Prevod zgodbe Hana Sanja o šoli v slovenščino: Andreja Golob, lektura: Katja Benevol Gabrijelčič.

Prevod zgodbe Skozi zaslon v slovenščino: Andreja Golob, lektura: Katja Benevol Gabrijelčič.

Prevod zgodbe Za vedno skupaj v slovenščino: Andreja Golob, lektura: Katja Benevol Gabrijelčič.

Zgodba brez naslova

Sadhbh Lundberg – Donabate Community College (Dublin, Ireland)

Avery

Iz sence razkošnega hrasta je opazovala smejočo se Allison, ki je bosih nog in z iztegnjenimi rokami rajala med travniškim cvetjem na livadi. Zdelo se je, da ob njenem dotiku oživijo celo že ovenele travne bilke. Pri nogah so ji ležali od žgočega sonca uveli cvetovi maka. Divje črne kodre si je spela z zlato lasnico. Nosila je isto rumeno obleko kot na njunem prvem zmenku, le da je bil rob obleke zdaj moker in blaten, saj se je še trenutek pred tem podila po potočku. Avery je zaprla oči, ta trenutek si je poskušala vtisniti v spomin in ga čim dlje zadržati. Ko je bila prepričana, da si je zapomnila vse najmanjše podrobnosti, je nežno dvignila akvarele, ki so bili odloženi na odeji ob njej.

Pol ure pozneje, ko se je sinjemodro nebo obarvalo v prašno rožnato barvo, je Avery vendarle odložila skicirko. Barva na listu je bila še mokra, mak je bil pretemen in trava ni imela pravega zelenega odtenka, toda sredi pomendranega travnika je bilo dekle z zlato metuljasto lasnico v morju črnih kodrov, okoli nje je valovila sončno rumena obleka, nos pa je imela posut s plejado pegic. Avery ji je vedno govorila, kako lepo rumena barva poudari njeno čudovito temno polt.

Prelepa.

Naenkrat jo je zadelo. Lica ji je zalila rdečica in ni mogla drugega, kot da se je osuplo zastrmela v tla. Vse osladne ljubezenske pesmi, iz katerih sta se prej leta in leta skupaj norčevali, so naenkrat dobile smisel. Allison je bila sonce v njenih najtemnejših dneh – in teh je bilo več, kot si je Avery hotela priznati. Njen nasmeh je razsvetlil vsak prostor in bila je edina oseba, ob kateri Avery ni imela občutka, da se mora opravičevati za to, kar je.

Avery se je zasmejala in drhte zajela sapo. Sploh ni opazila, da se je nebo stemnilo. Na list je padla drobna kapljica in zapacala barve. Nato še druga. Pa tretja. Avery je prežl vonj toplega poletnega dežja. Nenadna ploha jo je dobila povsem nepripravljeno. Stekla je do Allison, ki je stala v visoki travi z zaprtimi očmi in nastavljala obraz dežnim kapljam.

»Hej,« se je zasmejala in jo objela.

»Hej,« se je nasmehnila Allison in položila glavo Avery na ramo.

V počasnih krogih sta plesali v dežju, ki je zdaj padal v gosti zavesi. Allison je dvignila njuni prepleteni roki in pod njimi nežno zavrtela Avery. Livada in težak poletni zrak sta se razblinila, ostala sta le Allisonin glasni smeh in topli nasmeh. Avery si je želela, da bi lahko zamrznila ta trenutek in vse občutke, ki so jo zdaj prevevali, ter jih za vselej zaklenila v svoje srce.

V tem hipu sta bili sami pod čudovito temnim nebom na še malo prej prečudovitem travniku. Od dežja so se jima lasje lepili na obraz, drgetali sta od mraza, a se kar nista izpustili iz objema.

Bili sta premočeni.

Premraženi.

A bili sta srečni in bili sta zaljubljeni.

Allison

»Preveč boli,« je razmišljala Allison, ko je ležala na livadi uvelega cvetja pod blede rožnatim nebom.

Ni prenesla, kako jo Avery gleda. Ni želela, da bi jo Avery ljubila. Pri srcu jo je stisnilo vsakič, ko jo je Avery prijela za roko, ji pridržala vrata ali jo le pogledala. Videla je, kako se Avery iz dneva v dan bolj zaljublja vanjo. In Allison? Allison je bila vsak dan manj zaljubljena. Je to sploh kdaj bila ljubezen?

Ni želela biti spet sama. Bilo je kruto, da ji še ni povedala, kako se v resnici počuti. Ona je vendar luč, ki Avery vodi iz teme, a v zadnjih nekaj mesecih se je še sama izgubila v tej isti temi, brez luči, ki bi vodila njo. Želela si je povedati Avery. Želela ji je povedati, da so se njena čustva spremenila. A imela je občutek, da je prepozno. Avery bi to popolnoma strlo. Zajela bi jo še večja tema.

Ni zmogla. Tako res ni mogla nadaljevati.

Zdelo se ji je, kot da se je vse zgrnilo nadnjo. Ni mogla dihati. Bilo ji je vroče. Misli so ji divjale. Avery je bila končno srečna, kako naj ji naredi nekaj takega? Kako je lahko tako sebična? Lahko bi se smehljala in zdržala še nekaj mesecev. A čim bolj bo Allison zavlačevala, tem bolj bo Avery prizadeta. Saj bi se jo lahko naučila ljubiti, mar ne?

Allison je razmišljala: »Navsezadnje ni z Avery prav nič narobe: je lepa, pametna in duhovita. Potemtakem mora biti nekaj narobe z mano. Kajne?

Zakaj je sicer ne morem ljubiti? Še pred enim mesecem sem bila prepričana, da je prava zame. Kaj se je spremenilo?» Usta si je prekrila z dlanjo, da bi pridušila hlipanje. S hrbtom je bila obrnjena proti Avery in upala, da je ta ne sliši.

Allison je začutila, da se ji je po objokanem licu prikotrljalo dežna kaplja. S kotičkom očesa je opazila Avery, ki teče proti njej. Hitro je vstala, otresla obleko in se prisilila v smeh, njen nasmešek pa ni segel do oči. Hvaležna je bila dežju, saj je dobro skrival solze, ki so ji drsele po licih.

Avery je objela Allison. Nasmehnila se je in zašepetala »hej«. Naslonila se je Allison na desno ramo. Zazrla se ji je v obraz. In tam je bil. Nasmeh. Prav ta, ki ga je Allison občudovala že leta poprej, preden sta postali par. Nekoč je mislila, da bi naredila vse, da bi bila z Avery, in prav vse, da bi se vsako jutro zbudila ob tem nasmehu. Toda bila je mlada, naivna in preveč zaljubljena, da bi se zavedala, da sta popolnoma različni osebi, ki nimata nič skupnega.

Avery je bila oblečena v črne kratke hlače in preveliko majico z majhno izvezeno belo kljukico na desnem rokavu. Nad ušesi so se ji kodrali kratko postriženi rjavi lasje. Smaragdne oči so bile posejane z zlatimi pegicami. Ob zagoreli Allison se je zdelo, kot da Averyjina porcelanasto bela koža kar sije.

Avery je prijela Allison za roko in jo potegnila k sebi med travne bilke. Tam, sredi naliva, se je Avery nagnila k Allison in zašepetala besede, ki se jih je Allison tako bala.

»Ljubim te.«

V želodcu je začutila kepo in pri srcu jo je stisnilo. Allison je z mežikanjem zadržala solze.

»Jaz ...«

Nekoč je bilo močno dekle

Letizia Assorti – class 3A, Caterina Sforza middle school (Forlì, Italy)

Ime mi je Charlotte, stara sem štirinajst let in mami pravi, da sem »močna«. To mi pove vsak dan, preden grem v šolo, in pravi, da bi mogoče imela manj težav zaradi barve kože, če bi se rodila deset let pozneje, jaz pa nisem prepričana, da bi bilo res tako.

Pravi, da taki, kot smo mi, potrebujejo neizmerno veliko poguma, da se pretolčejo skozi življenje z visoko dvignjeno glavo in da moramo biti ... močni, kot sem jaz.

Spomnim se dne, ko mi je to rekla prvič, tega ne bom nikoli pozabila.

Stara sem bila komaj sedem let. Bilo je 16. oktobra 1969 in po večurnem potovanju smo se ustavili v nekem mestu v Keniji, ne spomnim se imena. Očka je obljubil, da bomo obiskali dedka in babico, ki sta živela blizu, ustavili pa smo se le za kratek predah pred ciljem.

Očka je nabral šopek marjetic in spletel zapestnico za moje drobceno otroško zapestje. Rekel je, da je to darilo, ker mu polepšam vsak dan, nato je dodal »hvala« in me nežno poljubil na lice, kar je bila zadnja stvar, ki jo je naredil, preden naju je z mamo zapustil.

V popolni tišini se je po tej ljubeči gesti njegovo srce ustavilo, tako kot moje, ko sem videla, kaj se dogaja.

Morda mislite, da je umrl zaradi srčne kapi ali bolezni, za katero z mamo nisva vedeli, in če mene vprašate, bi bilo bolje, če bi bilo tako.

Skozi zrak je zarezal strel, očka je imel solze v očeh, mami je kričala, obupana in prestrašena, jaz nisem mogla ne dihati ali govoriti, bila sem slepa za vse okoli sebe, vse, kar sem videla, je bila kri, ki je mezela iz očetovega prsnega koša, iz prsi nedolžnega človeka ... nekoga, ki si je zaslužil mirno življenje v krogu svoje družine.

Pritekla je skupina stražarjev in naju z mamo odvedla. Preden me je zagrnila tema, sem očetu namenila zadnji pogled, poln ljubezni in bolečine.

Ne spomnim se, kaj se je zgodilo po tem, vem le, da mi je nekaj dni pozneje mama rekla, da moram biti močna. Na poti me bo čakalo mnogo ovir, mnogo krivic in mnogo žrtvovanja, a očka bi želel, da vsak dan živim z nasmehom, in če bi tako želel očka, bom naredila vse, da bi bil srečen in ponosen name.

Ime mi je Charlotte, stara sem triindvajset let in sem močna ženska, to si rečem vsak dan, preden odidem v službo.

Zelo sem se morala potruditi, da sem si našla delo, sem ženska in moja polt je nekaj odtenkov temnejša kot pri drugih, gotovo si lahko predstavljate, kako težko je bilo najti zaposlitev. Trajalo je leta in še danes nisem deležna enakovredne obravnave. A nisem sama.

So tudi druge ženske, kot sem jaz, s podobno preteklostjo, z dvakrat težjim življenjem, kot ga imajo drugi, pa so vseeno primorane preživeti s pravicami, ki so jim bile dodeljene, čeprav jim sama sploh ne bi rekla pravice ... Posebej za nas temnopolte urejene kopalnice, delovniki, ki so bistveno daljši, kot jih imajo drugi, plača, ki je komaj pol njihove ... to ni življenje.

Moja mama je bolna in plačati moram za njeno oskrbo, nič resnega ni, a kljub temu potrebuje mojo pomoč.

Moja plača ne zadošča niti za najemnino in cene v lekarni se podvojijo, če kupuješ kot temnopolta ženska, in če se razizem kmalu ne bo končal, bom naredila vse, kar je v moji moči, da ga s pomočjo ljudi, ki jim najbolj zaupam, odpravim sama.

Ime mi je Charlotte, stara sem štirideset let in sem močna ženska, si rečem vsak dan, preden odidem iz hiše na delo ali le na sprehod.

Po nekaj letih smo si s sodelavkami izborile proste nedelje, čeprav druge dni v tednu garamo do onemoglosti, plače pa se niso dvignile niti za cent, a ne glede na vse, je to neverjeten napredek.

Življenje je polno ovir in krivic, včasih se moramo žrtvovati, toda to je del življenja in z leti sem to doumela.

Nikoli si nisem predstavljala, da bom prišla do te točke, niti v najbolj drznih sanjah ne, toda zdi se, da je svet navsezadnje le poln presenečenj.

Ugotovila sem, da so nekateri ljudje drugačni, a ne zaradi videza, ampak zaradi načina razmišljanja.

Ime mi je Charlotte, sem temnopolta in stara skoraj petinšestdeset let, bila sem in ostajam močna ženska in vem, da je moj oče ponosen name.

Hana sanja o šoli

*Students from 5eB – Collège Roger-Martin-du-Gard
(Epinay-sur-Seine – Paris, France)*

1.

Hana živi na podeželju. Stara je deset let in je najmlajša od treh deklet v družini. Ima še tri starejše brate, ki z očetom vsak dan obdelujejo zemljo na kmetiji, medtem ko Hana in njene sestre skrbijo za gospodinjska opravila. Živijo v lepi hiši, a dela nikoli ne zmanjka. Vsak dan se takoj po zajtrku lotijo pospravljanja hiše. Z metlo, ki je zanjo prevelika, mora Hana pomesti vse prostore: tri spalnice zgoraj, kopalnico in celotno pritličje. V kuhinji mora biti še posebej temeljita in z velike lesene mize pospraviti tudi najmanjše drobtinice. Na deželi namreč zlahka privabiš mravlje v hišo.

Nato se odpravi na dvorišče in iz preprog in tekačev, ki visijo na vrvi za perilo, iztepe prah. Močno udriha po njih. Ko konča, se lahko loti peke velikega hlebca kruha.

2.

Pol petih zjutraj je. Zunaj je še tema.

»Oh, čas je, da vstanem!« Pred njo je pomemben dan.

Osel riga, konj rezgeta, petelin kikirika in psi lajajo.

»Pohiti, ne smeš zamuditi!« Hana se hitro obleče, obuje škornje in poišče semena. Mama otovori osla.

»Kako si spal, moj navihanec?«

Medtem ko ga boža, mu obljubi sprehod.

Temno je še, od mraza jo boli glava. Razneslo ji bo možgane. Pot je naporna, v želodcu ji zakruli. Mati in hči prečkata gozd, ne da bi srečali živo dušo. Na oslička pade odlomljena veja. Preplašen se spusti v dir in raztrese svoj tovor.

Dve dolgi uri in deset kilometrov pozneje vendarle vsi trije prispejo na tržnico. Kupci so že zbrani, njuna roba pa je umazana. Hana jo obriše s krpo. Po licih ji drsijo solze izčrpanosti. Kupci prihajajo.

3.

Hana se odpravi v hlev, kjer poskrbi za Belčka, svojega najljubšega konja. Kako je čudovit, pomisli, tako krasno belo dlako in dolgo črno grivo ima in tako

rada ga krtačim. Ko Hana stopi v hlev, jo konjiček sliši in pomoli glavo skozi svojo ogrado. Hitro pohrusta jabolko, ki mu ga ponudi deklica. Hana si vzame čas, da mu očisti kopita. Vmes mu ljubeče prigovarja.

Nadene mu sedlo in odjezdita. Odpravita se proti gozdu. Hana se počuti svobodno in srečno. Izbrala je še nepoznano pot. Ogleduje si naravo okoli sebe in posluša ptičje žvrgolenje. Čez čas zasliši otroški smeh. Radovedno sledi razposajenim glasovom in se znajde pred šolskim igriščem. Postoji in opazuje otroke pri igri. Deklice in dečke. Igrajo nogomet in skačejo s kolebnicami. Oglasi se šolski zvonec in otroci se postavijo v vrsto. Prikaže se učiteljica, ki učence pospremi nazaj v stavbo in dvorišče se izprazni. Hana obide žalost. Boli jo, saj si želi, da bi lahko tudi sama hodila v šolo in imela kup prijateljev. Konjička požene v galop proti domu, da bi si zbistrila misli. Po obrazu jo biča veter. V želodcu se ji je naredila kepa.

4.

Hana sreča Rafaela, ki jezdi po potki.

»Ojla!« ji zakliče. »Kako si?«

»V redu, pa ti?« odvrne Hana.

Hana prijaha bliže in sestopi s konja.

»Tudi, ampak se mi mudi domov. Učiti se moram za test, ki ga imam jutri.«

»Test? Kaj je to?«

»Ne veš, kaj je test? To so vprašanja, s katerimi v šoli preverijo, ali smo razumeli snov.«

»Tega nič ne poznam,« žalostno odvrne Hana. »Povej mi več o predmetih, ki jih imaš v šoli.«

V mislih jih našteje šest.

»Imam šest predmetov. Vsi so zanimivi, a najraje imam likovno vzgojo, ker se lahko izražam skozi risbe.«

»Srečnež. Jaz moram doma pomagati mami. So v tvoji šoli tudi dekleta?«

»Štiri, a jim ni lahko. Fantje se večinoma nočejo igrati z njimi.«

Hana si v mislih predstavlja, kako bi bilo v družbi teh deklet.

Po glavi ji roji kup vprašanj, a najbolj jo zanima, kaj se dogaja med odmori.
»Lahko se podimo po dvorišču, klepetamo s sošolci ali pa obiščemo knjižnico.«

Res si želi, da bi lahko sama videla to, o čemer ji pripoveduje prijatelj.

5.
Hana se odpravi k očetu, ki na traktorju obdeluje njivo.

Vpraša, ali mu lahko pomaga.

»Ni treba, hvala.«

Oče dojame, da ga želi deklica nekaj vprašati.

»Tudi deklice obiskujejo šolo.«

»Najbrž si jih zamenjala za fantiče.«

»Prepričana sem, da so bile deklice, ker so imele drugačne uniforme.«

»Pusti me delati!«

Oče nato skloni glavo:

»Oprosti, lagal sem ti. Sram me je, ker smo tako revni. Nimam denarja, da bi te poslal v šolo.«

»Ni tvoja krivda. Lahko prodam igrače in hodim z mamom delat na tržnico ob nedeljah.«

»Prav imaš. Še bolj bom garal, da boš lahko šla v šolo.«

Hana s konjičem oddirja domov. V daljavi že vidi obrise šole.

Skozi zaslon

Uxía Lameiro Fernández – 2.º de ESO, IES Auga da Laxe & Martín Rey Álvarez – 3.º de ESO, IES Val Miñor (Vigo, Spain)

Spet sem namestila Zinder, aplikacijo, prek katere se sparčka največ idiotov na svetu. No, glede na to, da sem nazaj, kaže, da sama nisem kaj dosti boljša ...

Malo obdelave s Photoshopom nikomur ne škodi ... In kdo ni še nikoli lagal v svojem življenjepisu? »Angy, 24, obožujem jahanje, ljubiteljica živali, kronično vedoželjna in navdušena nad absurdnim.« Ogabno ... Moram s Pinteresta. Saj ne pišem kičaste reklame.

Preference? Huh ... Nima veze.

Shrani spremembe, potrdi. Pa pogledjmo, kaj je na izbiri.

Roberto, 24. Veliko mišic, a bolj malo možganov.

Mireia, 22. »Animeje gledam pogosteje, kot vidim svojega očeta.« Opa, zelo neposredna. Okej, ta bi znala biti zanimiva.

Marta, 26. Študentka psihologije, rada hodi v muzeje, ljubiteljica živali in kulinarike. Pa še blizu stanuje. Hm, je res lahko tako popolna? Ampak, kaj pa lahko izgubim?

Ujemanje! Marta? To pa je presenečenje.

»Hojla! Videla sem tvoj profil in kaže, da imava veliko skupnega. Kako si?«

Kaj naj odvrnem? Hmm ...

»Živijo, lepo te je spoznati. V redu sem, hvala. Pa ti?«

Tako se je začel najin večurni klepet, ki kar ni presahnil. Nekaj na njej me je prikovalo pred zaslon in sporočila so kar letela.

Naslednji dan sem bila zmenjena s svojo dolgoletno prijateljico Aldaro v parku pri cerkvi. Moji starši Aldare ne marajo, česar jim ne zamerim, saj je ... malce posebna. V rdečem croptopu, z lasmi, spetimi v figo, in z velikanskimi uhani na starše ne naredi najboljšega vtisa. A videz lahko vara.

Pozdravili sva se, nato pa sem ji hitela pripovedovati o svoji dogodivščini na Zindru. Takoj je prasnila v smeh.

»Tiho! Vsi te bodo slišali,« sem ji rekla.

»Nisem jaz kriva, da si bolj osamljena kot sirota na materinski dan!«

Nasmejali sva se do solz, potem sem se vrnila domov in spet pisala Marti.

Ravno sva bili sredi zelo globokega pogovora o spolnem dimorfizmu pri pingvinih, ko me je po telefonu poklicala moja nadležna mama. Obvestila me je, da je sin njene prijateljice študiral biologijo in bi mi lahko pomagal pri diplomu, ki jo pišem na študiju veterine.

»Super! Malo pomoči bi mi prišlo prav.«

»Oliver? Tukaj Angy. Menda si mi pripravljen priskočiti na pomoč.«

»Seveda! Bi se dobila v živo?«

»Rade volje. Imaš v soboto kaj časa?«

Dogovorila sva se za srečanje v kavarni, da se spoznava. Oliver je bil približno mojih let, morda leto ali dve starejši.

Ko sem vstopila, je bil Oliver že tam. Sedel je ob oknu pri mizici za dva. Lokal je bil svetel in umirjen. Prav lušten za klepet s prijatelji ali dokončanje naloge pred predavanji. Priznati pa moram tudi, da je deloval kot shajališče za hipsterje, z vsem tem rastlinjem in belimi kavami. Pristopila sem k mizi in Oliver je takoj vstal in me pozdravil z dvema poljuboma na lica. Naročila sem kavo z mlekom. Razgovorila sva se o diplomu, količini gradiva za študij in kariernih možnostih po končanem študiju, če morda ne bi želela delati kot veterinarica.

Dolgo sva se pogovarjala, nakar je Oliver dejal: »V Naravoslovnem muzeju je zelo zanimiva razstava. Bi si jo šla ogledat? Lahko pripelješ še kakega prijatelja ali prijateljico. Gotovo jim bo zanimivo.«

Kot naročeno! Razmišljala sem že, da bi Marto povabila na srečanje, in glede na to, da se ne pozna posebej dobro, bi bilo tako celo lažje. Zdelo se mi je, da je Oliver precej podoben Marti – družaben in brez predsodkov. Zdaj moram le še počakati, da Marta sprejme povabilo.

Ko sem prišla domov, sem Marto obvestila o načrtu. Odzvala se je takoj, ko je prebrala sporočilo. Bila je za. Končno se bova videli v živo! Bila sem vesela kot radio. Veselo novico sem sporočila Aldari, ki se je takoj pričela norčevati iz mene:

»Vsak dan me presenetiš s svojimi neumnostmi. In kaj bo v tem času počel ta Oliver? Kvačkal, medtem ko se bosta vidve poljubljali? Revček!«

»Dol mi visi, kaj bo počel Oliver. To je še najmanjši problem.«

Napočil je veliki dan. Lepo sem se uredila – na spletu sem si poiskala celo video z navodili za ličenje. Sedla sem v avto in parkirala na ulici v bližini muzeja. Bolje, da se do tja odpravim peš namesto z avtom. Že od daleč sem zagledala Oliverja, ki je bil točen kot prejšnjič. Marte še ni bilo, vsaj mislila sem tako.

»Živijo!« sem rekla. »Počakajva še Marto, potem pa bomo skupaj vstopili, ok?«

»Marte ne bo, Angy.«

»Kako to misliš?« Zavladala je tišina. »Boš kar tiho?«

»V resnici sem jaz Marta.«

»Kaj to pomeni?« Nič mi ni bilo jasno, se mu je skisalo? Sedla sva na klop in pojasnil mi je, zakaj je ustvaril tisti račun.

»V zelo zmedenem obdobju sem. Tebi se bo morda zelo trapasto, a profil sem naredil, da bi lahko pokazal svoj pravi jaz. Res sem se zelo rad pogovarjal s tabo in res si mi všeč.«

Ostala sem brez besed. Prešinilo me je, kako domače sem se počutila ob Oliverju, to je bil isti občutek, ki me je prežemal, ko sem ure in ure klepetala z Marto.

»Razumem.«

Objela sva se in preden sva vstopila v muzej, sem Marto vprašala, kako naj jo v prihodnje kličem.

Sončnice

Brina Osolnik – 7.a / Osnovna šola Stranje (Ljubljana, Slovenija)

Zbudila sem se v beli postelji, v beli sobi, ki je dišala po razkužilu in vaniljevih svečkah. Ob postelji sta bili dve sončnici, vedela sem, da sta od matere. Vedno mi je stala ob strani. Sedela sem v postelji in poslušala bitje svojega srca. Vedela sem, da bo prišla in mi polepšala dan. Zaslišala sem nežno trkanje in vedela, da je ona. Vstopila je in me objela, dišala je po kavi in ličilih.

»Kako si, Iris? Se v redu počutiš?« je rekla.

»Ja mati, v redu sem.« sem odgovorila.

Prinesla mi je nekaj sveč, saj je prav dobro vedela, da je vanilja moja najljubša. Moj oče je odšel leta nazaj, ko je izvedel za raka, saj se ni hotel ukvarjati s tolikšnimi problemi.

Sestra je prinesla zajtrk in mati je odšla, spet sem bila sama v tišini. Ko sem pojedla, sem gledala skozi okno in opazovala otroke, ki se igrajo.

Nikoli nisem imela veliko prijateljev, saj nisem vedela, kako začeti pogovor, vedno sem bila sama, a mi ni bilo težko, ker sem se navadila. Vedno sem sovražila bolnišnice, preveč so bile tihe, čiste in ne domače. A nisem imela izbire, morala sem ostati tukaj. Zdravniki so rekli, da se moj rak slabša in da me še nekaj časa ne bo domov. Pogledala sem sončnice, bile so lepe in nežne, spominjale so me na mati. Spominjale so me na njen nasmeh, njene zelene oči in njene blond lase. Zelo sem jo imela rada. Videla sem, da mi je prinesla radio in par zgoščenk. Poslušala sem glasbo in ob njej zaspala. Mati me je zbudila in šli sva na sprehod po bolnišnici, povedala mi je, da je dobila fanta in da ga moram spoznati. Vesela sem bila zanjo, ker je brez mene doma zelo dolgočasno. Za kosilo sem jedla riž, solato in zrezek. Hrana tam ni bila dobra. Zelo sem si želela jesti mamičino hrano, ker je bila najboljša.

Hodila sem po hodnikih, ko sem srečala dedka, ki se mi je nasmehnil in me pozdravil.

»Živijo, deklica!« je rekel veselo.

»Dober dan!« sem pozdravila nazaj in se mu nasmehnila.

»Kako si?« je vprašal.

»Dobro, in vi?« sem rekla.

Povedal mi je, da ni najbolje, saj pogreša svojo mačko, ker mačke v bolnišnici niso dovoljene. Povedal mi je številko svoje sobe, če bi mi bilo dolgčas. Zaželela sem mu lep dan in odšla v svojo sobo, prižgala svečko, zalila rože in risala. Ni se mi zdelo pametno, da bi šla obiskat dedka, ampak mi je bilo res dolgčas, zato sem šla! Potrkala sem in vstopila. Videla sem veliko rož.

»O živijo, nisem si mislil, da boš res prišla! Kako si?« je vprašal.

»V redu sem. Pa vi?« sem vprašala.

»Dobro sem, a še vedno pogrešam svojo mačko,« mi je razložil.

Pogovarjala sva se o rastlinah, glasbi in mnogih drugih stvareh. Minilo je štirinajst dni in vsak dan sem se prišla pogovarjat. Enkrat pa mi je dedek rekel, da na tem svetu ne bo več tako dolgo in naj se nanj ne navežem preveč. Šla sem v sobo in strmela v sončnice, ki so bile že ovenele. Spomnila sem se, da danes spoznam materinega fanta Damjana. Mati in Damjan sta prišla v sobo in Damjan se mi je predstavil. Ni mi bil najbolj všeč, sem bila pa srečna, da mati ne bo več osamljena. Naslednji dan mi je mati povedala, da je dedek umrl. Zelo sem bila žalostna. Še isti dan je prišla sestra z rožami in rekla, da so zame, od dedka. Bile so sončnice, moje najljubše.

V naslednjem mesecu sem šla lahko že domov. Komaj sem čakala. Na dan vrnitve sem vprašala mati, če bi lahko šla obiskat dedkov grob. Seveda je rekla, da lahko. Na grob sem mu nesla svoje in njegove najljubše rože. Sončnice.

Za vedno skupaj

Victoria Vladimirova Lyubenova – 6th grade, Georgi Izmirliiev School, Gorna Oryahovitsa (Veljko Tarnovo, Bulgaria)

Ana je že zelo zgodaj izgubila oba starša, zato je odraščala v sirotišnici »Otroške sanje«. Tam si je skromno sobico delila z Lili, ki je prišla v sirotišnico nekoliko pozneje. Toda preden ji je usoda dodelila to novo sestro, je bilo Anino življenje vse prej kot lahko.

V šoli so vsi mislili, da je čudna. Vedno je bila sama in z nikomer se ni mogla pogovarjati. Nekega dne je naletela na gručo deklet, ki so se že od začetka šole norčevale iz nje. Ani ni bilo jasno, kako so izvedele, da je sirota.

»O, glej, sirotica Ana!« se je posmehnila Zoja.

Kmalu so tudi vsi drugi začeli kazati na Ano in jo zbadati. Bila je na tleh. Vsak dan je opazovala sošolce in sošolke, ki so jih zjutraj pospremili v šolo starši, jim dali poljubček v slovo, jih popoldne pričakali pred stavbo, jih objeli in z zanimanjem spraševali, kako je bilo v šoli. Po Ano ni prišel nihče, ne glede na to, kako zelo si je to želela. Bila je žalostna, vendar ni opustila upanja, da bo nekega dne vendarle občutila topel materinski dotik. Sanjala je o družini, prijateljih in drugih, ki bi jo imeli radi. Potem bi bila pomirjena, vedela bi namreč, da je nekemu mar zanje.

Nekega dne se je Ana v šoli spotaknila. Na pomoč ji je priskočila prijazna deklica. Takoj sta postali prijateljici in si še isti dan izpovedali svoje skrivnosti, strahove in sanje. Toda Ana ni omenila, da živi v sirotišnici, Lili pa ni omenila, da so jo iz druge sirotišnice premestili v »Otroške sanje«. Pozno popoldne sta se poslovili. Ana se je pobito vrnila v sirotišnico. Ko je že bila v sobi, jo je varuhinja iz sirotišnice poklicala v pisarno. Ana je vstopila in takoj zagledala Lili.

»Lili, kaj pa ti tukaj?« je presenečeno vprašala Ana.

»Pa ti?« je odvrnila Lili.

»Se že poznata?« je zanimalo varuhinjo.

»Danes sem se v šoli spotaknila in mi je pomagala vstati,« je navdušeno povedala Ana.

»Nisem vedela, da si sirota tako kot jaz,« je zažarela Lili.

»Jaz pa nisem vedela, da si ti! Najbrž mi nisi povedala, ker si mislila, da te zato ne bom marala,« je bila neposredna Ana.

Med klepetom se je Lili vselila v njuno skupno sobo.

Za Ano se je življenje močno spremenilo. Postala je bolj optimistična, zaradi Lili se je tudi več smejala in se manj vdajala tesnobnim mislim. Navzven sta bili videti srečni in zadovoljni, a je v kotičku obeh otroških duš tiho ždela žalost, ker nista imeli bližnjih, ki bi ju imeli radi. Ne glede na vse pa sta deklici uživali življenje, kolikor je le bilo mogoče.

Leta so tekla, deklici sta se igrali in razposajeno podili naokoli. Poletje je bilo zabavno: prekrasne sončne dni sta si krajšali s pikniki in pletenjem kitk. Jeseni sta skakali v luže, peli v dežju ter skušali odmisлити, da bo že kmalu mraz. Ko ni deževalo, sta delali kupe iz suhega listja in skakali vanje. Pozimi sta ležali na debeli snežni odeji in v sneg risali angelčke s krili in človeške figure. Spomladi sta občudovali prebujanje in razcvetanje narave.

Praznike sta deklici iz sirotišnice preživljali kot družina, čeprav nista poznali vseh običajev. Prvega marca, na praznik pomladi, ki mu rečejo Baba Marta, sta si ljubeče izdelali in izmenjali zapestnici iz rdeče in bele preje in se pri tem neznansko zabavali. Običaj je, da se zapestnice, ki jim rečejo martenice, nosijo, dokler ne ugledaš prvega cvetja na drevesu. Ko sta deklici opazili, da je zacvetelo sadno drevo na dvorišču sirotišnice, sta na njegove veje eno ob drugo privezali svoji zapestnici. Veliko noč sta praznovali z drugimi otroki iz sirotišnice s trkanjem živobarvnih pirhov, pri tem pa najlepše pirhe zadržali zase. Pred poletnimi počitnicami sta se tako kot vsi drugi na vso moč učili in se veselili skorajšnjega konca pouka. Ob koncu šolskega leta sta učbenike pospravili v kot in se odpravili dolgemu poletju in novim dogodivščinam naproti.

Jeseni sta šolsko leto začeli nekoliko negotovo, saj nista vedeli, kaj vse ju čaka, a po drugi strani sta komaj čakali novega znanja, novih prijateljev in podenja po šolskem dvorišču. Ko so se pričele zimske počitnice, sta Ana in Lili že komaj čakali tople in svetle praznične dneve. Božični večer so otroci preživeli za skupno mizo, čeprav ni bila posebej obilno obložena. Božič je bil njun najljubši praznik, saj sta od dobrih ljudi dobili veliko daril, ki so jima na obrazka risala nasmeh in ju navdajala s prijetnim občutkom, da nekdo misli nanju. Ana in Lili sta sedeli za mizo, dokler ni napočil čas obdarovanja, ko sta se kar zapodili pod smrečico. Polni pričakovanja in veselja sta odpirali zavite pakete. Tudi novoletni prazniki so bili lepi,

predvsem zato, ker so bili drugačni od preteklih. V mislih sta si že risali dogodivščine, presenečenja in vesele trenutke, ki ju čakajo v prihajajočem letu. Za rojstni dan sta si deklici izmenjali skromni darilci. Izdelati ju je bilo težko, saj sta vedno tičali skupaj, a ju to ni ustavilo, podarjeni sta bili iz srca. Zasipali sta se s srečo in naklonjenostjo, v dobrih in slabih trenutkih sta si vlivali občutek, da sta pomembni.

V dnevnik sta sproti zapisovali, kako sta preživeli dneve in kaj vse sta počeli. Ob branju teh zapisov sta obujali spomine in se ob tem včasih nasmejali do solz. To je postal obred, ki jima je polepšal dan. Radi sta se spominjali vseh zabavnih prigod in dogodivščin, ki sta jih doživeli.

Nato pa je napočil trenutek, ko so Lili posvojili. Za Ano je to pomenilo konec srečnih dni. Že res, da ji navzven zaradi tega ni bilo hudega, a v otroško dušo so se znova naselili žalost, zaskrbljenost zaradi ponovnega zbadanja v šoli in strah pred osamljenostjo. S solzicami v očeh se je Ana spominjala skupnega veselja in zabavnih iger z Lili. Najbolj žalostno pa je bilo, da se deklica sploh ni trudila zapolniti te praznine. Ana je izgubila svojo družino.

Съдържание

Въведение	114
Неозаглавен разказ	117
Имало едно силно момиче	120
Хана мечтае да ходи на училище	123
През екрана	126
Слънчогледи	129
Завинаги заедно	131

Завинаги заедно

Въведение

Проектът G-BOOK 2, Европейски тийнейджъри като читатели и създатели на половно позитивни разкази (2020-2023) е второ издание на проекта G-BOOK, Полова идентичност: Детски читатели и библиотечни колекции (2017-2019), и има за цел да популяризира половно позитивна детска и юношеска литература по отношение на роли и модели – литература, която е непредубедена, свободна от стереотипи и насърчава уважението и различията.

G-BOOK 2 е един от печелившите проекти, финансирани по програма Творческа Европа. Той включва 6 европейски партньори: ръководител на проекта е Centro MeTra (Интердисциплинарен изследователски център по медиация и превод от и за деца и юноши), Департамент по устен и писмен превод на университета в Болоня – Форли (Италия). В това второ издание Люблянската градска библиотека (Mestna knjižnica, Словения) се присъединява към първоначалните партньори на G-BOOK; Университетската библиотека „Livres au Trésor” и Изследователския център „Pléiade” на Университета в Париж 13 (Франция), изследователски център Anilij (Национална асоциация за изследване на детската и младежка литература) на университета във Виго (Испания), Английското училище – Градския университет в Дъблин (Ирландия), Регионална библиотека „Петко Рачев Славейков” – Велико Търново (България).

На уебсайта на проекта (www.g-book.eu) достъпен на английски, италиански, френски, испански, български, словенски, босненски и немски може да се види първата европейска библиография на оригинални и преведени книги (на всички езици на проекта) за деца от 3 до 14 годишна възраст и юноши. Други материали също са достъпни на сайта, включително преглед и речник по въпросите на пола и детска и юношеска литература. Те са предназначени също и за учители, семейства и библиотекари.

Като част от G-BOOK 2 се проведе и състезание по творческо писане, включващо няколко класа от средни училища в шестте страни партньори. Състезанието беше организирано в две части. Използвайки новата библиография за 11–14-годишни G-BOOK 2 като отправна точка, на участващите класове бяха предложени две уводни срещи по проекта, библиография, въпроси, свързани с пола, и половите стереотипи, последвани от три семинара по творческо писане с професионални писатели на юношеска литература. След тези срещи учениците написаха кратък разказ от около 800 думи, индивидуално, по двойки или в малки групи, по темите за равнопоставеност, равните възможности и зачитане на различията. Разказите бяха оценени във всяка страна от компетентно жури. След това печелившите истории бяха преведени на всички езици на проекта и събрани в този том, докато всички останали истории са публикувани на уебсайта на проекта. Освен това през есента на 2022 г. историите победители бяха илюстрирани чрез възприемане на различни художествени и мултимедийни форми от ученици от другите страни партньори, като по този начин се насърчи транснационалното разпространение на историите и темите, обхванати от проекта. Резултатите от арт ателиетата са публикувани на сайта на проекта.

Ето защо този том има за цел да събере отличените истории от конкурса за писане, налични на всички партньорски езици по проекта, за да покаже не само креативността и таланта на участващите момичета и момчета, но и възможността за изследване на проблемите и темите, свързани с пола, по много различни начини. Транснационалното състезание беше много успешно: около 260 момичета и момчета участваха в шестте държави.

Предвид успеха на проекта, нашето желание за бъдещето е въпросите, свързани с равенството между половете, да се разглеждат по-често в училищата с надеждата да образоване по-младите поколения относно равенството, зачитането и оценяването на различията и афективността, в контекста на все по-плотено, приобщаваща и подкрепяща Европа.

Информация за конкурса за писане в Регионална библиотека „П. Р. Славейков” – Велико Търново

Участваха:

Работилниците по творческо писане бяха проведени от Магдалина Миланова - главен библиотекар в РБ „П. Р. Славейков”, Таня Мишева - учител по литература и български език и история в ОУ „Димитър Благоев” - Велико Търново и Хуманитарна гимназия - гр. Велико Търново.

Техническо жури: Магда Борисова, Бисера Джевдерова, Магдалина Миланова, Марина Стойкова.

Популярно жури: ученици от ОУ „Димитър Благоев” - Велико Търново.

Печеливши истории:

1. Завинаги заедно (Виктория Владимирова Любенова, 6 клас, СУ „Георги Измирлиев”, гр. Горна Оряховица)
2. Моето семейство – най-важното и ценно в тези времена (Магдалена Стефанова Тодорова, 6 клас, СУ „Георги Измирлиев”, гр. Горна Оряховица)
3. Моето семейство – най-важното и ценно в тези времена (Розанна Захаријева Мишева, 7 клас, ОУ „Бачо Киро” - гр. Велико Търново)

Други участващи истории:

1. Моето семейство – най-важното и ценно в тези времена (Лора Пенчева Личева, 6 А клас / ОУ „Димитър Благоев”, гр. Велико Търново)
2. Как мама и татко ме спасиха (Анджелина Шибилова Костова, V клас / Литературен клуб „Пегас(чета)”
3. Общински детски комплекс – Стражица)
4. Аз и моето семейство (Антония Светославова Димитрова, VII клас / Литературен клуб „Пегас(чета)”
5. Общински детски комплекс – Стражица)
6. Млад майстор (Никола Николаев Николов, 6 клас / Литературен клуб „Пегас(чета)”

Общински детски комплекс – Стражица)

7. Любимата ми учителка е моето семейство (Виолета Исмаилова Ибрямова, 6 клас / ЧОУ „Димитър Екимов”, с. Русаля)
8. Моето семейство – най-важното и ценно в тези времена (Даная Пепова Димитрова, 5 клас / ОУ „Бачо Киро”, гр. Велико Търново)

9. Моето семейство най-важното и ценно в тези времена! (Гергана Светлозарова Димитрова, 5 клас/ ОУ „Димитър Благоев”, гр. Велико Търново)
10. Моето семейство – най-важното и ценно в тези времена (Смилен Кирилов Миланов, 6 клас/ ОУ „Бачо Киро”, гр. Велико Търново)
11. Моето семейство – най-важното и ценно в тези времена (Гергана Недкова Минчева, 6 клас/ ОУ „Димитър Благоев”, гр. Велико Търново)
12. Моето семейство – най-важното и ценно в тези времена (Яна Александрова Господинова, 5 клас/ ОУ „Димитър Благоев”, гр. Велико Търново)
13. Моето семейство (Женянг Ли, 7 клас/ ОУ „Димитър Благоев”, гр. Велико Търново)
14. Моето семейство (Славена Славова Димитрова, 7 клас/ ОУ „Свети Патриарх Евтимий”, гр. Велико Търново)
15. Какво е семейство (Паулина Веселинова Паунова, 4 клас/ СУ „Георги Измирлиев”, гр. Горна Оряховица)
16. На тази снимка (Даниел Даниелов Пенчев, 6 клас/ Литературен клуб „Пегас(чета)” Общински детски комплекс – Стражица)
17. Нужда от помощ (Бейхан Стилянов Ангелов, 6 клас/ Литературен клуб „Пегас(чета)” Общински детски комплекс – Стражица)
18. Отново заедно (Християн Драгомиров Йорданов, 5 клас/ Литературен клуб „Пегас(чета)” Общински детски комплекс – Стражица)
19. Моето семейство (Рая Маринова, СУ „Георги Измирлиев, гр. Горна Оряховица)
20. Съботна разходка (Илена Пламенова Степанова 6 клас/ Литературен клуб „Пегас(чета)” Общински детски комплекс – Стражица)
21. С тебе сме! (Ивайла Георгиева Иванова, 6 клас/ Литературен клуб „Пегас(чета)” Общински детски комплекс – Стражица)
22. Телепатия (Явор Пламенов Пенев, 6 клас/ Литературен клуб „Пегас(чета)” Общински детски комплекс – Стражица)
23. Моето семейство най-важното и ценно в тези времена (Мартина Янкова, СУ „Георги Измирлиев” гр. Горна Оряховица)
24. Семейство (Кайра Добрева/ ОУ „Димитър Благоев”, гр. Велико Търново)

Преводите на печелившите историите са направени от Марина Стойкова и Мартина Янкова.

Неозаглавен разказ

Сабъдин Люнзберг – (Дъблин, Ирландия)

Ейвъри

Тя гледаше под сянката на голям клен, докато Алисън се смееше и подскачаше боса между дивите цветя на поляната, с протегнати ръце. Падналите цветя сякаш се надигнаха от докосването ѝ. В краката ѝ лежаха изсъхнали от жаркото лятно слънце макове. Златна фиба придържаше дивите ѝ черни къдрици на място. Тя беше облечена в същия жълт сарафан, който носеше на първата им среща. Подгъвът сега беше мокър и покрит с кал от преминаването през потока преди малко. Ейвъри затвори очи, опитвайки се да улови момента и да го задържи възможно най-дълго и когато беше сигурна, че може да си спомни всичко до последния детайл, тя внимателно взе акварелите, които лежах на одеялото до нея.

Бяха изминали трийсет минути и яркото синьо небе беше придобило прахен розов цвят преди Ейвъри най-накрая да остави скицника. Боята все още беше мокра и маковете изглеждаха твърде тъмни, а тревата не беше в точния нюанс на зелено, но в центъра на поляната имаше момиче със златна шнола във формата на пеперуда, скрита в море от черни къдрици и жълта рокля с цвета на слънчевите лъчи разпръснати около нея и съзвездие от лунички, които покриваха носа ѝ. Ейвъри винаги ѝ беше казвала, че жълтото подхожда на красивата ѝ тъмна кожа.

Красива.

Ейвъри се почувства като ударена в корема. Бузите ѝ се изчервиха и всичко, което можеше да направи, беше да се взира шокирано в земята, тъй като всички сладки любовни песни, на които се подиграваха години наред заедно сега имаха смисъл. Алисън беше слънцето в нейните мрачни дни, които бяха по-чести, отколкото тя искаше да признае. Тя имаше усмивка, която можеше да озари всяка стая и беше единственият човек, на когото Ейвъри не чувстваше нужда да се извини, че просто е себе си.

Ейвъри се засмя и си пое дълбоко въздух. Тя не осъзна колко тъмно е станало небето. Малка капка вода падна върху листа, карайки цветовете да потекат. После падна още една капка. И още една. Ейвъри усети изведнъж топлината миризмата на летен дъжд, който внезапно заваля докато тичаше след Алисън, която стоеше във високата трева със затворени очи и отнетата назад глава.

– “Хей.” – Засмя се тя и я прегърна.

– “Хей.” – Алисън се усмихна и отпусна глава на рамото на Ейвъри.

Започнаха да се движат в бавни кръгове през дъжда, който вече валеше проливно. Алисън вдигна преплетените им ръце над тях и нежно завъртя Ейвъри. Ливадата и тежкия летен въздух изчезнаха и всичко, което остана, беше силният смях и топлата усмивка на Алисън. Ейвъри искаше да може да улови този момент с всички емоции, които идват с него и да го запази завинаги.

Но точно сега бяха само те под красиво тъмно небе, в някогашно красиво поле, с коси, залепени по лицата им и тела, треперещи от студ, но нито една от тях не искаше да пусне другата.

Бяха подгизнали.

Бяха замръзнали.

Но бяха щастливи и влюбени.

През очите на...

Алисън

„Боли... Много боли.” – помисли си Алисън, лежаща на поляна, пълна с мъртви цветя под цъфтящото розово небе.

Не можеше да понесе начина по който Ейвъри я гледаше. Тя не искаше Ейвъри да я обича. Стомахът на Алисън се свиваше всеки път, когато Ейвъри я държеше за ръката, задържаше вратата вместо нея или дори поглеждаше към нея. Знаеше, че Ейвъри се влюбва в нея малко по малко всеки ден. А Алисън? Алисън бързо се разлюби. Било ли е изобщо любов?

Тя не искаше отново да е сама. Да не каже на Ейвъри как се чувства беше наистина жестоко, но тя трябваше да бъде светлината, извеждаща Ейвъри от тъмнината, но някъде през последните няколко месеца тя се изгуби в този мрак без собствена светлина, която да я води. Искаше да каже на Ейвъри. Искаше да ѝ каже как вече не изпитва същото към нея, но чувстваше, че е твърде късно и това ще я унищожи напълно. Щеше да попадне на място още по-тъмно от преди.

Тя не можеше да го направи. Не можеше да понесе това повече.

Изглеждаше, че изведнъж всичко се разпадна. Не можеше да диша, чувстваше, че я обливат горещи вълни, умът ѝ препускаше. Ейвъри най-накрая беше щастлива, как щеше да ѝ причини това? Как може да е толкова егоистична? Можеше да преглътне и да изтърпи още няколко месеца, но ако остави това да продължи по-дълго би наранила Ейвъри още повече. Можеше да се научи да я обича, нали?

Алисън си помисли: „Вината не е в Ейвъри, тя е красива, тя е умна, тя е забавна. Така че проблемът явно е в мен. Защо иначе не мога да я обичам? Бях толкова сигурна, че тя е “единствената” преди месец. Какво се промени?” Алисън сложи ръка на устата си, за да потисне хлипането. Тя обърна гръб към Ейвъри, надявайки се да не я е чула.

Алисън усети как капка дъжд се стича по обляното в сълзи лице. С крайчеца на окото си видя Ейвъри да тича към нея. Тя бързо се изправи, изтупа праха и се насили да се засмее и да се усмихне, което не достигаше до очите ѝ. Беше благодарна за дъжда, който се плъзгаше по бузите ѝ, скривайки добре сълзите ѝ.

Ейвъри прегърна Алисън, усмихна ѝ се и прошепна „Хей”, като в това време се облегна на дясното ѝ рамо. Ето я усмивката на която Алисън се възхищаваше години преди да бъдат заедно. Веднъж си мислеше, че би направила всичко, за да бъде с Ейвъри, всичко, за да се събужда всяка сутрин с тази усмивка. Но тя беше млада, наивна и твърде влюбена, за да разбере, че те са напълно различни хора и нямат нищо общо помежду си.

Ейвъри носеше черни къси панталони и подходяща голяма тениска с малка избродирана бяла отметка на десния ръкав. Подстриганата ѝ кестенява коса се къдреше около ушите, а изумруденозелените ѝ очи бяха пълни със златисти петна. Порцеланово бялата кожа на Ейвъри сякаш блестеше на фона на тъмнокафявата кожа на Алисън.

Ейвъри хвана ръката на Алисън и я дръпна надолу към тревата. Там, под силния проливен дъжд, Ейвъри се наведе и прошепна думите, които Алисън се страхуваше да чуе.

“Обичам те.”

Стомахът ѝ се сви и сърцето ѝ натежа.

Алисън бързо премигна и изтри сълзите си.

„Аз...”

Имало едно силно момиче

*Летиция Асорти (клас 3А, Средно училище "Катерина Сфорца" –
Форли, Италия)*

Казвам се Шарлот и съм на четиринадесет години. Всеки ден преди да отида на училище майка ми казва, че съм „силно“ момиче. Тя казва, че ако се бях родила десет години по-късно, може би щях да имам по-малко проблеми, свързани с цвета на кожата ми, но аз не съм толкова сигурна в това.

Също ми казва, че хората като нас трябва да притежават безкрайна смелост, за да преминат през живота с високо вдигнати глави и трябва да сме... силни, като мен.

Спомням си първия път, когато го каза, никога няма да го забравя.

Бях само на седем години. Беше 16 октомври 1969 г. и след часове пътуване бяхме спрели за кратка почивка в един град в Кения. Не помня името му. Татко ми обеща, че ще отидем на гости на моите баба и дядо, които живееха наблизко. Бяхме спрели само за почивка, преди да достигнем нашата дестинация.

Баща ми беше набрал букет от маргаритки и от тях бе направил гривна за малката ми детска китка. Каза ми, че това е подарък, защото превръщам всеки негов ден в по-добър, накрая каза „благодаря“ и ме целуна нежно по бузата.

Това бе и последното нещо, което направи, преди да напусне мен и мама.

В пълна тишина, след този любящ жест, сърцето му буквално спря. Моето също замря, когато видях какво се случва.

Може да си помислите, че е починал от инфаркт или някаква болест, за която майка ми и аз не знаехме. Честно казано, ако питате мен, така щеше да е по-добре.

Изстрел проехтя във въздуха, очите на баща ми бяха пълни със сълзи, а майка ми крещеше, отчаяна и уплашена. Аз не можех да дишам или да говоря. Бях спяла за всичко, случващо се около мен, единственото, което виждах беше кръвта, която се стичаше по гърдите на баща ми, гърдите на невинен човек... човек, който заслужаваше да изживее живота си в мир със семейството си.

Група полицаи се втурнаха към нас и отведоха мен и майка ми. Отправих последен поглед, пълен с любов и тъга към баща ми, преди всичко да ми причернее.

Не помня какво се случи след това, помня само, че няколко дни по-късно мама ми каза, че трябва да бъда силна, защото ще има много препятствия по пътя ми, много несправедливости и много жертви, но аз имах нужда да живея всеки ден с усмивка, защото това би искал баща ми и ако баща ми искаше това, щях да направя всичко, за да го накарам да се гордее с мен.

Казвам се Шарлот и съм на двадесет и три години. Всеки ден преди да тръгна на работа си казвам - аз съм силна жена.

Трябваше да се боря много, за да си намеря работа. Аз съм жена и кожата ми е няколко нюанса по-тъмна от тази на другите хора. Сигурна съм, че можете да си представите колко трудно беше да си намеря работа. Отне ми години и все още не се отнасят с мен както с всички останали, но аз не съм сама.

Има и други жени като мен, с подобно минало, с живот, който е двойно по-труден от този на всички останали, но въпреки това те са принудени да оцеляват с правата, които са им дадени, макар че не бих ги нарекла точно права...баните, създадени специално за нас, цветнокожите жени, работните седмици са явно с часове по-дълги от на всички останали, затова пък заплатата, която получаваме е на половина. Това не е живот!

Майка ми е болна и аз трябва да плащам за нейните медицински грижи, не е нещо сериозно, но все пак тя има нужда от моята помощ.

Заплатата ми дори не стига за наема, а цените в аптеката се удвояват, когато този, който пазарува е цветнокожа жена. Ако проявите на расизмът не намалеят скоро, ще направя всичко възможно да го спра сама, с помощта на доверена малка група хора.

Казвам се Шарлот и съм на четиридесет години, аз съм силна жена, казвам си го всеки ден, преди да изляза от къщи, да отида на работа или просто да се разходя.

След няколко години моите колеги и аз успяхме да освободим неделите като почивни дни, въпреки че работихме безкрайно много

часове през останалата част от седмицата и заплатите ни не се повишиха дори с цент, но така или иначе постигнахме невероятен напредък в това отношение.

Светът е пълен с препятствия и несправедливост и понякога се налага да правим жертви, това е част от живота и аз го разбрах през годините.

Никога не съм мислила, че ще стигна до такава точка, дори и в най-смелите си мечти, но след всичко това изглежда, че светът е пълен с изненади.

Открих, че някои хора се различават от другите не заради външния си вид, а заради начина си на мислене.

Казвам се Шарлот, черна съм и съм почти на шестдесет и пет години, била съм силна жена и знам, че баща ми се гордее с мен.

Хана мечтае да ходи на училище

Ученици от 5еВ (Париж, Франция)

1.

Хана живее в провинцията. Тя е на 10 години и е най-малката от трите момичета в семейството. Всеки ден, докато баща ѝ и тримата ѝ братя работят, тя и сестрите ѝ се грижат за къщата. Тя е много красива, но изисква много работа. Всеки ден след закуска Хана започва да чисти със сестрите си. Тя помита всички стаи с метла, която е твърде голяма за нея: трите спални на горния етаж, банята, после продължава с първия етаж. В кухнята трябва да внимава да не остави трохи върху голямата дървена маса, защото на село лесно могат да се появят мравки.

След това излиза на двора и тупа килимите, които висят на въжето, с една дълга пръчка. Тя удря със сила килимите. Накрая започва да приготвя хляб.

2.

Часът е 4:30 сутринта. Все още е нощ.

– О, време е вече! Идва голям ден.

Магарето реве, конят цвили, петелът пее, а кучетата лаят.

Побързай, не искаме да закъснеем. Хана бърза да се облече, да обуе ботушите си и да потърси семена. Майка ѝ товари магарето.

– И така, мой малък калпазанин, спа ли добре?

Докато го гали, тя му обещава разходка.

Нощта е тъмна; боли я главата от студ. Мозъкът ѝ ще избухне. Трудно, но продължава; стомахът ѝ къркори. Майка и дъщеря прекосяват гората без да виждат дори сянка на живо същество. Изведнъж пада клон върху магарето. От страх то започва да бяга с всичка сила и всичко се обръща с главата надолу.

Пристигат на пазара след десет километра и два дълги часа. Клиентите са там, стоката е мръсна. Хана чисти с парцали, а по бузите ѝ се стичат сълзи от умора. Клиентите се приближават.

3.

Хана отива в конюшните, за да се погрижи за Литъл Уайт (Little White), нейния любим кон. Тя смята, че той е прекрасен с бялата си козина и дългата си черна

грива, която обича да разресва. Хана отива до него, той я чува и показва глава през преградата. Подава му ябълка, която той бързо поглъща. Тя отделя време, за да почисти копитата му и и да му поговори.

Слага седло, за да го поязди. Двамата излизат и тръгват към гората. Хана се чувства свободна и щастлива. Тя следва нов път. Оглежда около себе си природата и пеещите птици. Продължава напред и чува детски смях. С голямо любопитство, тя следва посоката на гласовете и се озовава пред училищна площадка. Там вижда как децата играят. Има момичета и момчета. Някои играят футбол, други скачат на въже. Звънецът звънва и децата се нареждат. Учителите идват да приберат учениците и дворът бързо се опразва. Хана се чувства тъжна и наранена, защото би искала да е в училище и да има много приятели. Тя решава да препусне към къщи, за да проясни съзнанието си. Вятърът я бие в лицето, а стомахът ѝ е свит на топка.

4.

Хана се натъква на Рафаел, който язди кон по пътеката.

– Здравей! Добре ли си?

– Да, а ти?

Тя се доближава до него и слиза от коня.

– Да, добре съм, но имам урок, за да се подготвя за теста утре.

– “Тест”? Какво е това?

– Не знаеш какво е тест? Това е набор от въпроси, за да провериш дали си разбрал материала.

– Не знам нищо за това. – тъжно казва Хана.

– Обясни ми всички училищни предмети, които имаш.

Той изброява шест наум.

– Имам шест предмета. Наистина е интересно, но любимото ми е изкуството, защото мога да изразя емоциите си в рисунка.

– Ти си късметлия, докато аз трябва да помагам на майка си. Има ли момичета във вашето училище?

– Четири са и е трудно, защото малко момчета играят с тях.

Тя си представя себе си в компанията на тези момичета.

Хана имаше много въпроси, но най-вече искаше да знае какво се случва по време на почивка.

– Можеш да тичаш наоколо, да говориш с приятелите си, да отидеш в библиотеката.

Хана наистина иска да разбере какво ѝ казва нейният приятел.

5.

Хана отива да види баща си, който е с трактора на полето.

Тя му предлага малко помощ.

– Не, благодаря.

Той разбира, че тя има какво да го пита.

– В училище има момичета.

– Сигурно си ги объркала с момчета.

– Сигурна съм, че бяха момичета, защото имаха различни униформи.

– Остави ме да работя!

Бащата с наведена глава казва:

– Съжалявам, излъгах те. Срамувам се, че съм беден... Не мога да платя за твоето училище.

– Не те обвинявам. Мога да си продам играчките и да отида с мама да работим на пазара неделите.

– Права си, ще поработя малко повече, за да можеш да ходиш на училище. Хана препуска в галоп с коня си. В далечината тя вече може да зърне училището.

През екрана

Уксия Ламейро Фернандес и Мартин Кинг Алварес, гр. Виго,
Испания

Преинсталирах Zinder, приложението, което събира заедно най-много идиоти в света. Е, аз не съм най-подходящото момиче за разговор, защото ето ме отново тук...

Малко Фотошоп няма да навреди на никого... А и кой не е послъгал за своята автобиография? „Анджи, на 24, обича ездата и животните, хронично любопитно момиче и фен на абсурда.“ Уф, това е ужасно... Трябва да се махна от Pinterest. Какво съм аз, г-н Прекрасен?

Предпочитания? Пфу... каквото прилива донесе. Запазете промените – прието. Да видим какво можем да намерим.

Роберто, на 24. Много мускули, но малко мозък.

Мирея, 22-годишна. „Гледам аниме по-често, отколкото виждам татко.“ Уау, много откровено. Е добре, тя може да бъде интересна.

Марта, 26. Учи психология, обича музеите, животните и кулинарията. И тя също живее тук... Хм, чудя се дали въобще някой може да е толкова перфектен, но какво имам да губя?

Съвпадение! Марта? Каква изненада.

„Здравей! Видях профила ти и изглежда имаме много сходни интереси. Как си, какво става?“

Какво да кажа сега? Хм...

„Приятно ми е да се запознаем. Аз съм добре. А ти?“

Така започна това и ние продължихме да си говорим с часове. Имаше нещо в нея, което ме държеше залепена за екрана и ме караше да продължавам да пиша.

На следващия ден бях обещала да се срещна с моята най-добра приятелка Алдара в парка до църквата. Родителите ми не харесват Алдара, но не мога да ги виня. Тя е... специална. С коса прибрана на кок, обеци като обръчи, и червено бюстие, тя не оставя добро впечатление на родителите. Но красотата е само нещо повърхностно.

Поздравихме се и аз ѝ разказах за моето приключение в Zinder. Не ѝ отне много време да ми се присмее.

– Млъкни! Всеки може да те чуе! – казах ѝ аз.

– Не съм виновна, че си по-самотна от сираче на Деня на бащата!

След много смях се върнах у дома и отново разговарях с Марта. Бяхме по средата на много задълбочен разговор за половия диморфизъм на пингвините, когато получих обаждане от досадната ми майка. Тя ми каза, че синът на нейна приятелка е учил Биология и може да ми помогне с бакалавърската ми степен по ветеринарна медицина.

„Перфектно! Ще ми е от полза малко помощ с дисертацията.“

– Оливър? Анджи е. Казаха ми, че можеш да ми помогнеш.

– Разбира се! Искаш ли да се срещнем някой ден?

– Да. Какво ще кажеш за тази събота?

Разбрахме се да се срещнем в събота в едно кафене, за да се опознаем. Оливър беше на моята възраст, може би една-две години по-голям.

Когато влязох през вратата, Оливър вече беше там. Той седеше на маса за двама до прозореца. Мястото беше много светло и спокойно, не изглеждаше никак лошо място за наваксване или написване на домашното преди час. Трябва да кажа, че изглеждаше и като скривалище на хипстъри, пълно с растения и кафе с мляко. Качих се до масата и щом ме видя, Оливър стана и ме поздрави. Целунахме се два пъти и когато приключихме със запознанството, си поръчах кафе с мляко. Продължихме да разговаряме за академичната степен, натовареността и евентуалните възможности за кариера, различна от тази на ветеринар.

След много разговори Оливър каза:

– Има много интересна изложба в Музея на природните науки, искаш ли да отидем? Може да доведеш приятел, момче или момиче, обзалагам се, че и на тях ще им хареса.

Моментът беше идеален! Искях да помоля Марта да се срещнем и тъй като не се познавахме толкова добре, нямаше да е толкова неудобно. Оливър приличаше много на Марта, много общителен и широко скроен. Разбира се, сега единственото, което оставаше беше Марта да приеме.

Когато се прибрах, бързо казах на Марта за плана и тя прие веднага щом видя съобщението ми. Най-накрая щяхме да се срещнем! Подскачах от щастие точно като баба ми, когато печели на Бинго. Уведомих Алдара и не ѝ отне много време да ми се подиграе.

– Учудваш ме с глупостите си всеки ден! Какво ще направи този Оливър? Ще плете на една кука, докато вие двете се целувате? Горкият!

– Не ме интересува какво ще прави Оливър, той е най-малкия ми проблем.

И ето, денят настъпи. Понагласих се малко и дори гледах урок за грим онлайн. Качих се в колата си и я паркирах близо до улицата на музея. Май беше по-добре да дойда пеша, отколкото с кола. Отдалеч видях Оливър, който беше дошъл навреме, както миналия път. Марта все още не беше пристигнала, поне така си мислех.

– Здравсти! – казах аз – Нека изчакаме Марта и тогава да влезем вътре, става ли?

– Марта няма да дойде, Анджи.

– Какво имаш предвид? – В стаята настъпи тишина. – Така ли ще мълчиш?

– Истината е, че аз съм Марта.

– Какво говориш?

Нищо не разбрах, той да не е полудял? Седнахме на една пейка и той обясни защо е създал този профил.

– Преминавам през много объркващ период. Може да ти се стори глупаво, но създадох този профил, за да покажа моята истинска страна. Наистина си прекарах страхотно, говорейки си с теб, но това не означава, че нямам чувства към теб.

Онемях, но си спомних колко приятно се чувствах с Оливър. Това същото чувство ме беше обзело, когато прекарвах часове в разговор с Марта.

– Разбирам.

Прегърнахме се, и преди да влезем в музея попитах Марта как би искала да се обръщам към нея.

Слънчогледи

Брина Осолник – ОУ “Стране” (гр. Любляна, Словения)

Събудих се в бяло легло в бяла стая, която миришеше на дезинфектант и свещи с аромат на ванилия. До леглото ми имаше два слънчогледа. Знаех, че са от майка ми. Тя винаги беше до мен. Седях в леглото и слушах звука на сърцето си. Знаех, че ще дойде и ще ме развесели. Чух тихо почукване и разбрах, че е тя. Тя влезе и ме прегърна, ухаеща на кафе и грим.

– Как си, Ирис? Добре ли си?” – попита тя.

– Да, мамо, добре съм”, – отговорих аз.

Беше ми донесла няколко свещи, знаейки, че ванилията ми е любима. Баща ми си отиде преди години, когато разбра за рака, не искаше да се занимава с толкова много проблеми.

Сестрата донесе закуската и мама си тръгна. Отново бях сама в тишина. Когато свърших с храненето, погледнах през прозореца и гледах децата, докато играеха навън.

Никога не съм имала много приятели, тъй като не знаех как да започна разговор, винаги бях сама, но бях свикнала и това не представляваше трудност за мен. Винаги съм мразила болниците, те са твърде тихи, чисти и институционални. Но нямах друг избор, освен да остана там. Лекарите казаха, че ракът ми прогресира и няма да мога да се прибера у дома известно време. Погледнах слънчогледите. Бяха красиви и успокояващи и ми напомняха за майка ми. Напомняха ми за нейната усмивка, зелените ѝ очи и русата коса. Много я обичах. Видях, че ми беше донесла радио и няколко диска. Докато слушах музика съм заспала. Майка ми ме събуди и се разходихме из болницата. Тя ми каза, че има нов приятел и трябва да се запозная с него. Зарадвах се за нея, защото ѝ беше скучно въкъщи без мен. Ядох ориз, салата и пържола за обяд. Храната там не беше добра. Много ми се искаше да ям това, което моята майка готви, защото беше най-вкусно.

Тръгнах по коридорите, където срещнах възрастен мъж, който се усмихна и ме поздрави.

– Здравей, момиче!” – каза той весело.

–Здравейте! – Отвърнах с усмивка.

– Как си? – попита той.

– Добре съм, а ти? – попитах.

Той ми каза, че не се чувства много добре, тъй като му липсва котката, а в болницата не се допускат животни. Каза ми в коя стаята е, в случай че се отегча. Пожелах му приятен ден и отидох в стаята си, запалих свещ, сложих прясна вода на цветята и започнах да рисувам. Не ми изглеждаше добра идея да посетя стареца, но наистина ми беше скучно, така че все пак отидох. Почуках и влязох. Забелязах много цветя.

– О, здравей, мислех, че няма да дойдеш! Как си? – попита той.

– Добре съм. Ами ти? – попитах.

– Добре съм, – отговори и добави – Но котката ми все още ми липсва. – Говорихме за растения, музика и много други неща. Минаха две седмици, а аз идвах всеки ден да си говорим. Веднъж старецът ми каза, че времето му изтича и не бива да се привързвам много към него. Влязох в стаята си и се загледах в слънчогледите, които вече бяха изсъхнали. Сетих се, че днес имам среща с гаджето на майка ми Дамян. Те влязоха заедно в стаята и се запознахме. Не ми пукаше много за него, но се радвах, че майка ми вече няма да е самотна. На следващия ден майка ми каза, че старецът е починал. Почувствах се много тъжна. Същия ден сестрата дойде с цветя и каза, че са за мен, от стареца. Бяха слънчогледи, моите любими цветя.

Позволиха ми да се прибера вкъщи на следващия месец. Едвам дочаках. В деня на прибирането ми попитах майка ми дали мога да посетя гроба на стареца. Разбира се, че можеш, каза тя. Поставих любимите му цветя, както и моите, на гроба му. Слънчогледи.

Завинаги заедно

Виктория Любенова (СУ „Георги Измерлиев“, гр. Горна Оряховица, България)

Ана беше дете, което живееше в дома за сираци “Детски мечти”, защото от малка беше загубила своите родители. Тя обитаваше една скромна, малка стая със своята приятелка Лили, която беше дошла малко по-късно. Годишите бяха тежки за Ана преди да срещне своята сестра по съдба.

В училище, отначало всички я приемаха за странна. Винаги оставаше сама, без другарче, с което да си говори. Един ден тя попадна на момичета в училище, които постоянно ѝ се присмиваха. Незнайно как те бяха дочули, че Ана е сираче.

– Хей, вижте кой е тук, сирачето-Ана! – каза Зоуи, присмивайки се.

Всички от училището щом чува това започнаха да сочат с пръст към Ана и да ѝ се подиграват. Тя беше повече от нещастна. Ана всеки ден трябваше да гледа как на останалите ученици родителите им ги изпращат с целувка и ги взимат от училище с прегръдка, докато живо се интересуваха как е минал техният учебен ден. Колкото и да се надяваше Ана, никой не идваше за нея. Чувстваше се тъжна, но надеждата ѝ да усети майчина милувка някой ден, не искаше да замлъкне. Тя мечтаеше за семейство, приятели и много хора, които да я обичат, за да може да се почувства спокойна и значима.

Един ден в училище, спъвайки се, Ана видя момиче, което ѝ подаде ръка за помощ. Двете се сприятелиха веднага и през целия ден си споделяха една на друго своите тайни, страхове и мечти. Ана не казваше, че е от дом за сираци, както Лили не споменава, че е преместена от друго сиропиталище в “Детски мечти”. В късния следобед те се разделиха. Ана унило се запъти към приюта. Докато си стоеше в стаята, служителка на смяна я повика в кабинета си. При влизането, Ана видя Лили и се изненада.

– Лили, какво правиш тук? – учудено попита Ана.

– Ами ти? – отвърна Лили.

– Момичета, вие да не би да се познавате? – попита служителката.

– Да, днес паднах и тя ми помогна да се изправя. – отвърна ѝ въодушевено Ана.

– Не знаех, че си сираче като мен. – засия Лили.

– Да и аз не знаех за теб. Сигурно си мислеше, че няма да те възприема добре. – отвърна скромно Ана.

Така момичетата си поговориха, а Лили се настани в стаята.

Животът на Ана се преобърна, момичето започна да гледа позитивно на всичко, а Лили я вдъхновяваше да се усмихва повече и да не отделя внимание на тревожните мисли. Външно те изглеждаха много щастливи и удовлетворени. Сега вътре в една много малка част в душите им се беше скрила тъгата, която не пречеше на момичетата да продължават да се радват на живота, въпреки липсата на техни близки хора, които да ги обичат.

През изминалите години те не спираха да играят и лудеят. Лятото преминаваше в забава като се радваха на хубавите слънчеви дни, докато си правеха пикници и си сплитаха косите. Есента те скачаха в локвите, пееха под дъжда, забравяйки, че наближава студеното време, а когато не валеше събираха камарки от паднали листа и скачаха в тях. Зимата се радваха на пухкавата голяма покривка сняг, като правеха снежни ангели и човеци. Пролетта те гледаха как природата отваряше очи и всичко разцъфваше.

Различните празници те прекарваха като едно семейство, въпреки че не знаеха много за традициите. На Баба Марта двете си бяха направили гривни, опаковани старателно с материалите, с които разполагаха и подарени с много обич и радост. Когато заедно видяха първото цъфнало дръвче, те закачиха ръчно изработените си мартенички една до друга по клоните на овошката в двора на сиропиталището. Великден отпразнуваха с чукане на боядисани в различни цветове яйца, заедно с останалите деца от дома, но най-красивите запазиха за себе си. Щом дойде време за лятната ваканция освен, че много учеха за изпитванията, те с нетърпение очакваха да завършат, както останалите деца. Двете захвърлили учебниците със започването на дългата им почивка се втурнаха в дълги приключения заедно.

Училище започваха притеснени от това какво ги очакваше, но от друга страна те нямаха търпение да придобият нови знания, да създадат още приятелства и да играят весело на двора заедно. Когато идваше време за зимна ваканция Ана и Лили нямаха търпение за топлите и светли празници. Бъдни вечер изкараха на голяма трапеза, макар и с не много ястия. Коледа им беше любимият празник, защото много добри хора

им даваха подаръци, от които се чувстваха уважавани, а на лицата им грейваха широки усмивки. Ана и Лили сядаха на масата и веднага щом дойде време за изненадите под елхата, сърцето им подскачаше от радост, при което хукваха бързо и ги разопаковаха. Нова година за тях беше хубав празник, защото с него настъпваха различни за тях от изминалата година неща. Мислеха си за очакващите ги приключения, изненади и моменти заедно. Знаеха си рождените дни и винаги си правеха скромни, но от сърце подаръци. Правеха ги трудно, защото винаги бяха заедно, но това не ги спираше. Даряваха си щастие и обич една на друга, от които се чувстваха значими, спокойни и споделени, както в хубавите, така и в не толкова хубавите моменти.

Имаха си тефтери, в които си пишеха за дните, как са ги прекарвали и какво са правили. Когато си четяха от тях, те или се смееха до сълзи или само си спомняха. Винаги отделяха време за това, защото им озаряваше деня с добро настроение. Обичаха да си припомнят за забавните случки и приключения, прекарани заедно.

Ето, че дойде моментът, в който осиновиха Лили и това Ана почувства като края на щастливите ѝ дни. Нищо не ѝ се правеше и пак в нейната душа надделяха тъгата и мисълта за подигравките и безкрайната самота. Ана със сълзи на очите си припомняше моментите на забава и игри, които е имала с Лили. Тъжното беше, че момичето нищо не правеше, за да изпълни празнотата. Ана беше изгубила семейството си.

Finito di stampare nel mese di dicembre
2022 da Grafiche Turato, Rubano (Pd)
per conto di Matilda Editrice